

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, НОВЕМБАР 2008. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIX, БРОЈ 3270

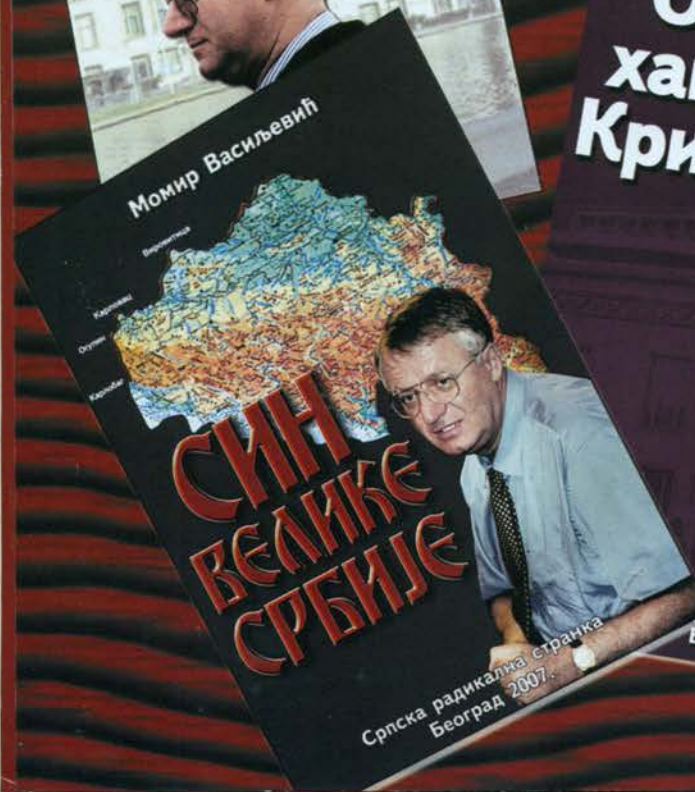

**СОЦИЈАЛНО
„ОДГОВОРНА“
ВЛАДА**

ИЗДАВАЧКА ДЕЛАТНОСТ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ПРЕДСТАВЉА ВАМ ДЕЛА

Проф. др Војислава Шешеља
Проф. др Веселина Ђуретића
Др Николе Жутића
Др Бранка Надовезе
Мр Дејана Мирковића
Зорана Красића
Момира Васиљевића

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног
и одговорног уредника
Марина Томан

Помоћник главног
и одговорног уредника
Момир Марковић

Редакција

Иван Нињић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жутић,
Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мировић,
мр Александар Мартиновић,
Будимир Ничић, Амџад Мигати,
Огњен Михајловић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић, Драгица Томић
и Биљана Мичић

Лектура и коректура

Лазар Мацура

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Милорад Мирчић, Гордана Поп-Ллазић,
Драган Тодоровић, Мирко Благојевић,
Душко Секулић, Зоран Красић,
Паја Момчилов, Наташа Јовановић,
Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић”, Зрењанин
Ђорђа Јоановића 20,
23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу
„Велика Србија”, Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

СIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990)-

- Београд : Војислав Шешел, 1990)-
(Зрењанин : Драгић). - 30 стр

Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија
COBISS.SR-ID 19291650

Политикантство

- Секу грану на којој седе

2

Продаја

- Распарчавање Србије

4

Жуто мешетарење

- Мисија ЕУЛЕКС

5

Истина

- Рачак – подвала Медлин Олбрајт

9

Војвођански статут

- Политикантски галиматјас

19

Режимско вагање

- Мерење „Јужног тока”

24

Темпирана економска криза

- Сурова стварност

26

Обмане

- Шта је суштина ССП-а

33

Јавне набавке

- Тендером до плена

38

Криминал Томислава Николића

- Афера „Швајцарска”

53

Стоп хашкој тиранiji

- Сам против свих

61

Тиранija

- Понори хашког процеса

77

Хаг

- Судско бешчашће

84

Низ лоших одлука о Косову и Метохији драстично ослабио одбрану Србије

Секу грану на којој седимо

- *Влада јавно одбила да икада ипужу земље које су ипризнале Косово и сиавила целу одбрану у руке Међународног суда иравде, који финансирају САД. Србија губи у оба случаја: иозициивно мишљење нам не вреди јер није обавезујуће, а иосле негатиивног не можемо да добијемо, у случају ипужби, јер суд неће сам рећи да је иогрешно. Европски званичници ииворено условили Београд да иприхвати евро-амерички Еулес ради европске будућности, а Тадић одговорио да се „сигурно” можемо договорити*

Кључни аргумент америчко-швајцарског лобија за решење косовског питања је „реалност на терену”, а актуелна власт је нарочито у протеклих месец дана учинила све да тај аргумент ојача. Србија је, наиме, у очима сваког ко нас посматра са стране, земља која је дефинитивно одбацила сва ефикасна правна средства у одбрани Косова и Метохије и одлучила се за политички, да не кажемо европски коректно, саветодавно мишљење Међународног суда правде. Њена власт је предузела још низ корака да наруши постојеће механизме за одбрану – од Скупштинске резолуције о Косову и Метохији која није стављена на дневни ред, преко слабљења и цепања опозиције до припреме терена за признавање Еулеса. Кулминација је, дакако, била када је председник Тадић изјавио да је подела Србије прихватљиво решење.

Али, да кренемо од почетка – подношење иницијативе у Генералној скупштини УН, а потом и јавно одбацивање могућности да тужимо земље које су признале „Косово”, били су, према западним дипломатским изворима, знак да Београд припрема меку капитулацију пошто стигне мишљење „непристрасне” хашке правде.

Политички аналитичари, али и стручњаци за међународно право упозорили су да смо одабрали најнеефикасније средство, јер судско мишљење никада не обавезује, чак ни оне земље које су у УН гласале да се то мишљење тражи. На изјашњавање суда ћемо чекати, највероватније две године, за које време би реалност на терену могла да се значајно измени, на пример, прихватањем Еулеса. А сама власт је најавила да против земаља које су признале Косово неће предузимати никакве даље кораке док се суд не изјасни. Такође, нема гаранција да ће мишљење бити у корист Србије – правници упозоравају да је питање формулисано тако да суд може да дједвосмислен одговор или чак потпуно избегне одговор, позивајући се на то да сецесија није предмет међународног права.

Тадићева чистка

Највећи стручњаци Србије за међународно право сагласили су се такође да је проблем и снажан закулисни притисак САД на судско веће. Они ипак верују да ће мишљење бити у нашу корист, али да оно неће произвести баш никакве последице јер „мишљење не следи санкција”.

Зато се листом залажу за подношење тужби против свих земаља које су признале Косово, што је Тадић одбацио као

„конфронтацију” с моћним државама и нагласио да од тужби нема ништа. Правници апелују да само тужбама можемо добити пресуду која вуче санкцију. Пресуда би, како објашњавају, била обавезујућа за земље са којима би се судили. А једина неправда би у том случају била што се добар део земаља ЕУ „факултативном клаузулом” оградиле да признају надлежност суда, али да се „у оваквим случајевима” неће судити.

Ипак, један од најугледнијих међународних правних експерата, Томас Флајнер, верује да су тужбе прави пут јер би Србија доказала озбиљност и државни суверенитет, а да земље које су признале Косово немају шта да нам замере на тужби ако су уверене да су поступиле у складу са међународним правом. Тадићу се тај аргумент очигледно није допао, пошто је један од првих потеза нове власти био да очисти тим за Косово и Метохију од непожељних саветника, међу којима је био и Флајнер. Овај истакнути швајцарски професор објашњава и да би негативно мишљење суда потпуно искључило могућност да Србија поднесе тужбе, пошто суд никада не би сам порекао своје мишљење. Тако су сва правна средства за одбрану Косова и Метохије стављена на коцку.

Фијаско на Генералној скупштини УН

Тек, видевши да у Србији власт ради у корист окупатора (Еулекс) и узурпатора (шиптарски сецесионисти) јужне покрајине, Брисел диже распоређивање Еулекса на ниво уцелене. Прво, кроз уста британског амбасадора у Београду Стивена Вордсворта, отворено пита: Како то хоћете европско чланство, а нећете европску мисију? А онда, сателит САД у ЕУ, Велика Британија, упућује амбасадора у УН Џона Сојерса да наред Генералне скупштине порекне „уверавања” како Еулекс неће бити распоређен на силу. Сојерс истиче да Србија свесно жели да постане члан у организацији чија већина чланица признаје независност и каже да онда „мора да прихвати да мишљење суда неће променити независност Косова”.

Тиме је постало јасно да је Београд можда постигао оно што власт зове дипломатском победом (иако у историји УН и није било случаја да се овакав захтев одбије, тако да је према изјавама наших бивших амбасадора при УН, то више била стандардна процедура него борба!), али да Запад има последњу реч. Док је Јеремић ширио руке да пред камерама покаже колико је „срећан”, Сојерс му је са говорнице поручио да су Еулекс и косовска независност – услов за улазак у Унију и, наравно, опстанак српских „демократа” на власти.

Рен спрема Косово за чланство у ЕУ

Да скандал буде већи, нико из власти није реаговао што је њен „пријатељ” Оли Рен баш у том тренутку, када је Скупштина УН гласала о српској иницијативи, наред Приштине отворио канцеларију Европске комисије! Рен и Тачи су потписали Споразум о економској подршци од 122 милиона евра у процесу приближавања Косова Унији! А за оне који су и поред свега сумњали, високи европски представник на Косову Питер Фејт „Владу Косова” уверава да је независност „готова ствар око које се више не може преговарати”. Политички аналитичари су алармантно указивали на ту „случајност” да сваку српску иницијативу или изјаву наших

званичника прати нека врста поништавања и деманти из ЕУ, при чему власт ни најмање није реаговала.

Београд је само изјавио да је Еулекс добродошао „ако добије потврду у СБ, ако не спроводи Ахтисаријев план и буде статусно неутралан” (што је немогуће јер мисија управо има задатак да спроведе Ахтисарејев план), а министар Богдановић наставља „техничке преговоре” са шефом Унмика Ламбертом Занијером о пребацавању надлежности Унмика на Еулекс. Тиме „испод жита” потврђује да Србија капитулира у етапама. Опет, све у складу са западном логиком да се једно прича, друго ради, а само ово последње рачуна.

Нобел запечатио независност

У међувремену, Срби на Косову и Метохији примају још један ударац: Марти Ахтисари добија Нобелову награду за мир. Националистички послушник светских неоколонијалиста добија награду за минули рад, за, како објашњавају аналитичари, изазивање и управљање кризама које за циљ имају распарчавање држава и нову поделу светских ресурса. Београд је опет остао нем, док су се европски званичници, „српски пријатељи”, све утркивали ко ће пре да похвали миротворца. Оли Рен је изјавио да је његов „земљак награду баш заслужио, нарочито доприносом који је дао на Косову”, Хавијер Солана шаље „најтоплије честитке човеку који је пресудно утицао на решавање проблема косовске независности”, Хашим Тачи оцењује да је награда „и више него заслужена”, а опет, да не буде недоумице, секретар Комитета за доделу награде име добитника испратио је крилатицом: „Косово је независно и то се више не може променити”.

Тако је независност јужне српске покрајине оверена престижним светским признањем, а Марти Ахтисари је чек на 1,4 милиона евра за независност Косова овај пут узео пред камерама. Председник Америчког савета за Косово, српски лобиста Џејмс Цатрас оценио је да је бачена неповратна лаж на Нобелову награду и да је нечувено што је Ахтисари добио признање баш за Косово, када се зна да против њега нису решене оптужбе да је од албанског лобија примио више од 40 милиона евра и да је доказе изнела немачка обавештајна служба БНД.

Р. В. С.

Солана је на састанку са генералним секретаром НАТО-а Јапом де Хоп Схефером подржао разговоре Београда и УН о реконфигурацији Унмика и казао да очекује размештање Еулекса на Косову у децембру. А Схефер је истакао да је НАТО заинтересован за исход тих преговора исто колико ЕУ, а онда и запретио:

– НАТО и Србија се не саглашавају око Косова, али то није проблем јер обе стране желе да развијају односе, а од власти у Србији зависи колико ће се они брзо развијати!

И Рен је у Варшави рекао да се „нада да ће Србија у интересу учвршћивања стабилности у региону поштовати одлуку Косова да буде независно, а да ће Косово са своје стране показати да је привржено демократији и мултиетничком друштву”. „Сада је најважније распоредити Еулекс”, додао је Рен. А Фрид је из Вашингтона баш тај дан поновио да ће „мисија ЕУ бити кључна за надгледану независност Косова”.

„Флексибилно” распарчавање Србије

- Државна пољитика према Косову и Метохији се променила и иде ка прихватању Еулекса чији је мандат спровођење Ахтисаријевог плана и обезбеђивање независности Косова и Метохије.

Наводни невероватан дипломатски успех у Генералној скупштини УН и стратегија коју власт представља као одбрану Косова и Метохије заправо је стратегија Бориса Тадића да ово питање гурне под тепих и прећутно прихвати нелегалну мисију Еулекса, што на крају води признању независности Косова и Метохије. Доказ да је актуелна власт променила државну политику и одустала од борбе за очување Покрајине, доказују и скидање опозиционог предлога нове резолуције о Косову и Метохији са дневног реда Скупштине, као и отворена противустванна Тадићева најава да је спреман да прекроји границе Србије – изјавила је генерални секретар СРС Елена Божић-Талијан.

Она је оценила да је резолуција Генералне скупштине УН – за коју су гласале и земље које су признале Косово – „мртво слово на папиру”, без обзира да ли суд донесе позитивно или негативно мишљење. Саветодавно мишљење Међународног суда, истакла је, није обавезујуће, тело и организације које су га затражиле нису обавезне да га поштују, па ни Генерална скупштина нема ту обавезу. А управо је британски амбасадор Џон Сојерс, после гласања Скупштине УН, изјавио да „мишљење Суда не може да утиче на независност Косова”.

Елена Божић-Талијан је указала на вишеструке мане овог начина борбе за Покрајину, пошто ћемо мишљење суда чекати прилично дуго (од осам месеци до три године). Суд може дати недоречено мишљење које ће свако моћи да тумачи према својим интересима, а све и да каже да једнострано проглашена независност није у складу са међународним правом, то неће утицати на земље које су признале независност да повуку признање и ревидирају став. Такође, то нам неће омогућити ни наставак преговора о статусу, на шта указују и многи правни стручњаци.

– Једино што добијамо је нека врста сатисфакције, декоративна морална подршка која на терену неће дати никакве реалне резултате, а западне земље нам поручују да се њоме

морамо задовољити. Зато прича о дипломатском успеху само служи власти да обмане грађане како чини све што је у њеној моћи, а да власт хоће заиста да брани Косово и Метохију, прави пут би био подношење тужби против свих земаља које су признале независност. Ако заиста постоји, како је Јерemiћ јуче истакао, лажна вера у снагу аргумената који ће довести до успе-

ха ове стратегије, зашто је онда Тадић, противуствано, изјавио да је спреман да буде флексибилан по питању Космета и да је подела прихватљиво решење? Каква је флексибилност могућа када је реч о одбрани земље – казала је Талијан, оценивши да је Тадић буквално почео да прекраја границе Србије.

Признање Косова – услов за ЕУ

Говорећи о евроинтеграцијама, генерални секретар СРС је истакла да власт и ту обмањује народ, тврдећи да су улазак у ЕУ и питање Космета одвојена питања – иако „чланови ССП-а који директно дефинишу однос Србије и Косова, говоре да је један од услова чланства у Унији да Србија прихвати независно Косово”.

– Британски амбасадор Џон Сојерс је уценио Србију за говорницом УН да „Београд мора конструктивно да сарађује са земљама ЕУ, од којих је већина – 22 од 27 чланица – признала Косово”. Рекао је да је то „организација” чији Србија жели да буде члан и да Србија мора да учествује у стварању стабилности у региону. То у преводу значи да ће морати да прихвати независност. После тога је и француски представник отворено казао да је „Србија иницијативом до-

Јерemiћ: Србија би признала Косово

– Извештај холандске агенције с краја августа, према којем је Јерemiћ у Њујорку изјавио да би „Србија признала независност провинције Косово ако Међународни суд потврди да је проглашење независности легално”, нико из Јерemiћевог кабинета ни дан-данас није демантовао. Уредник те агенције је потврдио да је вест аутентична и да су је пренели и француски и немачки медији, а министар никад није порекао – подсетила је Елена Божић-Талијан.

вила у питање европску перспективу западног Балкана” – истакла је Божић-Талијан.

Као „немогуће и невероватне” је оценила и ставове које Тадић и Јерemiћ износе о Еулексу. Говоре да је Еулекс прихватљив ако не примењује Ахтисаријевог план, ако буде статусно неутралан и ради у складу са Резолуцијом 1244 СБ, а „то је апсолутно немогуће, јер је мандат Еулекса врло прецизно дефинисан као спровођење Ахтисаријевог плана и обезбеђивање независности”.

– Политика према Косову и Метохији је промењена и зато владајућа већина одбија да јасно дефинише однос према мисији ЕУ. Амбасадор САД Камерон Мантер је изјавио да је Јерemiћ, и њему и државном секретару Кондолизи Рајс, обећао да ће Београд прихватити размештање Еулекса. Тај Мантер седи усред Београда, агресивно притиска да се призна нелегална мисија и притиска земље које нису признале „Косово” да то учине што пре, а на то апсолутно нико не реагује – додала је Елена Божић-Талијан.

Р. В. С.

Прихватање независности Косова и Метохије

Пише: мр Дејан Мирковић

У јуну 2008. године, након формирања нове прозападне владе у Србији у којој доминира Демократска странка Бориса Тадића, постало је јасно да ће власти у Београду урадити све што од њих захтевају Брисел и Вашингтон. Ипак, брзина којом је Тадићев марионетски режим почео да испуњава захтеве ЕУ и САД је изненадила чак и неутралне аналитичаре у Србији. Влада премијера Цветковића (он лично фактички нема никакву моћ као премијер, већ испуњава налоге Тадића), у којој се налазе и мале партије, или Тадићеви „сателити”, као што је „реформисана” Социјалистичка партија Србије (која само по имену имену подсећа на некада моћну патриотску партију коју је предводио Слободан Милошевић), и Г 17 Млађана Динкића, чији је главни циљ да предводи кампању против руских инвестиција у Србији, је недуго после формирања вратила српске амбасадоре у земље ЕУ које су признале независност Косова. Нешто касније, враћен је и српски амбасадор у САД. Затим су премијер Цветковић и потпредседник владе Динкић отпочели кампању против најбољег посла који је Србија закључила у последњих 40 година, Нафтно-гасни споразум са Руском Федерацијом. Споразум је важан јер према Одлуци владе о утврђивању енергетског биланса Србије објављеној у „Службеном гласнику” 17. новембра 2008, Србија ће у 2009. години увести око 80 одсто нафте из увоза или око 2,770 милиона тона, што је око 1,25 одсто више од увоза у 2008. години од 2,736 милиона тона. Српска производња нафте у 2009. ће износити око 0,614 милиона тона или за око 2 одсто мање од оне процењене у 2008. години од око 0,614 милиона тона.

Цветковић је покушао преко квазиправног тумачења да оспори вредност Протокола о продаји акција Нафтне индустрије Србије „Гаспрому, који је потписан заједно са Споразумом у јануару 2008. године у Москви. Динкић је у истом периоду ангажовао ревизорску фирму „Дилоит енд Туш” (у којој раде људи који су повезани са америчким интересима у Србији) да уради нову процену вредности НИС у вредности 2,2 милијарде евра. Дакле, вредност је неколико пута увећану у односу на ону која је процењена приликом потписивања Споразума.

У јуну 2008. године влада је дала налог да се ухапси и испоручи Хашком трибуналу бивши лидер босанских Срба Радован Караџић. Протестне демонстрације које је организовала Српска радикална странка су брутално разбијене, уз људске жртве и велику материјалну штету.

Тадићева власт је у септембру 2008. године успела да нанесе и озбиљан ударац патриотској и русофилској опозицији коју предводе Српска радикална странка др Војислава Шешеља и Демократска странка Србије др Војислава Коштунице. Након одбијања Српске радикалне странке и Демократске странке Србије да подрже Споразум о стабилизацији и придруживању са Европском унијом и оштре осуде Караџићевог хапшења (Тадићу је иначе желео да приближан број посланика подржи споразум са ЕУ као што је то

био случај када је ратификован споразум са Руском федерацијом) извршен је велики удар на најјачу опозициону партију у Србији, СРС.

Група посланика СРС, окупљена око заменика председника странке Томислава Николића, у септембру 2008. (20 посланика од 78 СРС у Народној скупштини Србије) је изјавила да подржава Споразум о стабилизацији са Европском унијом иако је СРС пре тога заузео заједнички став са ДСС да неће подржати споразум који преко одредби о „добросуседским односима” фактички легализује независност Косова.

Тадићева власт је прекршила Устав и није дозволила да се мандати врате СРС. Овакво право СРС је имала на основу члана 102 Устава Србије који гарантује да мандати посланика припадају партији, не појединцима.

Тако је разбијен опозициони фронт од 108 посланика (од укупно 250 колико има Скупштина) који су се супротстављали прозападној политици Тадића у Народној скупштини. Тадић је фактички одузео 20 мандата опозицији у српском парламенту (Томислав Николић је нешто касније за „Новости” од 17. 10. изјавио чак и да прихвата мисију Еулекса „Хајде да прво будемо члан ЕУ па да трпимо мисију”).

Након слабења опозиције, Тадићева власт је могла да се окрене ка главном задатку који је добила од стране Вашингтона и Брисела. Тај задатак је прихватање мисије Еулекса (пуни назив је „Мисија владавине праве ЕУ на Косову – Еулекс Косово”). Ова мисија је формирана у фебруару 2008. године на основу документа ЕУ под називом „Заједничка акција”. **Савет министара ЕУ је усвојио тај документ о покретању Еулекса 16. фебруара 2008. године, дакле, само један дан пре проглашења независности такозване државе Косово.** У фебруарском саопштењу Савета министара ЕУ се наводи да је циљ Еулекса да „помогне косовским власти-

ма, правосудним властима и службама за спровођење закона у напредовању ка томе да буду самоодрживе”. У саопштењу из фебруара се наводи и да ће мисија ЕУ подржати развијање царине, полиције и правосудног система на Косову. Такође, ЕУ ће обезбедити за првих 16 месеци рада мисије 205 милиона евра, а у саопштењу се подсећа да је Политичко-безбедносни комитет ЕУ 7. фебруара наименовао Ива де Кермабона за шефа мисије Еулекс, а Савет министара ЕУ Питера Фејта за за специјалног представника за Косово. Мисија ЕУ ће бројати око 2.000 чланова, међу њима ће бити и службеници из САД. **Дакле, више је него јасно да је ова мисија формирана са циљем да подржи независно Косово. Она није имала одобрење Савета безбедности УН, нити је позвана од стране владе тадашњег премијера Коштунице.**

Ипак, све се мења након формирања нове српске владе у јуну 2008. Она у потпуности следи фразу Бориса Тадића „Нећемо се одрећи ЕУ због Косова”. Почињу преговори између Брисела и Београда о размештању мисије Еулекс на Косову. Влада у Београду покушава да их сакрије од очигледно огорчене српске јавности. У ту сврху се у преговоре као „завеса” укључује и генерални секретар УН Бан Ки Мун који предлаже план од 6 тачака као услов за размештање Еулекса. Предлог Бан Ки Муна о такозваних 6 тачака потребних за распоређивање Еулекса, иза којег покушава да се сакрије Тадићева власт, садржи одредбе по којима Еулекс треба да се стационира на границама Косова и да на њима треба да се управља у „складу са интегрисаним границама у Европи”. Дакле, и он се лако може тумачити као признање независности Косова јер омогућава да Еулекс управља границама ове лажне државе и тако помаже властима у Приштини да се осамостале.

Београд нешто касније прихвата план Бан Ки Муна назван „6 тачака”, а Тадић изјављује и да Еулекс може бити распоређен на Косову само под 3 услова: да је мисија Еулекс статусно неутрална (ово је бесмислено ако се пође од претпоставке да Србија сматра Косово делом своје територије и да је статус већ решен Резолуцијом Савета безбедности 1244), да се донесе одлука УН о размештању Еулекса (за што би се мисија УН замењивала оном коју је формирао Брисел, Тадић не даје одговор) и да мисија Еулекс поштују

Резолуција 1244 (Запад је више пута показао да не поштују ову резолуцију, а Еулекс је донет у складу са Ахтисаријевим планом који предвиђа независност Косова).

Али, Вашингтон и Брисел не морају да се претварају као Тадић и да скривају своје намере пред српском јавношћу. Они су у својим изјавама били много искренији него Тадић, који је чак и негирао да постоје контакти између Брисела и Београда о размештању мисије Еулекс.

На пример, Рој Рив, заменик шефа мисије Еулекс, је изјавио крајем септембра 2008. године: „**Очекујем да ће се у року од од два месеца извршити комплетан размештај припадника Еулекса. Разговори на релацији Њујорк–Брисел–Београд почели су пре два месеца и сада су интензивирани**” („Политика”, 28. 9. 2008).

Његов шеф, Ив де Кермабон, изјављује: „**Последњих седмица су из Београда стизале изјаве о спремности да сарађују са Еулексом, и на томе ћемо и даље радити**” (www.bbs-co.uk 11. 9. 2008).

Питер Фејт, представник ЕУ на Косову, отворено изјављује да је независност Косова „апсолутно неповратна” („Новости”, 29. 9. 2008).

Десетог новембра 2008. године Хавијер Солана износи, после састанка Савета министара, да ће се мисија Еулекс записати на документу „Заједничка акција” из фебруара 2008. Савет министара ЕУ је закључио и да мисија треба да се распореди на читавом Косову, дакле и у српским енклавама, и то у децембру 2008. године. Бернар Кушнер, француски министар иностраних послова и председавајући Министарског савета ЕУ је изјавио: „Постоји споразум о 6 тачака које су предложиле УН, а Срби га прихватили. Сада га мора прихватити Приштина. **Тај документ је потребан да бисмо послали Еулекс. То им саветујем право у очи, то је у њиховом интересу. Еулекс је направљен за њих, направљен је да би затегнутост попустила и да би се поштовала територијална целовитост Косова**” (Јокановић В. „Политика”, 11. 11. 2008).

Дакле, више је него јасно да је мисија Еулекс потребна ради стварања независног Косова. Јасно је и да је Тадићева власт пристала да легализује ову мисију ЕУ. Зато је и 70.000 косовских Срба потписало петицију против њеног размештања. Зато су ДСС и СРС покренули иницијативу за опозив владе Србије у Народној Скупштини.

Да ли ће то бити довољно да се спречи штетна и самоубилачка политика Тадића која добровољно пристаје на растурање Србије, показаће време.

Ако се оваква политика прозападних марионета не заустави у најскорије време, Србију чекају тешка времена. После Косова на удару ће бити друга покрајина, Војводина (Тадићева власт је већ припремила нови „Статут Војводине” који предвиђа да ова покрајина има представништво у Бриселу као „еврорегија”, очекује се да ускоро овај Статут буде донет у Народној скупштини), а затим и Рашка област. Ако се ова самоубилачка политика настави, биће доведен у питање и економски развој Србије који гарантује само споразум са Руском Федерацијом у области нафтне и гасне привреде.

Дакле, српски народ ће се, после 200 година од обнављања модерне српске државе и Првог српског устанка, поново суочити с нестанком са историјске сцене као државотворан народ. Такав сценарио не би био добар ни за Русију јер би са историјске сцене нестао народ и самостална држава који су одувек била највећи руски савезник западно од Карпата, без обзира каква власт је била у Београду.

Српска историја је показала да је власт је у Србији одувек била смењива, посебно ако је била антируски оријентирана. Зато треба делати пре него што буде касно за Србију.

Преговори Владе Србије око ЕУЛЕКСА

Како искључити Русију и предати Косово Западу

Пише: Александар Павић

О мисији ЕУЛЕКС се толико говори још откако је Савет министара ЕУ одобрио њено постојање у децембру 2007, а поготово у последњих неколико месеци, са толико контрадикторних, полускривених или нејасних информација, да је сигурно да је већина јавног мњења у Србији постала скоро слућена целом причом. То је, између осталог, вероватно био и циљ оних спољних и домаћих снага које су решене да мисија ЕУЛЕКС заживи на Косову и Метохији по сваку цену. Дакле, ако не пале аргументи, онда је најбоље посејати толико конфузије да ће људи на крају из очајања дићи руке и рећи – „Па, дајте већ једном и тај ЕУЛЕКС, ионако се распоређује сам по себи, само да више о њему не морамо да слушамо!“ Или то, или ће, једноставно, опет постати апатични, притиснути горућим питањима преживљавања.

Да ли је баш тако морало да буде, да ли и у овом случају може да се каже да је, у „глобалној демократији“, закон јачег још једном превладао, и да ће ЕУ, политиком свршеног чина, једноставно успети да спроведе оно што је и наумила на Косову и Метохији?

Ништа се не може рећи са сигурношћу када су политика и дипломатија у питању. Једино, као и у спорту, може се говорити о томе да ли је дат максимум, да ли је све урађено да до нежељеног исхода не дође. А у овом конкретном случају, бар што се српске стране тиче, није урађено довољно, није урађен максимум, бар када је реч о садашњој влади. И то се може рећи са сигурношћу, ма колико живо деловала дипломатска активност Министарства спољних послова, ма колико „интензивно“ деловали разговори на релацији Србија – УН и Србија – ЕУ. Зашто?

Разлог лежи у томе да је, по ко зна који пут у последњих неколико година, Русија свесно маргинализована и искључена из процеса у којем је она Србији, макар из сопствених интереса, била способна и спремна да помогне.

На седници Савета Безбедности УН од 25. јула 2008, када се расправљало о извештају генералног секретара Бан Ки Муна који садржи и Мунов план за реконструкцију УН-МИК-а, по којем ЕУЛЕКС треба да преузме главну улогу, записник са тог састанка говори следеће:

„Представник Руске Федерације био је најгласнији противник реконструкције УНМИК-а, инсистирајући да је генерални секретар прекорачио своја овлашћења и умешао се у прерогативе Савета тако што је сам донео одлуку. Чини се да је постојао покушај да се легализује структура која би спроводила Ахтисаријев план, који Савет безбедности није одобрио. Било какав покушај решавања косовског питања мора се предузети строго у складу са Резолуцијом 1244 (1999) и мандатом Мисије онако како га је одобрио Савет“.

А ево и директног цитата руског амбасадора у УН, Виталија Чуркина, према руској агенцији РИА Новости:

„Савршено јасно смо ставили до знања да оваква врста реконструкције не може да се изведе без одлуке Савета безбедности. То је такође и став Београда, али је свакако наш став. Сматрамо да ће бити покушаја да се ова реконструкција спроведе мимо Савета безбедности, без изричитог одобрења Савета безбедности, што би било у супротности са Резолуцијом УН 1244, а најзад, и са Повељом УН... Русија је забринута покушајима да се униште форме међународног присуства на Косову онако како их је успоставио Савет безбедности УН, под изговором да оне наводно не одговарају измененим реалностима. Ми гледамо на овакве покушаје као на настојање да се легализује структура која би спровела Ахтисаријев план 'за косовску независност', који није добио одобрење Савета безбедности Уједињених нација“.

Још у јуну је техничка влада Војислава Коштунице искористила ову директну потпору једне од пет сталних чланица Савета безбедности, којој су се из сличних разлога придружиле и Кина и још неколико несталних чланица Савета безбедности, и одбацила извештај генералног секретара УН као нелегитимни и нелегални покушај увођења Ахтисаријевог плана на мала врата.

Међутим, доласком Владе Мирка Цветковића, ствари су суптилно, али сигурно, кренуле друкчијим током. На већ поменутој седници Савета безбедности УН од 25. јула 2008, опет према записнику са те седнице, министар иностраних послова Србије, Вук Јеремић наступио је на следећи начин:

„Тврдећи да Србија не би могла да прихвати сопствену поделу, Вук Јеремић, Министар спољних послова те земље, описао је начин на који је реконструкција почела као 'неславну епизоду, подвлачећи, међутим, да је сада од критичне важности да се настави на прави начин, са пуним учешћем Србије. Реконструкција мора да се спроведе уз прихватање Србије и изричитим одобрењем Савета безбедности“.

Можда на први поглед делује као да са оваквим наступом нема никаквог проблема. Но, погледајмо размишљања коментатора РИА Новости, Андреја Феђашина, од 17. јуна, 2006. („Да ли ће Москва запањити свет у вези с Косовом?“).

На првом месту, Феђашин чак даје за право онима који подржавају реконфигурацију:

„Све у свему, нема ништа лоше када је реч о преносу функција. То се само може поздравити. Ако ЕУ жели да преузме терет одржавања мира на Косову, треба је пустити. Напоследку, све стране ће бити на добитку када УН престане да финансира мисију. Највећи део њиховог буџета баца се на сличне мировне и стабилизационе операције. Штавише, УНМИК-ово миротворство било је изразито проалбанско, и била би срамота наставити са финансирањем те мисије“.

Но, већ у следећем пасусу, Феђашин прелази на срж проблема:

„Проблем за Русију је већи и много непријатнији. Чини се да је она још једанпут искључена из процеса доношења битних одлука у УН“.

И овде долазимо до кључа. А кључ за Србију је управо то што је Русија искључена из овог конкретног проблема, тј. проблема ЕУЛЕКСА и његовог евентуалног размештања на Косову и Метохији. И ово није толико погубно (мада је сте врло непријатно, па чак и помало понижавајуће) по интересе Русије колико по интересе саме Србије.

Вратимо филм уназад и погледајмо да је, уз све наводно противљење, Вук Јеремић изјавио на Савету безбедности да је, упркос „неславној епизоди“ са извештајем Бан Ки-Муна, сада „од критичне важности“ да Србија буде укључена у процес преговора око ЕУЛЕКСА. Преведено на једноставнији речник, Јеремић се фактички сложио са политиком свршеног чина западних сила, које је Бан Ки-Мун само спровео преко свог нелегитимног писма. Јеремић је, у име Србије, као и раније Тадић, прихватио игру и почео да игра према правилима која су задала већ хронични западни кршиоци међународног права.

То исто значи да је чињеница да су се (иначе тајни) разговори преместили на релацију Србија – УН, или Србија – ЕУ, уз уверавања званичника Србије да ће све то „морати да одобри Савет безбедности УН“, изгубила суштински значај, а противљење Русије, Кине, па и претходне владе Србије релативизовано и скоро изврнуто руглу.

Русија је – али уз активно учешће званичника Србије – стављена је пред свршен чин – преговори су вођени без њеног учешћа и уплива, уз очекивање да она аминује оно што су се српски „еврофили“ и ЕУ/Бан Ки-Мун већ договорили,

било гласањем „за“ било уздржаношћу у Савету безбедности УН (не заборавимо да је руска страна више пута већ поновила да „Руси не могу да буду већи Срби од Срба“). А сутра, кад загусти, када ЕУ, као и сваки пут досад, поступи вероломно и промени правила постигнутог договора у ходу, жалбе из Србије могу у Русији бити, у најбољем случају, дочекане слегањем рамена у стилу: „тражили сте, гледајте“.

Уместо да се, на самом почетку, када је Бан Ки-Мун, уз тихо спонзорство западних сила, тј. САД-ЕУ, отворено покушао да заобиђе Савет безбедности, чврсто стајало на руско-кinesким позицијама и инсистирало да се преговори могу водити само у оквиру Савета безбедности, два суперсавезника по овом питању, Русија и Кина, потпуно су маргинализована. Уместо да су ЕУ и Бан Ки-Мун остављени на ледини, са јасним сазнањем да је све што ураде мимо Савета безбедности, тј. мимо активног учешћа Русије и Кине, нелегално и нелегитимно, влада Мирка Цветковића, уз пуну подршку Бориса Тадића, легла је на руду овог безакоња и отворила широм врата за учвршћивање ЕУ на Косову без противтеже Русије и Кине.

Све ово, наравно, не значи да би руско и kinesко учешће у преговорима око ЕУЛЕКСА гарантовало да ЕУЛЕКС не би прошао, или да би српска страна у свему била задовољна, јер велике силе увек имају и сопствену рачуницу, што је и легитимно. Оно што би било обезбеђено су, међутим, две кључне ствари: чврста заснованост евентуалне мисије на Резолуцији 1244, што је за Србију од највећег значаја, и присуство руско-кinesких коректива евентуалном деловању мисије ЕУЛЕКС – ако би до њеног размештања уопште и дошло. И ту би српска страна имала савезнике и у међународном праву и у две светске велесиле. Међутим, начин на који је садашња владајућа већина водила преговоре око ЕУЛЕКСА искључио је обе опције, и оставио Србију, још једном, на милост и немилост западних „пријатеља“. То је већ добро позната политика самонаметања зависности чак и тамо где то није ни нужно ни неизбежно.

Без обзира да ли је ово рађено зато што је перманентна маргинализација Русије перманентни задатак домаћих „миљеника Запада“, или је реч о наставку неизречене политике „ослобађања од косовског баласта“, резултат је исти. Погубан. Све се то, наравно, приказује као „реалност с којом се морамо суочити“. Али, као што се види, било је и других, много повољнијих варијанти „реалности“. Има их увек. Ствар је само у томе у правцу које реалности те срце и убеђења вуку. У овом случају, одговор је очигледан – још даље од Косова и Метохије.

Објављивање аутобиографске књиге Хелен Ранте, некада шефа форензичког тима ангажованог поводом догађаја у Рачку, открило је најстрашнији фалсификат 20. века

Рачак – подвала монструозног ума Медлин Олбрајт!

- *Вилијам Вокер, шеф косовске верификационе мисије био је љуки извршилац рајних ајетинија Медлин Олбрајт (која га је и предложила за њо месито)*
- *Те 1999. године требало је уједињити евројске савезнике САД на рајном полигону преко кога је срушен цео међународни поредак с почетка деведесетих и над којим је ницала нова моноларна архитетура свеија*
- *Балкан, појришије илаћеника и безумника који су овај део свеија одредили за експеримент новог порејка свеија, бележио је фалсификације један за другим, ошварана су појришија која су појришивали ајетини и сарадници-инсајдери зајадних обавештајних служби: Маркале, Сребреница... коначно Рачак!*
- *Дивљаштво, прејознајство за лекције осине силе нејослушним народима којима је слобода империјив!*

Пише: Марина Рагуш

Ратови на територији некадашње СФРЈ су увезени из „НАТО лабораторије” с циљем да се на мањем простору припреми нова архитектура светског поретка! После урушавања Варшавског уговора, НАТО је морао да пронађе изговор за присуство на тлу Европе. Осмишљена је монструозна стратегија „перманентно присутних криза ниског интезитета”, која је САД дубоко укоренила на тлу Старог континента. Паралелно се мењао целокупни међународни поредак према интересима Америке и урушавао утицај Русије (или онога што је од ње под Јелцином остало)! Србе је то (овај пут) највише коштало. Примера ради, током две акције „Олуја” и „Бљесак”, с територије РСК је етнички очишћено преко 500 000 Срба. Током 1992-1995 на територији БиХ, у Сарајеву је убијено 6 638 Срба, у Сребреници 3 287.

Полако, али свакако сигурно почиње да се ослобађа „заробљена истина” о стварним догађајима који су актерима савременог удруженог злочиначког подухвата послужили за интервенцију која би их на дуже сместила на подручје „од интереса.”

Прошлог месеца је свет протресла аутобиографска књига Хелен Ранте која је коначно проговорила о истини поводом догађаја у Рачку. Она је недвосмислено рекла да је под притиском Вилијама Вокера поднела лажан извештај, коме су претходили такође притисци из Министарства спољних послова Финске и гађање полумљеном графитном оловком од стране Вокера, само због тога што Ранта није дала „дубље закључке” и није употребила реч масакр!

Рачак је био повод НАТО агресије над СРЈ, основ косовске оптужнице против Слободана Милошевића, Резолуције 1244 и сада већ остварења великоалбанског сна вербализованог давне 1912. године! Сецесионистичка власт, претходно терористичка групација ОВК, уз подршку САД на првом месту, отела је део српске територије и противно свим документима усвојеним од стране Уједињених нација,

прогласила независну државу Косово!!!! Тако САД ради, прљаво и подло, имитирајући некадашње римске императоре у провођењу бруталне окупације света! Да ли Ранта може да се искупи сада када зна шта је њен изнуђени извештај направио на терену, колико је људи морало да погине, колико је кућа запаљено, колико је недужних завршило као роба на тржишту људским органима?! Шта је то што некога може да натера да уради тако нешто: каријера, новац, страх... Како год, ова финска форензичарка је одлучила да олакша своју савест и проговори! Хвала јој макар и на томе!

„Била ми је част и задовољство да радим под кишобраном и директивама госпође Олбрајт, која је најзаслужнија за војни улазак НАТО на Косово” – Вилијам Вокер, изјава дата 10. јуна 2002 године листу „Бота сог” („Свет данас”) поводом одликовања „Hands of Hope” додељеног некадашњем државном секретару САД Медлин Олбрајт!

„Заправо је полиција тог јутра опколила празно село... ходали су око зидова. Било је пуцњаве, ОВК је пуцала на њих са својих положаја на брдима. Борбе су се интензивирале на положајима око села. Како је то видео новинар АП који је био на брдима, опкољени герилци ОВК су очајнички покушавали да се извуку из обруча. Претпоставља се да је њих двадесетак успело у томе, чак је и полиција то признала. Шта се тачно догодило? Да ли је ОВК покупила тела људи које су, заправо, убиле српске снаге током ноћи како би аранжирала сцену хладнокрвне егзекуције? Овде је заправо проблем да су новинари у суботу ујутру нашли само мали број празних патрона и чаура око јарка у којем се наводно десило масакр. Да ли ОВК покушава да војни пораз преокрене у политичку победу?“ Асошијетед прес, 23. јануар 1999. године.

Рачак – реконструкција америчког злочина

Вокер је пре доласка на место шефа КВМ остварио „изванредне“ резултате за тадашњу америчку администрацију. Једна од познатијих референци у његовој дипломатској каријери била је „Контрагејт.“ Вокер је био задужен, као помоћник државног секретара за средњу Америку током касних осамдесетих, да обезбеди „хуманитарну“ помоћ контрашима. Сасвим случајно, ту се нашао и извесни пуковник по имену Оливер Норт из „Националног савета за одбрану“, који је (касније је то судија Волш утврдио комисијским радом) базу Лопанго у Салвадору користио као базу за достављање оружја контрашима! Волшов извештај је утврдио да је иста база кориштена и за хуманитарну помоћ и допремање оружја контрашима! Звучи познато, зар не!

„Вокер је био ужаснут резултатима наше истраге... Била сам збуњена и нисам била спремна да му одговорим. Та тела су припадала терористима, српским војницима и становницима села. Овај извештај који вам сада показујем никада није објављен, а његов садржај мало ко зна. Сада сам спремна да јавно говорим о резултатима истраге“ – Хелен Ранга, изјава из документарног филма „Крај – осуђени за прогонство“ руских аутора Јевгенија Баранова и Александра Замислова.

„Највише (је Вокера наљутило, прим. аутора) то што сам одбила да употребим реч масакр и да кажем ко стоји иза онога што се десило у Рачку. Био је страшно љут због тога! Гађао ме је оловком!“ – Хелен Ранга, „Вечерње новости“, 22. октобар 2008. године.

„Негативно је то што се део оптужнице против Милошевића који се односи на случај Рачак заснива преваходно на верзији коју је о томе дао Вокер!“ – Хелен Ранга, „Берлинер цајтунг“, 2004. године.

Врло вероватно је овај податак и послужио као врсна препорука да Олбрајт кандидује Вокера за место шефа верификационе мисије на Косову и Метохији, која је прикупила информације и слала их свима који су учествовали у НАТО агресији на СРЈ!

Али идемо даље...

„Контраши“, у случају Косова и Метохије били су припадници терористичке ОВК!

Према писању лондонског „Сандеј тајмса“ 12. марта 2000. године: „Амерички обавештајци су признали да су помагали у тренирању ОВК пре НАТО бомбардовања Југославије. Припадници ЦИА који су били задужени за надгледање прекида ватре на Косову 1998. и 1999. године повезали су се са ОВК и пружали им савете у вези с војним и теренским активностима... многи сателитски телефони и ГПС системи су тајно предавани припадницима ОВК...“ Овај текст под насловом „ЦИА помаже косовску герилску војску“ аутора Тома Вокера и Ејден Леверти, недвосмислено је говорио да је „ЦИА учествовала у одбројавању времена до бомбардовања!“

Званично: ово се никада није догодило!

Надаље...

Канадски официр, историчар Роли Кит, шеф канцеларије КВМ у Косовом Пољу изјавио је: Америка вођена државним секретаром Медлин Олбрајт, просуђено је од стране разних извора као што је магазин „Тајмс“, желела је рат, а Југославија је жртвована као јагње или као мета. Ово је био начин да се повеже Европа у 21. веку... Могу да посведочим да у фебруару и марту 1999. године није било никаквог геноцида. Када је реч о етничком чишћењу, нисам присуствовао ни видео догађаје које би могао да окарактеришем као ет-

Према наводима финског новинара Ари Русила, иначе експерта за Балкан, поводом аутобиографске књиге Хелен Ранте постоји раширено мишљење да је Вокерова улога у Рачку била да помогне ОВК у креирању масакра који би био приписан српским снагама и да се на тај начин пронађе изговор за војну интервенцију. ОВК је сакупила своје погинуле после борбе, обукла их у цивилну одећу, а затим позвала посматраче!“ – Танјуг, 22. октобра 2008.

ничко чишћење. Желим да кажем да сам био сведок низа инцидентата, а већину њих је изазвала ОВК, због којих су снаге безбедности, потпомогнуте војском, реаговале... Последњих недељу или десетак дана на Косову стално смо добијали извештаје о стотинама, неки пут и хиљадама избеглица из наше зоне одговорности. Међутим, када смо моји посма-

трачи и ја отишли, на више места проналазили смо неколико десетина избеглица. То не значи да је било стотину људи у покрету, а њих су брзо прихватили њихови рођаци из Приштине или су одлазили у брда, или негде другде. Али то није било етничко чишћење... Нисам био сведок масовне повреде људских права. Оно где сам ја присуствовао, били су догађаји који су се брзо претворили у грађански рат у пуном замаху између побуњеника-терориста, како су их звале снаге безбедности, и снага безбедности које су покушавале да одбране комуникационе везе и разне објекте широм Косова... Снаге безбедности нису залазиле у та подручја, у складу с споразумом Холбрук-Милошевић, али ОВК се није задржавала на својој територији. Стално су продирали и нападали... На основу свега што се зна, чини ми се да смо де факто помогли покрету сепаратизма, а да идеја о мултикултуралном Косову нестаје исто као Срби, Роми, и други, које уби-

јају и приморавају да беже, како би сачували живу главу!

Оправдање за рат, које се исто тако, може оспоравати, било је тобоже етничко чишћење и угрожавање људских права која су наводно почињена. Када смо моје колеге и ја били на Косову, то се није догађало. Избеглице нису бежале с Косова у пролеће док смо ми били тамо, све док НАТО није започео рат 24. марта. Према мојим сазнањима, Комитет УН за избеглице известио је да су први велики таласи избеглица прешли границу тек 27. марта, и то у већем броју."

Званично: ово се никада није догодило!

Надаље, када је реч о правном оквиру које су потписале резолуције Савета безбедности Уједињених нација 1160, 1199 и 1203, он за амерички систем вредности апсолутно није значио ништа. Политика Беле куће, препознатљива по двоструким стандардима, бачила је под ноге целокупни систем међународних норми и кренула брутално да успоста-

Преко 280 хиљада интерно расељених и прогнаних лица са Косова и Метохије већ више од пет година има привремено пребивалиште на територији Србије и Црне Горе, ван Косова и Метохије. Резултати у процесу повратка у последњих пет година више су него слаби, а својим домовима вратило се само 11 хиљада лица, од чега око 5 хиљада Срба, с тим да их је око 4 хиљаде расељено и прогнано у мартовском насиљу албанских екстремиста 2004. године, када је спаљено 900 кућа и станова и уништено више од 30 православних храмова широм Косова и Метохије.

Најбројније расељавање догодило се у лето 1999. године, доласком међународних снага у јужну покрајину, а ситуација у којој се налази већина Срба и осталог неалбанског становништва на Косову и Метохији остаје неизвесна, па се због тога процес расељавања наставио све до данашњег дана.

Расељена лица према округу

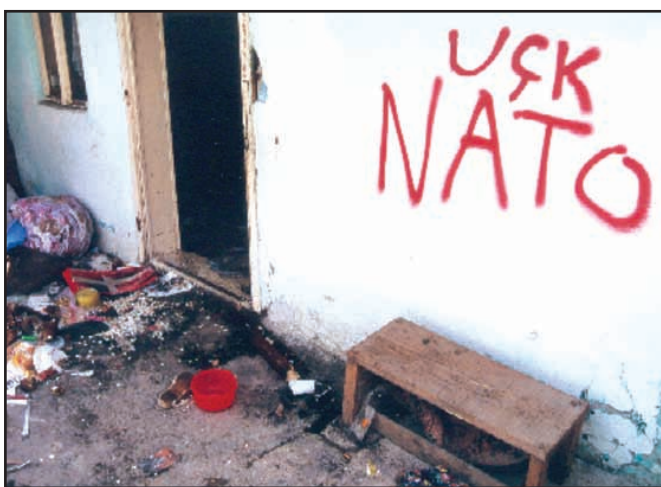
	Србија	Црна Гора	Укупно
Косовски	87.420	8.135	95.555
Пећки	44.986	18.180	63.266
Косовско-поморавски	32.042	245	32.287
Косовско-митровачки	18.423	1.835	20.258
Призренски	29.910	1.105	31.015
Укупно	212.781	29.500	242.381

Расељена лица према националној припадности

Национална припадност	Србија	Црна Гора	Укупно
Срби	207.500	18.500	226.005
Роми	30.000	7.000	37.000
Муслимани	13.500	1.500	15.000
Остали	6.500	2.500	9.000
Укупно	257.500	29.500	287.000

На овај број треба додати и око 20 хиљада интерно расељених лица унутар Косова и Метохије који су из етнички мешовитих средина прешли у већинске, скоро једноетничке енклаве. Број регистрованих расељених и прогнаних лица у Србији је 212.781, а у Црној Гори 29.500.

„Када је јуче, 15. јануара, полиција покушала да ухапси терористе који су убили полицајца Светислава Прзића у терористичком нападу у околини села Рачак, општина Штимље, терористи су напали полицију из аутоматског оружја и минобацача. Полиција је одговорила на такво терористичко дивљаштво у оквиру својих овлашћења. Мисија ОЕБС-а и амбасадор Вокер били су обавештени о овом хапшењу одмах после сукоба. Истражни тим који је стигао на место је био предвођен судијом општинског истражног суда Даницом Маринковић и окружним тужиоцем, али терористи су се повукли на ова брда и отворили ватру и спречили истрагу” – Милан Милутиновић, јануара 1999.

вља нови према сопственим потребама. Та нова архитектура настајала је на тлу настањеном већински српским живљем, потписана углавном српском крвљу.

Тако су поменуте резолуције осудиле све акте тероризма од стране ОВК, тражиле да сви елементи албанске заједнице треба да остварују своје циљеве једино политичким средствима, захтевале да мора да се спречи наоружавање и обука у корист терористичких активности на Косову и Метохији (1160). У Резолуцији 1190 понавља се осуда тероризма ради остваривања политичких циљева било којих група и појединаца; осуђује се свака спољна подршка таквој активности на Косову, укључујући и снабдевање оружјем, инсистира се да руководство косовских Албанаца осуди све терористичке акције.

Званично: терористима се кројило ново одело будуће косовске легитимне власти. Срби су постајали терористи?!

Конечно, Рачак.

Док се у Србији, на Косову и Метохији, припремао још један у низу медијских фалсификата, с друге стране океана владала је паника. Европски савезници САД почели су да се осипају, деле поводом догађаја у Србији. Олбрајтовој је требао догађај који ће ујединити савезнике! Масакр, мора да се спинује масакр. Нико није могао да се противи зверски убијеним цивилима. Место се само по себи наметнуло – Рачак!

На дан, у ствари, окршаја с терористима, према сведочењу генерала Мезонева, верификатори КВМ су од раних јутарњих сати били на околним брдима и бележили. Верификатори су видели дим који је излазио из димњака у селу, што је говорило да је цивилно становништво, или бар они који су остали, обављало своје уобичајене јутарње послове.”

Вокер је тада тврдио да КВМ није имала никакве податке о томе шта се догађало у Рачку, да српске снаге безбедности нису хтеле да их пусте у село из безбедносних разлога.

Тада Асошијетед прес извештава: „Заправо је полиција тог јутра опколила празно село... ходали су око зидова. Било је пуцњава, ОВК је пуцала на њих са својих положаја на брдима. Борбе су се интензивирале на положајима око села. Како је то видео новинар АП који је био на брдима, опкољени герилци ОВК су очајнички покушавали да се извуку из обруча. Претпоставља се да је њих двадесетак успело у томе, чак је и полиција то признала. Шта се тачно догодило? Да ли је ОВК покупила тела људи које су, заправо, убиле српске снаге током ноћи како би аранжирала сцену хладнокрвне егзекуције? Овде је заправо проблем да су новинари у суботу ујутру нашли само мали број празних патрона и чаура око јарка у којем се наводно десио масакр. Да ли ОВК покушава да војни пораз преокрене у политичку победу?” Асошијетед прес, 23. јануар 1999. године

Америчке медијске екипе су ишле директно у програме с припремљеним текстом и сликама лешева који су оставили свет без даха... Олбрајтова је имала догађај, имала је повод за интервенцију, Европа се ујединила да казни злочинце – Србе!

Документ који је Тужилаштво Хашког трибунала поднело као доказни предмет под насловом „Извештај о улози регионалног центра”, у делу који носи назив „Оцена”, од 16. јануара 1999, на страни број К0075771 енглеске верзије, пише: Један број припадника ОВК је убијен, осам, а неки су рањени!” Што ће рећи да је Вокер и те како био упознат са стварним догађајима у Рачку, да је 16. јануара знао да се међу убијенима налазе шиптарски терористи, али је спиновање у корист госпође из Вашингтона превазишло истину. Она је желела рат. Њој је рат био преко потребан!

Вокер који је са својом мисијом имао задатак да прикуља и дистрибуира податке, био је, дакле, упознат с чињеницом да је Рачак био упориште ОВК и да је 15. јануара 1999. дошло до окршаја између српских снага безбедности и шиптарских терориста! Увиђај који су направили српски органи, конкретно истражни судија Даница Маринковић са својим тимом, касније налази финског форензичког тима на челу с Хелен Рантом, су такође потврдили исто! Поједини чланови КВМ су, такође, потврдили да је дошло до обрачуна са шиптарским терористима! Сви осим Вокера и Олбрајтове! У данима који су долазили, истина се сахрањивала у корист незапамћене тромесечне агресије на СРЈ!

Годинама касније, када је савест отежала под теретом истине, један по један извештај заробљен у неким од фијока експерата који су јездили овим просторима, бива ослобођен. Светлост дана угледала је истина коју је немогуће убити. Она кад-тад пронађе пут до оних којима је намењена!

„На данашњој ванредној седници којој је предавао Момир Булатовић, председник Владе, Савезна влада је сагледала најновије догађаје на Косову и Метохији и притисак који је извршен на Савезну Републику Југославију. Влада сматра да је реч о кампањи међународне заједнице и да одлучно одбија кампању као неосновану, лажну и злобну и њено тумачење онога што се десило у селу Рачак. Савезна Влада сматра да је амбасадор Вокер изашао из оквира својих овлашћења... Господин Вокер је замољен да напусти територију Југославије у року од 48 сати.” Саопштење Савезне владе, јануар 1999. године.

Тако ових дана, Ранга пере своју нечисту савест на страницама своје аутобиографске књиге, сведочећи о томе како је Вокер, незадовољан извештајем, поломио графитну оловку и гађао финску форензичарку чији су налази потврђивали само оно што се заиста десило! Овим је недвосмислено покренута лавина која ће на крају да покрене читав низ фабрикованих догађаја који су Америци послужили, на овом малом простору, да преуреди целокупну међународну заједницу и стави је под своју управу!

Питање је сада шта ће власт у Србији да уради по овом питању: да ли ће се понети одговорно и тужити све одговорне за злочин над српским народом, а то су све оне земље које су на основу лажног извештаја извршиле агресију над сувереном земљом; или ће наставити свој квислиншки курс!

Како год било, посланици Српске радикалне странке су у српском парламенту изнели (новонастале) чињенице поводом Рачка и пред владајућу власну већину поставили конкретно питање: шта ће власт да уради поводом новонасталих чињеница у случају Рачак?

До затварања овог броја часописа, одговор није стигао у посланички клуб српске радикалне странке! Да ли ће и када, не зна се.

Међутим, одговорни пред историјом и сасвим сигурни да се налазимо у фаојеру процеса преиспитивања кафкијанских процеса и политичких пресуда представницима српског народа пред Трибуналом у Хагу, наставићемо да бележимо, инсистирамо, истерујемо злочинце на чистину. Једнога дана, можда убрзо, монструми 20. века сећеће на место које им је одавно резервисано, а то је оптуженичка клупа!

„Из врло исцрпних и тачних војних материјала лако је закључити да се највећи број злочина према нашим сународницима, али и осталом неалбанском живљу десио у првих шест месеци 1998. године, и 1999. после повлачења наше војске и доласка КФОР-а. Додуше, било је и пре овог периода појединачних киднаповања, али су она ипак била прилично ретка. Ви знате да је наша војска прецизно бележила сваки случај. Нажалост, простор у новинама не дозвољава да вам изнесем прецизне податке за сваки дан. А кад ме већ то питате, изнећу вам неке више опште податке о злочинима албанских терориста на Косову и Метохији током 1998. и 1999. године. У нападу албанских терориста на српска насеља на КиМ у првој половини 1998. створено је нових 80 етнички чистих албанских насеља. Од напада албанских терориста у 1998. на Космету је погинуло 175, отето 269, а рањено 162 цивила. У току 1999. године, нарочито после повлачења наше војске, терористи су убили 190, киднаповали 57, а ранили 188 цивила. Када ове цифре збројимо у ове две крваве године (1998 и 1999), од стране албанских терориста на подручју КиМ убијено је 365, киднаповано или отето 326 и рањено 350 цивила. Од дејства НАТО авијације на Косову и Метохији је погинуло 320, а рањено 129 цивила. Када само ове бројке погледамо, врло јасно се види да су највећа зверства на Космету починили албански терористи иако се стално причало, а и данас се од те пропаганде не одустаје, да је Војска Југославије за време бомбардовања вршила етничко чишћење Албанаца и масовна убијања. Најтеже злочине, албански терористи организовани у такозвану „Ослободилачку војску Косова“, према цивилном становништву на КиМ, починили су у Клечки, Радоњићком језеру, Гребничким планинама, болници у Пећи и кафићу „Панда“ у Пећи. Наводим само неке податке: јануара 1998. терористи су извршили 15 напада на цивиле и њихове домове, убили су два Србина, Белића Ђорђа и Васића Десимира и Албанца Сејди Мују, а ранили четворицу. У фебруару је било 27 напада. Следећих месеци они су постали учесталији. У марту – 32, рањено више од 10 људи и убили су нашег сународника. У априлу постаје још горе, десио се 61 напад, у којима је убијено 10 људи, а 13 рањено. Поред локалног пута у селу Дашиновац у општини Дечани пронађена су тела Милоша Радуновића и Слободана Радошевића које су терористи киднаповали. У мају терористи су извршили 111 напада на цивиле. Убијена је 21 особа, исто толико рањено. Поред пута Клина – Србица, код села Орлане, пронађен је леш поштара Н. Јевељића из Јошанице. Терористи нападају крајем маја серијски. На ред је дошло српско село Будисавци у општини Клина, где киднапују малолетника Далибора Лазаревића и на 50 км од кућног прага га убијају. У исто време у Црнољевској клисури заустављају аутобус из кога киднапују више цивила српске и ромске националности, међу којима и једног припадника МУП-а Србије из села Добрич. У јулу убијају 17 Срба, а киднапују 52 цивила. Наредних шест месеци регистровано је укупно 487 напада. Убијено преко 100 Срба, киднаповано 64, а 67 рањено. У току 1999, до окончања НАТО агресије на КиМ, је убијено 190, отето 57, а рањено 188 цивила.

Међутим, располажемо подацима да су у периоду када се наша војска повлачила, дакле јун, јул и август, а међународне војне снаге нису благовремено ушле на територију Космета, створени услови за неограничено дивљање албанских екстремиста. Упали су безочно у енклаве и без зазора уништавали све што им дође под руку. Број пострадалих српског становништва врло је дискутабилан. Убијали су злочиначки, претежно нејаче, старе у Подујеву, Призрену, Пећи, Ђаковици... све док нису стигли немачки војници КФОР-а. Знамо поуздано да генерал Божић Делић, да би српску нејач заштитио, није хтео да се повуче са нашом војском са Космета док КФОР није стигао.

Киднаповани су, према сазнањима Војне службе безбедности, одвођени у затворе које је формирала ОВК. Свака оперативна зона ОВК имала је најмање по један затвор у којима су на најзверскији начин мучени наши људи. Такви логори постојали су у селу Бајгора код Подујева, у Лапушнику у општини Глоговац, затим у селу Клечка, у липљанској општини, у Локовцу код Србице и Папраћанима код Дечана. Неки терористи ОВК имали су и своје приватне затворе. Један је постојао у подруму хотела „Паштрик“ у Ђаковици, где су масакрирани Срби. Искључујем могућност да сада било где на КиМ постоје такви затвори. Страхујем да су све људе ликвидирали. Додао бих да су за случај киднаповања Срба добро знали и припадници обавештајно-безбедносних агенција САД – генерал Момир Стојановић, иначе бивши директор Војно-безбедносне агенције (1993. до 1999).

Већа брука него штета

- *Одлука о признавању НАТО државе Косово најмање је изненадила, али највише повриједила, Србе у Црној Гори који су лишени основних људских права и ошјерани на маргину друштвеног дјеловања. Свако ко иоле познаје политичке прилике у Црној Гори може јасно да види да режим Мила Ђукановића последњих десетак година ошворено пројажура антисрпско и на најгубљи начин покушава асимиловати српски народ у Црној Гори. Нема Србина у Црној Гори којем није јасно да марионетски режим Мила Ђукановића све ради да би Србији и Србима у Црној Гори нанео што више штете и да за западне силе не одржавају на власити зашто није добар државник, већ зашто није осуједочени српски непријатељ*

Пише: Бојан Струњаш

Одлука Владе Црне Горе о признавању независности Косова, која је донијета 9. октобра касно увече, узбуркала је поприлично успавану црногорску политичку сцену. Тој одлуци је претходила *Резолуција о неопходности убрзавања процеса интеграције Црне Горе у европске и евроатлантске интеграције*, која је усвојена у Скупштини Црне Горе 3. октобра ове године. Тада је већ било јасно да се марионетска влада Мила Ђукановића спрема да призна независно Косово.

Дио опозиције се оштро успротивио срамној одлуци Владе и у знак протеста у Подгорици је 13. октобра одржан велики народни митинг под паролом *Образ је пречи*. На том скупу тајна полиција је инсценирала сукобе које су овдашњи антисрпски медији једва дочекали како би бацили љагу на овај достојанствени митинг који је покушао да опере прљави образ Црне Горе. Кажемо – покушао да опере, јер се ова

мрља не може никад опрати и трајно ће остати да свједочи о једном ружном времену. Режимски медији су одмах по завршетку митинга свијету послали лажну слику о „рушилачком“ митингу који је имао за циљ „да уведе Црну Гору у ванредно стање“, о чему наравно није било ни говора. Свако ко је послје митинга прошетом Подгорицом могао се увјерити да никаквих рушилачких напада није било и да се све завршило са по једним поломљеним стаклом на Скупштини и Пошти, као и са неколико почупаних заштитних стубића који су се налазили поред Скупштине. Истина, каменице су по завршетку митинга летјеле на све стране, али нису биле упућене само полицији, већ и учесницима митинга. Наравно да ниједном Србину није пало на памет да каменује свога митрополита Амфилохија, своје политичке прваке, нити своје свештенике, монахе и монахиње. То су радили добро увјезбани припадници црногорске тајне полиције који су на главама имали фантомке, а на леђима ранчеве пуне каменица.

У свему што се дешавало око црногорског признавања независности Косова намеће се дилема – да ли је (или није) некога у Црној Гори и у окружењу изненадила одлука званичне Подгорице?! Наравно да није. Свако ко је хтио, могао је да види да је ово био само још један у низу домаћих задатака које је Мило Ђукановић морао да одради да би се одржао на власти.

Као главни разлог црногорског признавања НАТО државе Косово у јавности је пласиран притисак Америке. Међутим, такве тврдње су прилично дискутабилне. Највјероватније ће бити тачна претпоставка да од стране Америке притисака уопште није ни било. Америци је Црна Гора потребна за друге ствари. Зашто би се, уосталом, Америка бавила суштински небитним одлукама једне микродржаве на Балкану?! Прије ће се испоставити тачном чињеница да је овом одлуком Влада Црне Горе вратила дуг албанској мафији која је задужила Мила Ђукановића приликом референдума за самосталност Црне Горе. Тада су Албанци из цијелог свијета авионима и аутобусима довожени како би да-

Одлука Црне Горе суштински не значи ништа

Претјераним сматрамо тврдње како је Црна Гора признавањем независности Косово нанјела страшну штету Србији. То уопште није тачно. То је још само једна од манипулација на које, нажалост, насједају и поједини српски политичари. Црна Гора је микродржава – оаза криминала на Балкану. Западу служи искључиво као играчка којом се повремено поиграва ради тренирања живаца Србији, међутим, стварна политичка и економска моћ Црне Горе је превише смијешна да би била озбиљна и да би могла нанјети штету Србији која је, и поред свих удара са Запада, остала моћна држава. Одлука Црне Горе не значи ништа ни самој Америци, чак су и Албанци свјесни да нису ништа добили признавањем државе Косово од стране Црне Горе.

Мало се јело, мало се пило...

Кад се већ знало да је питање дана када ће Црна Гора признати независност Косова, српским премијерима Цветковићу и Додику то није сметало да се 1. октобра изгрле и изљубе са Ђукановићем приликом отварања Мишковићевог Делта-ситија у Подгорици. Боже, како су том приликом били весели. А и невоља им је било! Добро се и јело и пило. Цветковић је из Црне Горе отишао насмијан и весео као да је издејствовао највећу побједу своје владе. Само осам дана касније Ђукановић признаје независност Косова. Из Србије добија ногу Анка Војводић, али уз обећање да ће је брзо вратити. Објаснили су да јој само ради реда морају краткорочно ускратити гостопримство. Тадић том приликом, као и обично, глуми нервозу... А пошто су „узавреле страсти“, министар Јеремић апелује да „наша два народа (Срби и Црногорци), и поред свега, треба да сачувају добре односе“. Која су то „два народа“? Гдје су у свој тој причи Срби из Црне Горе и да ли ико из Србије, осим Српске радикалне странке, брине о нама?

ли глас сепаратистичкој Црној Гори. Зато је још тада било за очекивати да ће Мило Ђукановић, чим Албанци прогласе независност, признати ту лажну државу.

Одлука о признавању лажне државе Косово најмање је изненадила, али највише повриједила, Србе у Црној Гори који су лишени основних људских права и отјерани на маргину друштвеног дјеловања. Свако ко иоле познаје политичке прилике у Црној Гори може јасно да види да режим Мила Ђукановића последњих десетак година отворено пропагира антисрпство и на најгрубљи могући начин покушава асимиловати српски народ у Црној Гори. Нема Србина у Црној Гори којем није јасно да марионетски режим Мила Ђукановића све ради да би Србији и Србима у Црној Гори нанео што више штете и да га западне силе не одржавају на власти зато што је добар државник, већ зато што је освједочени српски непријатељ.

Претјераним сматрамо тврдње како је Црна Гора признавањем независности Косово нанијела страшну штету Србији. То уопште није тачно. То је још само једна од манипулација на које, нажалост, насједају и поједини српски политичари. Црна Гора је микродржава – оаза криминала на Балкану. Западу служи искључиво као играчка којом се повремено поиграва ради тренирања живаца Србији, међутим, стварна политичка и економска моћ Црне Горе је превише смијешна да би била озбиљна и да би могла нанијети штету Србији која је, и поред свих удара са Запада, остала моћна држава. Одлука Црне Горе не значи ништа ни самој Америци, чак су и Албанци свјесни да нису ништа добили признавањем државе Косово од стране Црне Горе. У свој тој причи највише су изгубили Срби у Црној Гори који су вјековима везани за Косово, па су самим тим емотивно веома тешко преживјели одлуку црногорске владе.

Смијешне су и приче да је већина народа у Црној Гори против признавања независности Косова. Тачно је да су Срби из Црне Горе, од првог до последњег, против ове одлуке, али је тачно да Црногорци, Албанци, муслимани и Хрвати подржавају срамну одлуку Владе. Није разумљива потреба већине српских политичара у Црној Гори који бране Црногорце тврдњама како они тобоже осуђују независност Косова. То је ортодоксна неистина. Да су Црногорци били против независног Косова, они би након одлуке Владе изашли на улице и показали своје незадовољство. То се, наравно, није десило и неће се ни десити јер ниједан Црногорац још није јавно изјавио да је против, не ове – него ниједне одлуке марионетске владе Мила Ђукановића.

Кад се већ знало да је питање дана када ће Црна Гора признати НАТО државу Косово, српским премијерима Цветковићу и Додику то није сметало да се 1. октобра изгрле и изљубе са Ђукановићем приликом отварања Мишковићевог Делта-ситија у Подгорици. Боже, како су том приликом били весели. А и невоља им је било! Добро се и јело и пило. Цветковић је из Црне Горе отишао насмијан и весео као да је издејствовао највећу побједу своје владе. Само осам

дана касније Ђукановић признаје независност Косова. Из Србије добија ногу Анка Војводић, али уз обећање да ће је брзо вратити. Објаснили су да јој само ради реда морају краткорочно ускратити гостопримство. Тадић том приликом, као и обично, глуми нервозу... А пошто су „узавреле страсти“, министар Јеремић апелује да „наша два народа (Срби и Црногорци), и поред свега, треба да сачувају добре односе“. Која су то „два народа“? Гдје су у свој тој причи Срби из Црне Горе и да ли ико из Србије, осим Српске радикалне странке, брине о нама? После свега, нажалост, долазимо до поражавајућег сазнања да Срби из Црне Горе сметају подједнако и Тадићу и Ђукановићу, и да би обојица најсрећнији били кад би ми некако преко ноћи заувјек нестали или се претворили у Црногорце.

(Аутор је посланик Шешељевић српских радикала у Скупштини Црне Горе).

У септембарском броју „Велике Србије“ (издање за Црну Гору), објављен је текст под насловом „(Досманлијско-сепаратистичка принцеза“, у рубрици листа „Црногорци у Србији - црногорске усташе“, у којем је на најгрубљи начин прекршена новинарска етика.

Свестан сам да смо овим текстом повредили достојанство и интегритет личности госпође Весне Радусиновић. Овом приликом, јавно се извињавам госпођи Радусиновић због свих увреда личне природе које су у овом тексту изречене на њен рачун.

Аутор овог текста који је нанео штету госпођи Радусиновић је новинар Јасна Олујић из Београда, која је за овај текст користила псеудоним Драган Павловић, али очигледно је да сам ја искључиви кривац за штету која је нанета госпођи Радусиновић и због тога ми је веома жао.

Статут Аутономне Покрајине Војводине

Војвођански валцер

Пише Марко. З. Пушица

У време највеће политичке и војне снаге дунавске царевине–краљевине, тамошњи Срби су ретко својевољно били у служби страних господара, па их је свака нова октроисана привилегија о аутономним правима радовала. Данас – када пак не постоји господар оличен у странио царевини–краљевини, већ сви Срби имају своју матицу, Републику Србију, у чијем је територијалном саставу и територија Срба који су некад били под окриљем царевине–краљевине – није логично нити нормално тражити некакве нове привилегије и нова права на уштрб Београда, а у корист Новог Сада и грађана државе Србије који живе на територији АП Војводине.

Као да је управо овај случај подобан да изазове нови сепаратизам на државној територији Србије, али и тако покрене нови круг проблема у оквиру самог српског народа, те на тај начин буде и додатно закомпликовано никада решено српско питање на тлу Балкана. Ко је поново на традицијама омиљене окретне игре у царевини–краљевини, а на тлу садашње државе Србије, политички заиграо војвођански валцер?

Политика (само)деструкције

Да је у случају АП Војводине реч о чистој политици (само)деструкције, у којој су главни протагонисти сами војвођански Срби, говори читав период после завршетка Другог светског рата, када су и примењена сва доктринарна антинационална учења комунистичког победника и када је про-

стор на коме је вековима живео српски народ и формирао кроз историју више својих земаља – расцепкан на више федералних, те аутономних политичких ентитета, а како би се, тако разбијен, држао у стању националне успаваности и не-свести.

Већина спроводилаца овог пројекта били су, нажалост, по рођењу Срби, а и данас су исти такви на сличном задатку, с тим што за предмет разбијања имају већ навелико разбијену и намучену Матицу, државу Србију.

Своје големо непочинство су сада инсталирали на тлу српске северне покрајине, која у домаћем уставноправном систему има сасвим задовољавајући статус територијалне аутономије, а који је и у складу са већином међународно-правних стандарда који регулишу област територијалних аутономија.

Како у Србији заиста нема услова за даљим увођењем нових или повећавањем постојећих аутономних права, јер би свако даље ширење овог корпуса вредности водило ка неком новом квалитету који превазилази оквире територијалне аутономије у корист псеудодржавности, као да су српски вођи у северној српској покрајини кренули опробаним и старим путем (само)деструкције словеначких, хрватских, македонских, те муслиманских и шиптарских сепаратиста, обзиром да ће за такав пут увек за савезнике имати ЕУ и САД.

Због свега наведеног, својим аутономашким папиром машу ових дана сви србијански новопомирени леви елементи, али и не само то – ово махање ће од постојеће Аутоном-

не Покрајине Војводине, направити опет јужну граничну област виртуелне, лебдеће царевине–краљевине оличене у некаквој Европи регија. Браво за српске аутономаше, они ће своју браћу овај пут вратити у ново хабзбуршко змијско легло – европске регије, а како би остварили циљеве својих политичких апетитчића који су само рефлексија западног погледа на балканске послове.

Латиницом до помирења

У прилог тврдње да је србијанско аутономаштво и потенцијални сепаратизам опаснија појава од било које друге на тлу северне српске покрајине, говори чињеница да су пут примене и правног живота сепаратистичког статута солидарно утемелиле већином српске политичке партије, док су партије мањина ту само асистирале. Није ни случајност што је након усвајања скандалозног аутономашког папира, тзв. Статута, у Скупштини АП Војводине, уследило потписивање.

Декларацијом о политичком помирењу и заједничкој одговорности за остваривање визије Србије као демократске, слободне, целовите, економски и културно развијене и социјално праведне земље, између Демократске странке и Социјалистичке партије Србије, озваничен је сваки будући, по Србију штеточински, подухват двеју партијских олигархија, али и пратећих тајкунских кланова.

У свему томе, од вредности које се помињу у овом другарском документу, народ у стварности ништа осетити неће. Једино што ће имати прилику да види и да у томе буде актер, јесте даље цепање Србије зарад имагинарних аутономних потреба грађанки и грађана, а можда и неких грађана који се осећају као грађанке и обратно. Све у свему, акценат ће бити стављен и на најбесмисленије критеријуме различитости, па даљој разградњи свега и свачега у сваком погледу нема краја, јер је и циљ овог документа на другарској основи – онемогућити било какво прикупљање, сабрање у Срба.

Дакле, потписана декларација између жутих и црвених потврђује да су се они помирили и са тим да АП Војводина треба да постане еврорегија, да формира све органе које аутономашки папир и предвиђа, да ти органи носе нове називе и почну да примењују нова овлашћења, да се поново успостави дух војвођанске државности као у време када је др Фира писао уставчиће и када се жестоко антисрпски кадровало да САНУ постане страна академија и тако даље, не дај Боже...

И тако се србијанско аутономаштво, на сигурном путу сепаратизма од самобитности и самосознаја, нашло у ситуацији да удари печат жуто–црвене боје на латинични текст о лажном помирењу двеју партијских олигархија, а стварној подвали свим грађанима Србије, нарочито онима у Војводини.

Ово закључујемо јер ће они који живе на подручју АП Војводине први осетити последице политикантске злоупотребе територијалне аутономије, а од стране заклетих и највећих промотера исте, па се можемо и упитати – нису ли управо преци становника данашње северне српске покрајине, почетком друге половине деветнаестог века на својој кожи осетили последице једне сличне, царско–краљевске погодбе. Као да је дух те старе царско–краљевске погодбе посредовао при потписивању најновије жуто–црвене декларације и изазвао општу заслепљеност, а зарад увођења у правни живот норми које суштински мењају уставноправни поредак државе Србије, а које су иначе слабије правне снаге од републичких закона.

Тако је и у овом веку поново афирмисано питање привилегија и аутономије, а ми се питамо – да ли је икада и нестало са војвођанског тла бечких јуриста и комесарских уставоклепаца?

Војводство, а ко су војводе?

Ако је, дакле, у позадини приче о новом статуту, жуто–црвена персонално–измиритељска унија, онда и ми можемо ехемпли causam изанализирати неке нове поклонице и промотере аутономашких идеја, који су опет сваки за себе, задржали оне идеолошке корене који су их и довели у позицију да о ичему одлучују, али су истовремено и напредовали у пракси наспрам почетних доктрина – јуристичких или комесарских. Ово разматрање је од значаја за шире поимање аутономашких идеја, а како би се у пракси исте задржале у домену Уставом допуштене територијалне аутономије.

Појмимо прво од јуристе, некадашњег судије Уставног суда и сада министра, који је имао везе са радом на настанку статута овакве садржине, али који је истовремено на територији државе Србије замишљао и неке нове аутономије и регије, а нас је заинтригирао својом изјавом и тврдњом да у Војводини неће доћи до сепаратизма, јер је већинско становништво углавном српско. Управо је оваква тврдња и најопаснија.

Ово можемо закључити из разлога што је највећи идеолог овог политичког правца, и наводни аутономаш, а у суштини, уставноправно и политиколошки посматрано, републиканац и федералиста, Ненад Чанак, по рођењу Србин. Али, чак ни он није искрено подржао спорни статут двобојног ауторства, јер је исти према његовим опасним идејама – сам за себе углавном ништа и није дао довољно простора северној српској покрајини за тобожњи регионални развој, а притом, Статут је лош јер је проистекао из Устава, што је по његовом политичком мишљењу само по себи очигледно лоше!!! Зар овакви ставови не демантују политичке светоназоре нашег јуристе, па се зато и можемо запитати, како веровати ономе који и Устав оспорава а тражи некакву ширу аутономију ван њега? Зар ово није несумњив пример позивања на кршење, али и кршење самог *lex superiora*?

Овакве рђаве примере наводне аутономашке борбе можемо описати као политикантско фарисејство и класичну идеолошку прелест и лицемерје, а управо овакви ставови и урушавају све што је у класичној доктрини о аутономији, али и у важећем уставу државе Србије (чији су нераскидиви делови и јужна и северна покрајина) – заиста солидно нормирано за наше политичке прилике. И опет, не можемо да запоставимо и чињеницу да је у Америци, док је била британска колонија, управо због жеље за проширењем постоје-

них и увођењем нових права и дошло до револуције и побуне, те оружаних сукоба, у већинском случају између самих Енглеза, а то у каснијој историји САД потврђује и крвави грађански рат између севера и југа. Дакле, не стоји баш најбоље овако изнета одбрана чињеничног стања у Војводини и политичких прилика око новог статута, јер овај потез жуто-црвених представља темпирану политичку мину.

Са друге стране, комесарски одлучно реагује корифеј левичарских идеја на тлу наше северне покрајине и аутор једне познате изјаве, због које је доста косе жуте боје, услед чупања, морало да опадне. Он је, бранећи садржину аутономашког папира али и заступајући традиције бивших црвених времена, подсетио на велике правничке капацитете војвођанске уставности чији је циљ био разбијање српства и Србије, а што је управо покојни председник СРЈ Слободан Милошевић одлучно прекинуо доношењем Устава Србије којим је извршена реинтеграција покрајинских елемената под окриље јединственог уставноправног поретка државе Србије.

Наиме, он је у једној ТВ емисији изјавио да ми имамо штошта да научимо од царско-краљевске домовине кад су у питању мањине, па се ми одмах по аутоматизму можемо присетити прозелитизма, свеукупне антисрпске и прохрватске кампање, али треба поменути и да су прави извори шиптарског и усташког државног пројекта аустроугарски, док о њиховој злочиначкој окупацији у Великом рату и да не говоримо. Дакле, један домаћи левичар је почео да велича средњоевропског Левијатана, како би се исти повампирио кроз асоцијацију европских регија. Прави салонски комунизам – како би то врли Милош Црњански описао.

Упитајмо се сада где је ту социјално и праведно. Као да су обојица представника владајуће олигархије почела да размишљају и раде као један. Декларација, дакле, делује. Није ли због свега тога ово данашње Војводство српско, северна српска покрајина, слика и прилика нових војвода, па ако јесте, морамо се запитати куда ће је такви и одвести.

Сан о Војводини Републици

Није било то тако давно, па се можемо и присетити позива на формирање некакве фантомске Војводине Републике. Овакав политички пројекат и идеја је несумњив до-

каз да су сви кораци ка евентуалној, постепеној федерализацији Србије, већ спремни, а дом за који је то све спремно ће бити северна српска покрајина Војводина. Сви који кличу оваквом концепту у славу, треба да знају да је тако нешто уставноправно немогуће извршити, да је то покушај да се на територији државе Србије спроведе словеначки или хрватски образац, а што би изазвало још већу нестабилност од постојеће.

Али, нама није овде приоритетно да се бавимо пуким сном малог броја домаћих политичких маргиналаца који сањају Војводину Републику, већ нас више брине чињеница да ће поменути рђави статут – фактички, својом садржином, допринети стварању вештачке Војводине као фактичке републике њених грађанки и грађана. Ту долазимо до кључног чворишта овог рада, идеолошке сукцесије, па можемо слободно констатовати да су политички аутономашки сањари, на ове новопомирене другове из владајуће олигархије, пренели основну идеју да је за почетак неопходна још једна република како би се Србија федерализовала.

То се најбоље постиже фактички, стварањем услова да се једна покрајина, која је иначе у статусу територијалне аутономије у уставним оквирима државе Србије и која аутономија је у складу са свим међународним стандардима у овој области – нелогичним и непотребним повећањем броја овлашћења, али и појмовним одређењима ван номотехнике територијалне аутономије – подигне на ниво вештачки и неуставно формиране *власти* фактичке републике, иако је и сама територијална аутономија, територијална заједница основана Уставом, у којој грађани остварују *право* на покрајинску аутономију, а како је то и прописано одредбом члана 182 Устава.

Дакле, извршена је идеолошка сукцесија – брозовска идеолошка штафета је од стране старих маргиналних аутономаша, на сигуран начин, предата остацима досманлијских зулумћара, а ови су је пренели даље – корисницима идеје о некаквом политичком помирењу, у нади да ће је ови искрено преузети као гарант да ће се остати на истоветном идеолошком путу када је реч о старом комунистичком сну о Војводини Републици. Тако се са неостваривог сна о некаквој панонској држави, прешло на фактичку панонизацију северне српске покрајине, која је, да се подсетимо, углавном плаћана српском крвљу и жртвама. Ко се данас усудио да ову Свету крв спере водом из некаквог панонског мора? Да ли смо способни да данас осетимо со на свим историјским ранама?

И лоше и небезбедно

Да је ова војвођанска политичка окретна игра заиста само остала на плесном подијуму наше северне равнице као могуће, а не и стварно решење, не би било бојазни за територијалну целовитост државе Србије. Али како овај аутономашки папир не ставља тачку на тзв. војвођанско питање, које у стварности није проблем и не постоји, национална српска опозиција устала је против ове надлазеће опасности. Зато је и неопходно да се у Народној скупштини Републике Србије одбије овај аутономашки сан, јер решење никада не може бити базирано на сновима малог броја привилегованих и богатих који само желе још више привилегија и богатства за себе. Управо је то и позадина лебдећег војвођанског статута.

Сва статутарна решења која су за грађане Србије са територије северне покрајине – лоша, а за читаву Србију – небезбедна, нису никакво решење старих проблема, већ представљају жариште будућег новог проблема за државу Србију.

Нови војвођански лебдећи статутарни поредак

Политикантски галиматијас

- *Сћаӣӯӣ Војводине само је још једно семе раздора и њодзаконска касејна бомба у усћаивнојравном орг̄анизму државе Србије*

Пише Марко. З. Пушица

Када пред собом имате један правни акт неке писмено-нормативне природе који би требало да поседује и одговарајућу правну снагу, јер њиме треба извршити некакво нормирање, заиста не постоји никакав проблем код онога који треба да обави правно тумачење евентуалних нејасних или непотпуних одредаба таквог писмена. Међутим, када вам неко, уместо једног веома битног подзаконског прописа који треба да правно уреди право грађана државе Србије (свих грађана) на покрајинску аутономију у границама њене државне територије, која је према Начелима Устава јединствена и недељива, подметне једну политикантску, једнострану, писмену изјаву о лепим жељама и исту наслови као Статут АП Војводине, који је притом састављен по најлошијим аутономашко-комунистичко-федералистичким манирима и представља чист пример негирања уставних и законских норми јединственог правног поретка Републике Србије, не преостаје вам ништа друго, осим да покушате да правничким резонавањем рашчливијате суштину такве једностране изјаве, али и да разобличавањем таквог политикантског галиматијаса заштитите Устав, законе, а на тај начин и грађане и државу.

Зашто је нови војвођански лебдећи статутарни поредак потенцијално опасан за уставни и државни опстанак Србије? Ову потенцијалну опасност (спорни статут још увек правно лебди док Народна скупштина не да претходну сагласност на исти) ћемо учинити вероватном на основу неколико спорних решења поменутог Статута АП Војводине. Такође, имајући у виду скроман допринос по питању квалитета и квантитета овог рада постављеној теми, упућујемо на најновије радове академика Косте Чавошког и проф. др Ратка Марковића, наших највећих имена у области теорије државе и права и уставног права, а у вези са овим горућим проблемом.

Преамбула Статута

У прилог тези да су покрајински статутотклепци отишли предалеко у поигравању са уставноправним поретком државе Србије, те да су од једног уставног права грађана, које је опет, због неких других лоших решења уставног текста условљеног карактера, сачинили својеврсну неуставну – фактичку нормативну базу за федерализацију и даљу сецесију дела државне територије државе Србије, говори преамбула која у упоредном праву није уобичајена за највише правне акте једне територијалне аутономије, већ је својствена највишем правном акту државе – уставу. Дакле, већ је на самом почетку статусног акта северне српске покрајине изнет политикантски став статутотклепаца и титулара овакве

ненародне политике, да је нови војвођански статутарни поредак само средство за постварање неуставног и противзаконитог циља – фактичког стварања нове панонске републике, јер иста нема правни основ у уставним нормама. Да ли ће таква република правнополитички битисати у оквиру државе Србије или ван ње, показаше политичка будућност. Притом, на овом месту је веома битно додати да је иначе свака преамбула по својој нарави – слободнија политичко-социолошка прокламација, претходница нормативног дела текста правног акта, а пошто је преамбула својствена само уставима држава, онда је она увод у устав. У какав нас то „устав“ уводи панонска преамбула, која са једне стране бајрача више уставним вредностима које нису иманентне тексту једног подзаконског акта какав је у нашем уставном систему Статут АП, а са друге стране, шта ће највишем покрајинском правном акту политичко-социолошки увод без правне обавезности, ако је иначе реч о правном акту који је остварење уставног права грађана државе Србије на покрајинску аутономију? Као да се неко у покрајини тобоже боји да Устав Србије није довољан гарант вредности и начела која прокламује, па је као додатна статутарна јемства за уклањање сопственог „страха“, једнострано, преамбулом, папагајски поновио уставна начела која су старија од лебдећег статута северне српске покрајине. Наравно да разлози за бојазан не постоје. Зато је већ сада јасан политикантски мотив и шићар статутотклепаца, који су јасно и јавно истакли заставу неуставности и непоштовања државе Србије, упркос прокламативним наводима из самог текста лебдећег статута АП како је све у складу са Уставом Републике Србије. У ове наводе статутотклепаца можемо оправдано сумњати. Статутотклепци су, по нашем мишљењу, својом статутарном, једностраном изјавом воље озбиљно пореметили темеље и саме покрајинске аутономије, а тиме и уставноправног поретка државе Србије. Такође, преамбулом Статута АП је учињена још једна грешка, јер је повређено уставно начело једнакости грађана, обзиром да су грађани који живе у северној српској покрајини већ надпредстављени и на тај начин „једнакији“ од свих осталих грађана Србије, због двоструке прокламације неких права и јемстава из Устава Републике Србије и самог лебдећег статута АП.

Питање надлежности АП и нови правни акт АП

Устав Републике Србије, у погледу разграничења надлежности између републике, покрајине и локалне самоуправе и одређивања надлежности саме покрајине не пружа јасне одговоре и није савршен, те поседује мане које се ипак могу исправити, али, лебдећи статут не може да додатно компликује постојећу уставноправну збиљу и уводи нека нова неуставна решења. Како је нормативним делом текста Устава, и то чланом 177, ставом другим, између осталог прописано

да ће се питања од покрајинског значаја – а то је несумњиво попис овлашћења из надлежност АП – одредити законом, иако и сам Устав већ одређује надлежност АП у члану 183, ми постављамо питање статутотклепцима – зашто је њиховим ауторским делом, спорним лебдећим статутом као *йод-законским акциом*, узурпирано ексклузивно право Народне скупштине Републике Србије да *законом* уреди материју од покрајинског значаја? Одговор нам се сам намеће, јер је потпуно јасна намера статутотклепаца да се новом надлежношћу тобожње покрајинске аутономије фактички спроведе идеја о овлашћењу нове панонске републике да самостално зађе у надлежност Републике Србије као државе. Као да је у овом случају реч о једној новој правној надснази једног подзаконског акта, која је правна само споља, док је у суштини реч о ексклузивно политичкој моћи, чије је извориште ненародни режим. Напомињемо и да је самим статутарним одређивањем надлежности АП само искомпликовано ово питање уопште, јер је и сам Устав надлежности АП одредио на неколико начина.

Чланом 19 лебдећег статута Војводине између осталог је прописано да АП доноси *йокрајинске скуйиштинске одлуке* које имају значај *закона* на територији АП у питањима која су *законом* одређена да су од покрајинског значаја. Дакле, орган територијалне аутономије који је под Уставом, законима, али и под Статутом као подзаконским актом, сада може да доноси измишљене покрајинске скупштинске одлуке (Устав их не прописује), које притом имају значај закона и на основу законске правне снаге су одређене као питања од покрајинског значаја. Какво је то политичко „скакање увис“ највишег органа покрајинске аутономије, па исти фактичким путем узурпира права која му омогућавају да зађе у надлежност републичког органа, Народне скупштине, и тако својом одлуком замени закон или уреди питање које треба законом да се уреди. Притом постављамо питање – ко је овластио статутотклепце и покрајинску скупштину да овако зађу у сферу власти подобну да доноси законе, имајући у виду да у позитивном праву нема таквог овлашћења. Што нас даље наводи да констатујемо како је лебдећи статут један рђави преседан, на нивоу најгорег псеудопривичког дилетантства и исти ће само шкодити односима у самој северној српској покрајини.

Иста ситуација, као и претходно описана, јавља се још и у члану 30 лебдећег статута којим је прописана могућност да се покрајинском скупштинском одлуком уреде питања која нису обухваћена законом, што важи и за питања од републичког значаја о којима није донет закон, а што све представља само последице збрке коју је проузроковао спорни акт.

Стална мешовита делегација

Чланом 28 лебдећег статута је прописано питање међусобног односа републичких и покрајинских органа, те је предвиђена могућност да се у вези са питањима из надлежност АП оснује Стална мешовита делегација сачињена од представника органа Републике Србије и органа АП. Сама дикција овог члана говори о сувишној надмености статутотклепаца, јер исти на посредан начин желе да умање значај републичке надлежност и републичких државних органа као власти, те сопствени статусни положај покрајинске аутономије, на неуставан и противзаконит начин, подижу на ниво координације са органима државне републичке власти. Каква је корист коју добијају овим играњем са државом Србијом и Уставом, обзиром на јасну политикантско-федералистичку позадину оваквог решења? Као да је на овакво питање једини могући одговор дат почетком деведесетих година када је и укинут сличан систем предвиђен комунистичким уставом од 1974. године. Дакле, једину корист од

лебдећег статута немају грађани Србије као титулари права на покрајинску аутономију, већ узак круг људи из врха ненародног режима, који је поводом оваквих бесмислених правних достигнућа на добром путу да премаше и Броза. Зато је неопходно спречити ступање на снагу и примену овог наказног и у суштини свађалачког подзаконског акта, који је, на несрећу, подзаконски једино по имену.

Надаље, ако узмемо у обзир већ наведене недостатке у вези са статутарном узурпацијом законодавне власти у стварима од наводног покрајинског значаја, може се десити да поменута делегација *на нивоу координације* уређује међусобне односе републичких и покрајинских органа у смислу питања од покрајинског значаја, уместо да се примени принцип субординације који је и примерен природи односа државне републичке власти и њој потчињених органа покрајинске аутономије. Можемо додати и да је оваквим статутарним решењима поремећен јединствени правни поредак државе Србије, као и хијерархија општих правних аката.

Аутономија аутономије и тихи горњи дом

Чланом 32 лебдећег статута је прописано оснивање покрајинских управних округа, а оно што је најмаркантније у свему томе јесте чињеница да ће постојати северни, чисто мађарски, управни округ са седиштем у Суботици који ће омогућити фактичко формирање мађарске мањинске аутономије у оквиру саме АП. Имајући у виду агресивну, и јавну и тајну, политику мађарске државе по питању мађарске мањине у околним државама, оправдана је бојазан да нису искључене ни неке евентуалне међуетничке турбуленције на северу северне српске покрајине. Дакле, лебдећи статут ће породити још једно чедо – вештачку аутономију аутономије.

Члан 40 лебдећег статута одлично допуњава претходну норму, па предвиђа оснивање Савета националних заједница као тела које ће битисати у оквиру покрајинске скупштине и бити формирано по националном кључу, као у време Брозових уставних игрица са примесом начела симетрије и у добру и у злу, по све народе и народности. Ово тело ће највероватније имати улогу горњег дома, који ће, с обзиром да није званично горњи дом, већ скупштинско тело, бити тихи, притајени актер свих политикантских панонских замештељстава у коме ће српски национални интереси увек бити маргинализовани гласовима режимских представника и представника мањина. И ово решење иде у прилог тези да је лебдећи статут само једно семе раздора и подзаконска касетна бомба у уставноправном организму државе Србије.

Увод уместо закључка

Када лебдећи статут буде поднет Народној скупштини на давање претходне сагласности, и сама говорница републичке скупштине ће бити значајна тачка у одбрани уставноправног система државе Србије, чијим се значајем и хијерархијом спорни панонски статут нормативно и изричито позабавио тек у свом 64. члану, ставу другом, од укупно 70 чланова, уместо у члану 1. Све то говори о поимању значаја и места државе Србије и њеног правног поретка у главама оних грађанки и грађана који Устав Републике Србије лицемерно газе сваке секунде. Ако надлежни органи не буду реаговали на овакву очевидну неуставност и противзаконитост, неопходна је широка акција свих искрених патриотских, антирежимских политичких партија и свих делова широког и разубуђеног српског националног невладиног сектора. Акцијом против лебдећег статута АП Војводина спречићемо и стварање неуставног новог војвођанског статутарног поретка.

Куда ће да прође „Јужни ток“?

Пише: Александар А. Полетаев

Апо је да су после вишегодишњег заборава полако почели да се обнављају економски и међудржавни односи између постсоцијалистичких држава Русије и Србије. Таквој се ситуацији радују истинске патриоте Русије и Србије, јер у историјским судбинама наших народа има много заједничког. То се тиче и најновијег периода развоја наше две земље. Нажалост, на бурном крају XX и с почетка XXI века обе федеративне државе, Југославија и СССР, изгубиле су свој статус, део територије и становништва; такве негативне геополитичке промене оставиле су траг на економији наших земаља и социјалном статусу становништва Русије и Србије.

Међутим, период обнављања државног уређења и свих других области живота у Србији и Русији се одвија на различит начин. Руска Федерација, на челу са патриотским руководством, успела је доста брзо да преломи негативне тенденције деведесетих година прошлог столећа и енергично приступи економској и национално-политичкој обнови. Нема сумње да је таква динамика развоја посткомунистичке Русије условљена сачуваним економским потенцијалом, великим резервама природних ресурса и војном моћи. Читав позитиван баланс савремене Русије је у служби њеног народа. Долазак Владимира В. Путина на место председника Русије у 2000. години условио је повољне промене у спољној и унутрашњој политици Русије.

Ове су се промене одразиле и на међудржавне односе Србије и Русије. Потписивање **Споразума о слободној трговини између Руске федерације и Савезне Републике Југославије**, 27. октобра 2000. године, постало је веома битан импулс у односима Русије и тадашње Савезне Републике Југославије.

Међутим, у пријатељској Србији промене у економији се одвијају споријим темпом него што би многи хтели. На пример, дефицит спољне трговине је један од највећих економских проблема српске економије. Само за прва два месеца

текуће године спољнотрговински дефицит Републике Србије је, у поређењу са истим периодом прошле године, порастао је за 34 одсто.

Неопходно је истакнути да се Русија, која схвата своју природну улогу лидера у словенском свету, труди да понуди својим братским народима значајне економске повластице. Једна од таквих повластица је нови споразум у области енергетике под називом „Јужни ток“. Основни финансијски и стратешки партнер „Гаспрома“ у изградњи морског дела „Јужног тока“ је велика италијанска корпорација „Ени“. После се њима могу придружити и други партнери, а избор истих зависи од земаља на чијој територији ће се сместити наставак гасне магистрале. Изградња гасовода може да почне 2008. или 2009. године, испорука гаса – 2013. године. Укупна вредност пројекта процењује се на више од 10 милијарди америчких долара.

Српски извори потврђују да је Русија донела одлуку о изградњи низа алтернативних гасовода, делимично због чињенице да постојећи гасоводи, који из Русије пролазе у европске земље преко Украјине и Белорусије, не располажу капацитетом који би могао да задовољи потребе Европе за гасом. Србију, која је постала део пројекта усмереног на повећање испоруке енергетских резерви, у Кремљу сматрају за битног стратешког партнера у енергетици.

Очигледно је да је овај облик сарадње од великог значаја за Србију јер се на тај начин решава једно од кључних питања ове балканске земље – могућност поуздане и непрекидне испоруке довољне количине енергената из пријатељске Русије. То практично значи да ће Србија, после изградње гасовода, добити могућност да купује гас без посредника и по ценама нижим него у другим земљама. Гас ће преко нових магистрала да се испоручује непосредно од стране произвођача – руског енергетског гиганта „Гаспрома“.

Радове на изградњу гасовода вршиће „Југорусгас“ – заједничко руско-српско предузеће, удружење „Гаспрома“ и „Србијагас“. Енергетски стручњаци у Србији процењују да је изградња гасовода од бугарске границе, преко територије

је Србије до Хрватске, дужине око 400 километара, битна из неколико разлога. Размотримо неке од њих:

- Осим тога да ће капацитети српске економије бити ангажовани за све радове на територији Србије, у државни буџет Србије ће стално пристизати девизна средства настала због тарифе за транзит, што чини око 200 милиона америчких долара годишње.
- Гас из Русије ће преко територије Србије пристизати потрошачима у Европи, што омогућава Србији да постане један од елемената европске енергетске безбедности.
- Град Ниш постаће крупан европски дистрибутивни центар испоруке гаса.

Статистичари тврде да у Србији постоји око 190.000 потрошача гаса, од којих су 11.000 индустријска предузећа. Према проценама, постоји око 250.000 потенцијалних потрошача. Данас Србија задовољава само 14 одсто својих потреба за гасом, до краја следеће деценије овај удео мора да се трипут повећа. Гасовод „Јужни ток“ је део крупнијег пројекта који подразумева трансфер гаса из каспијског рејона у западну Европу преко Турске, Бугарске, Србије, Хрватске и Словеније.

На тај начин пројекат „Јужни ток“ је усмерен на појачање енергетске безбедности Европе. Ово је следећи реалан корак у оквиру реализације стратегије „Гаспрома“ којом се подразумева диверзификација маршрута испорука руског природног гаса. Стручњаци сматрају да ће нови гасоводни систем, који одговара најсавременијим еколошким и технолошким захтевима, значајно повећати безбедност снабдевања енергијом читавог европског континента. У споразумима предвиђа се стварање заједничких компанија ради испуњавања техничко-економских разлога реализације пројекта и даље изградње и експлоатације гасовода „Јужни ток“ на територијама земаља-чланица.

На основу недавне изјаве дате за РИА Новости, председник владе Русије Владимир Путин сматра да је пројекат „Јужни ток“ довољно конкурентан. „Остваривање пројекта „Јужни ток“ не значи да се ми боримо против било којих алтернативних пројеката“, рекао је Путин, одговарајући на питања новинара после преговора са председником владе Грчке. „Уколико је неко у стању да по прихватљивим, у економском смислу, условима реализује друге сличне пројекте, да обезбеди ове гасоводне системе природним ресурсима у одговарајућем обиму, изволите, ми ћемо се само радовати томе“, изјавио је он. „Наша понуда је најоптималнија и најконкурентнија“, оправдано сматра бивши шеф руске државе.

Разматрајући конкурентне варијанте проласка трансевропских гасовода, не можемо а да се не сетимо пројекта „Набуко“ који заобилази Србију. Осим тога, пројекат „Набуко“ не дефинише изворе испоруке гаса. На наведеним сликама добро се види да су западни инвеститори гасног пројекта „Набуко“ одлучили да заобиђу Србију.

Међутим, према изјави првог заменика министра спољних послова РФ Андреја Денисова, Москва се не плаши да ће пројекат „Набуко“, који предвиђа изградњу ценовода од Турске до Аустрије, представљати претњу за њене испоруке гаса.

За сада нико не може да одговори на питање који ће се гас користити у пројекту „Набуко“ – рекао је он у интервјуу новинама „Време новостеј“.

Према речима дипломате, лобисти пројекта „Набуко“ не крију да је главни циљ пројекта – да гасовод заобиђе Русију и Србију. „Уколико се питање реши – хвала Богу. Русија као испоручилац гаса на спољна тржишта уопште нема проблема око тога где ће тај гас отићи. Потражња за њим је обезбеђена и за године које су испред нас захваљујући нашим традиционалним потрошачима“, рекао је заменик шефа Министарства спољних послова РФ.

Он је саопштио да било која политизација спречава изградњу идеалне шеме снабдевања енергијом у европском региону и има одређену цену од милиона или милијарди америчких долара. „На пример, има покушаја да се нафтна цев пусти преко Каспијског мора. Осим тога, тамо постоји доста природних препрека – нераван рељеф дна, сеизмички активна зона, зашто би уопште то радили ако постоје јефтине маршруте испоруке?“ рекао је Денисов.

Сада се пре свега ради о изградњи српског дела будућег гасоводног система „Јужни ток“ предвиђеног за транзит и испоруку природног гаса из Русије на Балкан и у друге земље Европе преко акваторијума Црног мора, територије Бугарске и Србије. Такав споразум већ је потписан са Бугарском. У Кремљу се истиче да „Јужни ток“ чини Србију једним од централних транзитних чворова у систему испоруке руских енергената у јужну Европу, који се сад формира, што ће „помагати значајном ојачању енергетске безбедности саме Србије и региона у целини“. Међутим, не сме се заборавити ни на политичке мотиве. Москва активно подржава Београд по питању Косова. У вези са тим, како су се надали у Русији, руске државне компаније могле би да рачунају на подршку у заједничким пројектима. Све је то давало и још увек даје основ за претпоставку да ће одлука српске владе и Скупштине у вези са сарадњом са „Гаспромом“ највероватније бити позитивна.

Међутим, према низу извора руских медија, полагање гасовода „Јужни ток“ преко територије Србије и куповина од стране „Гаспромнефта“ контролног пакета акција српског енергетског холдинга Нафтна индустрија Србије (НИС) може бити угрожено због политичких шпекулација. (<http://gzt.ru/business/1>)

Подсетимо да је, осим полагања преко територије Србије 400 километара гасовода „Јужни ток“, помоћу којег руска монополска компанија планира да транспортује у централну Европу најмање 10 милијарди кубних метара гаса годишње, био постигнут преговор о продаји 51 одсто акција НИС-а. Овај споразум, постигнут истовремено и у пакету, такође регулише договор страна у вези са стварањем заједничког предузећа и доградњом подземног складишта гаса „Банатски Двор“.

Према мишљењу учесника преговора, посвећених овом споразуму, Москва је обећала да ће пружити Београду значајне повластице: након реализације заједничког пројекта српска страна би могла да добије руску нафту и гас по ценама за 20 одсто нижим у поређењу са тржишним. Међутим, низ међународних посматрача из Москве сматра да постављање додатног страног проценитеља, ради поновног разматрања вредности активне НИС-а, може да доведе до раскида договора и полагања алтернативне гране гасовода на територији суседних држава Србије.

Народна Скупштина Републике Србије, у првој половини септембра, ратификовала је руско-српски споразум у области нафте и гаса. Међутим, изненада, према саопштењима српских медија, јавиле су се препреке на путу реализације овог пројекта. На пример, неки српски чиновници захтевали су да се спроведе прецењивање активе НИС-а јер је, према њиховом мишљењу, цена, коју је понудио „Гаспром“ за 51 одсто овог предузећа (400 милиона евра и 500 милиона евра инвестиционих обавеза), недовољна.

Наслови неких београдских медијских издања саопштавају да су гасни пројекат „Јужни ток“ разрадили људи из „Гаспрома“ рукама својих српских лобиста (<http://gzt.ru/business/>).

Таква ситуација изненађује и огорчава следбенике јачања економских веза Русије и Србије.

Осим економских и финансијских проблема у енергетским пројектима, данашње српско руководство има реално тежак задатак. С једне стране, потребно је уложити све снаге у спречавање успостављања криминалне албанске независности на Косову, с друге – Европска унија и САД инсистирају на таквом компромису, да будуће чланство Србије у ЕУ буде индиректно повезано са одбацавањем темељног принципа територијалног интегритета Србије. За сада, Срби се још нису определили ни за Европску унију ни за зближавање са Русијом.

Русија уз Србију

Према саопштењима српских извора од 22. августа 2008. године, амбасадор РФ у Србији, Александар Конузин, изјавио је да Русија испуњава све обавезе које се тичу споразума у области енергетике и очекује исто од Србије. Било које кашњење у реализацији договора нанеће штету и једној и другој страни, а неиспуњавање дела уговора или договора у целини ће негативно утицати на сарадњу између Србије и Русије, изјавио је Конузин на конференцији за штампу у Нишу. Он је подсетио да је уговор потписан у присуству највећих представника обе државе и да Русија полази од тога да свака од страна мора да испуни обавезе које је на себе преузела.

Александар Конузин је истакао да ће Русија подржавати Србију по питању очувања њеног интегритета док се Србија буде сама залагала за то.

Исто каже и премијер Русије, В. Путин, у својој званичној честитки упућеној премијеру Србије, М. Цветковићу, поводом његовог ступања на ову дужност. Путин је истакао да Русија мора да подржава принципијелни став Србије по питању статуса Косова. Истичући да су Русија и Србија постигле значајне резултате у области билатералне сарадње, Путин је изјавио да очекује да ће се ова сарадња наставити у складу са интересима две пријатељске земље и њихових народа. Посебно значење у овом контексту имају преговори у области нафтне и гасне индустрије, истакао је премијер Русије и навео да Москва очекује да одговарајући споразум две владе што брже ступи на снагу.

Супротни, понекад двосмислени, став по питању Косова имају потенцијални западни партнери Србије. У Европској унији нико неће захтевати од Србије да она призна независност Косова, али само у случају ако она не буде блокирала приступање Приштине међународним организацијама – сазнаје у дипломатским круговима Брисела дневни лист „Политика“. Овај дневни лист саопштава да се од Београда неће захтевати успостављење пуних дипломатски односа са самопроглашеном косовском владом. Међутим, очекује се сарадња две владе у области практичних питања, што би фактички значило признање једнострано проглашене независности ове јужне српске покрајине.

На крају, мало шире разматрићемо проблеме који се јављају у савременој економској реалности и политици. Србија, учествујући у крупним руским енергетским пројектима,

прави озбиљан корак према побољшању свог геополитичког положаја. Не можемо да заборавимо да Русија, скинувши комунистички улар и ослободивши се од илузија прошлости, динамично развија своју економију. Она поседује огромна природна богатства, висок људски потенцијал, савремену војску и моћно наоружање. Током вековне историје наших држава, Русија и Србија су биле савезнице, братски народи.

С друге стране, сви се ми сећамо крваве трагедије распада Југославије, жестоких бомбардовања Србије авионима земаља-чланица НАТО-а, вишегодишњих економских санкција под смешним измишљеним изговорима. Такво нешто не може да се избрише из народног памћења. Недавни догађаји су одвајање Црне Горе и крвава рана на телу српске државности – Косово и Метохија. Сада су светиње српског православља сведоци зла које чине окупатори.

Сетимо се да је у историји XX века већ било анексије Босне и Херцеговине, Чехословачке, окупације Пољске... Онда су се исто нашли изговори за незаконита дела и као резултат – нацистичка Немачка је заузела скоро цео европски континент, а Русија је дала 20 милиона људских живота за победу у Другом светском рату. Тих ратних година Београд су ослободили српске патриоте и војска која је дошла са територије Русије.

Ова блиска и далека сећања су неопходна да објективније и трезвеније приступимо оцени садашње реалности. Нажалост, та времена и реалност су веома слични по питању своје политичке неморалности и агресивности. Међутим, између прошлости и садашњости постоје суштинске разлике. Захваљујући искуству прошлости, европски руководиоци најкрупнијих држава практичније и пажљивије прилазе питањима рата и мира. Осим тога, ни Русија више није она земља која је некад била.

Сваком објективном посматрачу је јасно да овај споразум, осим економских погодности, доноси српском народу и значајне политичке предности. Заједничко поседовање и коришћење гасовода, складишта гаса, дистрибутивних мрежа подразумева, уколико је то неопходно, заједничку заштиту ове имовине од могућих нартаја.

Укључењем своје територије у транзит гаса из Русије у западну Европу, Србија (могуће први пут у својој историји) постаје енергетски гарант својих европских суседа. Ова диспозиција може у позитивном смислу да утиче на односе Србије и Европске уније. У целини, повољности и предности за Републику Србију од учешћа у пројекту „Јужни ток“ нема мало. Даљи развој догађаја умногоме зависи од одлуке Скупштине Србије и одлука Владе. Од тога коју ће одлуку они донети зависи куда ће да прође „Јужни ток“!

У Москви, септембра 2008.

Српско мерење „Јужног тока“?

Пише: Пјотр Искендеров

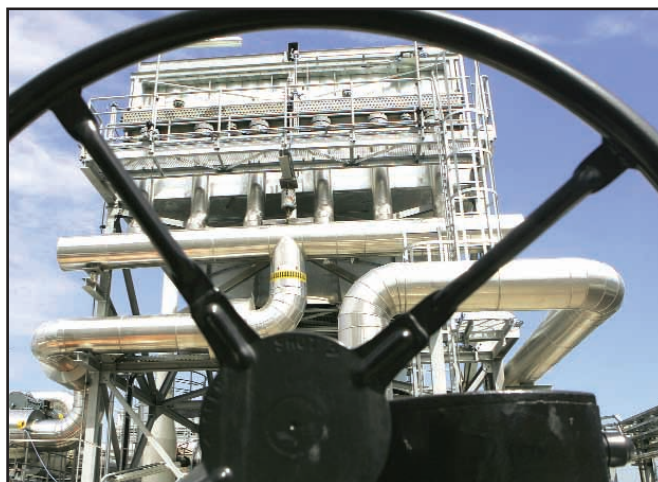
Међудржавни пакет–споразум о сарадњи Русије и Србије у области енергетике, потписан 25. јануара 2008. у Москви, је без преседана у смислу размера сарадње и користи за ову балканску земљу. Документ предвиђа полагање 400 км гасовода „Јужни ток“, модернизацију компаније Нафтна Индустрија Србије (НИС) чији већински власник мора да постане компанија „Гаспромнефт“, као и доградњу складишта гаса „Банатски двор“. Руска страна обавезала се да уложи у компанију НИС, која доживљава кризу, 900 милиона евра – 400 милиона евра готовином и 500 милиона евра у облику инвестиција до 2012 године. Према речима шефа „Гаспрома“ Алексеја Милера, преко српске гране „Јужног тока“ у централну Европу ће се транспортовати 10 милијарди кубних метара гаса годишње. Коришћење гасовода донеће Србији најмање 200 милиона евра годишње само за транзитна плаћања. Осим тога, у оквиру реализације споразума, Русија и Србија су већ договориле изградњу две снажне термоелектране у Нишу и Новом Саду у оквиру енергетског пројекта. Оне не само да задовољавају захтеве локалне индустрије, већ омогућавају да се електрична енергија транспортује у суседне земље.

У незваничним разговорима са аутором ових редова представници компаније „Гаспромнефт“ истичу да руско–српски споразум нуди Србији јединствену могућност у њеној историји да добија стабилна транзитна плаћања, да постане самостални играч на енергетском пољу и да контролише нафтне и гасне токове не само на целом Балкану, већ и на општеевропском нивоу, диктирајући на тај начин своје услове Европској унији без чланства у овој организацији. Овај циљ ће да се постигне искључиво за руски рачун. Што се тиче додатних инвестиција, руска страна је спремна да позитивно размотри ово питање у случају успешне реализације споразума који, на тај начин, мора да постане старт за руско–српско стратешко партнерство од општеевропског значаја.

Иако је Скупштина Србије одредила 25. мај као крајњи рок за ратификацију овог споразума, што би омогућило да се оперативно приступи оснивању заједничких руско–српских предузећа и што бржи почетак грађевинско–техничких радова, он је ратификован тек у септембру.

Главну улогу у томе је имао притисак од стране Европске уније која је, како сазнајемо, поставила одбијање од стране Србије сарадње са Русијом као услов за прикључење Европској унији. Извршилац утицаја Брисела постао је министар економије и регионалног развоја Млађан Динкић (десна рука председника Бориса Тадића) који је инсистирао да се поново размотре финансијски услови већ потписаног документа, уз значајно повећање процене вредности НИС–а.

Како сазнаје аутор, руководство Србије је већ донело принципијелну одлуку да одбије реализацију споразума пот-

писаног са Москвом. Последица тога је изјава председника Еврокомисије Жозеа Мануела Бароза од 3. септембра, у којој је он први пут споменуо могући рок додељивања Србији статуса земље–кандидата за прикључење ЕУ – 2009. година. Европска унија се озбиљно уплашила снажне Русије и снажне Србије које наступају у Европи са заједничких позиција.

Сада је задатак следбеника политике Тадића да се донета одлука представи на начин који би скинуо са њих одговорност за неуспех посла и који би спречио да патриотска опозиција добије „докер“. План радњи званичног Београда је био следећи. Прво се максимално одговорачило разматрање питања у Скупштини, уз пренос одговорности на опозицију на челу са Српском радикалном странком која наводно спречава нормални рад српског парламента. Ова тачка је већ испуњена. Након ратификације Споразума гласовима провладине већине (9. септембра 2008), он се предаје на разматрање кабинета министара на челу са Мирком Цветковићем, протежеом Тадића. Влада је 10. јула изнела на разматрање Скупштини споразум без записника у којем се наводи сума исплата од стране „Гаспрома“ за капитал НИС–а! На основу ове правне преваре кабинет Цветковића, базирајући се на овом документу, понудиће Русији да се НИС купи по много већој цени. Основ за то ће бити резултати процене вредности акција компаније коју је спровела америчка компанија „Deloitte & Touche“ на захтев Владе Србије. Компанија је проценила вредност НИС–а у износу од 2,2 милијарди евра, при томе да је раније њена билансна вредност била одређена у износу од 1,2 милијарди евра. Како се претпоставља у руководству Србије, захтев према Русији да се двапут повећа већ уговорена цена куповина НИС–а принудиће Москву да одбије споразум, а „Тадић и Со“ одмах ће то објаснити „халапливошћу Русије“ која је уништила „лосао века“.

„Гаспром“ је упознат са материјалима који је припремила америчка компанија „Deloitte & Touche“ на захтев Владе Србије и не сматра их за основ за поновно разматрање услова потписаног руско–српског споразума. Без обзира на то

што је компанија проценила вредност НИС-а у износу од 2,2 милијарди евра, његова реална билансна вредност, према подацима руских експерата, је највише 1,2 милијарди евра.

Од наших извора у компанији сазнајемо да „Гаспром“ инсистира да потписани споразум представља пакет и у случају одбијања једне од компонената споразума, он је спреман да анулира посао. За сада генерални директор компаније „Гаспромнефт“ Александр Дјуков полази од тога да се српска страна неће одлучити на „значајно“ повећање цене продаје НИС-а. У сваком случају је крајњи рок „затварања“ посла 31. децембар 2008. и руска страна нема намере да га мења.

Међутим, према речима једног од експерата ауторитетне руске компаније „2К Аудит–Пословне консултације“, садашње стање компаније НИС не дозвољава влади Србије да рачуна на привлачније инвестиционе понуде осим тих које су у потписаном споразуму од 25. јануара. Штавише, према речима нашег саговорника, одсуство модернизације њених производних капацитета стално смањује вредност актива компаније и убудуће Београд неће моћи да рачуна на било коју више-мање прихватљиву понуду: „Узимајући у обзир стање српске компаније, понуђена цена и инвестициони програм потпуно одговарају њеној вредности. Сумњам да ће Србија добити бољу понуду, јер српске активе нису посебно привлачне за инвеститоре“. Није случајно да је компанија „Deloitte & Touche“ проценила ниво дужничких обавеза НИС-а 1. јула 2008. у астрономском износу од 904 милиона евра, од којих су 729,6 милиона евра краткорочне обавезе, при томе да је чиста добит компаније за целу 2007. износила, према истим подацима, 112,5 милиона евра.

Према подацима руских и српских независних експерата, данашњи обим производње нафтних деривата у НИС-у износи само 3,5 милиона тона годишње, што не надмашује капацитет локалног тржишта. Међутим, већ по завршетку прве фазе реконструкције НИС-а за руски рачун, производни капацитети компаније морају да порасту 2–2,5 пута, што ће омогућити да годишње производи 7–8 милиона тона нафтних деривата. Осим тога, квалитет њихових производа ће одговарати стандарду „Евро-5“, на који Европа планира да пређе тек 2010 г. Ово ће омогућити Србији да по европским ценама извози у земље чланице ЕУ производе добијене прерадом нафте који одговарају најновијим захтевима општеевропског законодавства. Осим тога, „Гаспром“ планира да за неколико година створи јединствени систем предузећа за прераду нафте на територији Србије и Републике Српске у којој он поседује фабрику за прераду нафте у Босанском Броду. Укупни ниво производње таквог система износиће за Балкан невероватних 15–20 милиона тона нафтних деривата годишње. То је велика разлика у поређењу са данашњом ситуацијом.

Према подацима руских и српских независних експерата, данашњи обим производње нафтних деривата у НИС-у износи само 3,5 милиона тона годишње, што не надмашује капацитет локалног тржишта. Међутим, већ по завршетку прве фазе реконструкције НИС-а за руски рачун, производни капацитети компаније морају да порасту 2–2,5 пута, што ће омогућити да годишње производи 7–8 милиона тона нафтних деривата. Осим тога, квалитет њихових производа ће одговарати стандарду „Евро-5“, на који Европа планира да пређе тек 2010 г. Ово ће омогућити Србији да по европским ценама извози у земље чланице ЕУ производе добијене прерадом нафте који одговарају најновијим захтевима општеевропског законодавства. Осим тога, „Гаспром“ планира да за неколико година створи јединствени систем предузећа за прераду нафте на територији Србије и Републике Српске у којој он поседује фабрику за прераду нафте у Босанском Броду. Укупни ниво производње таквог система износиће за Балкан невероватних 15–20 милиона тона нафтних деривата годишње. То је велика разлика у поређењу са данашњом ситуацијом. Потребно је такође узимати у обзир негативну прогнозу „Deloitte & Touche“ која се тиче експлоатације нафте у налазиштима нафте у Србији и Анголи која припадају НИС-у. До 2012. ниво експлоатације ће се смањити у односу на ниво из 2007. скоро за 7 одсто (са 718 хиљада тона до 670 хиљада тона), а затим ће се годишње смањивати за 3 одсто. У овим условима руска понуда је јединствена реална шанса за НИС не само да превазиђе негативну тенденцију, већ да претвори предузеће у успешну компанију од регионалног значаја.

Међутим, сви ови планови се неће реализовати уколико српске власти наставе своју „дуплу игру“ око споразума са Русијом. Како сазнаје аутор ових редова из извора у „Гаспрому“, руска страна има најмање 8 варијанти полагања трансбалканског нафтовода. У случају ако Србија одбије да постане главни регионални дистрибутор гаса, ову улогу могу да добију Црна Гора, Босна и Херцеговина и Хрватска. Последња варијанта је за руску страну повољнија у економском смислу, узимајући у обзир виши ниво развоја потребне инфраструктуре, укључујући терминале Омишља на Јадрану.

Треба узети у обзир још једну веома битну ствар. Баш са да у глобалној борби Истока и Запада почиње нова етапа борбе за Кавказ и његове енергетске ресурсе. Притисак на Србију у циљу да се одбије енергетски споразум са Русијом, који се види последњих месеци и који је без преседана, представља један од елемената такве борбе. Његову суштину је тачно окарактерисао један од најбитнијих опонената Русије, британски премијер Гордон Браун. Према његовим речима, Европска унија не сме да дозволи појачање енергетске зависности од „мање стабилних или непоузданих партнера“, што се пре свега односи на Русију. Браун је истакао „неодложност рада над енергетским дневним редом Европе“ и изјавио: „Обавезни смо што бржим темпом да градимо односе са другим произвођачима нафте и гаса“. Јасно је да Србија не спада у „произвођаче нафте и гаса“, а одбијање споразума са Русијом оставиће земљу без транзитних повољности, другим речима, на енергетској позадини Европе. Изгледа да баш томе стране Тадић, Цветковић и Динкић, који играју у данашњој Србији улогу дисциплинованих вршиоца антидржавног курса и „пете колоне“ снага које су бомбардовале Југославију, а затим отеле Косово од Србије.

Текст је писан пре последњих преговора о гасном аранжману између Србије и Русије.

(Аутор је старији научни сарадник Института за словенске студије Руске академије наука, магистар историјских наука, међународни новински коментатор листа „Време новостеј“).

Сурова економска стварност

Пише: Александар Павић

Систем је труп и у крајњој линији се не може спасти. Без обзира на силно упумпавање „новца“ (под знацима навода јер је створен ни из чега) западних држава у западне банке, финансијска тржишта се не смирују а кредитна активност (на првом месту великих банака) не одмрзава се у довољној мери. Главни разлог, наравно, не може да лежи у садашњих десетак посто лоших хипотекарних кредита на америчком тржишту некретнина. Главни (спољни) разлози леже у следећем:

– Западне привреде, на првом месту америчка, већ скоро две деценије, тј. од пада Берлинског зида и „дефинитивне победе либералног капитализма“ расле су на основу највећег кредитног балона у историји света. Задуживање је постајало све јефтиније, услови све мање рестриктивни (у САД су почетком новог века чак и нелегални досељеници добијали хипотекарне кредите вредне стотине хиљада долара), а разни „иновативни“ финансијски инструменти за улагања (опет, наравно, засновани на задуживању) доживели су вртоглаву експанзију. Све то је произвело незапамћену „куповну грозницу“ свега и свачега, од кућа до потрошачке робе, од зграда и фабрика до корпорација, од уметничких предмета до јахти, која је, опет, довела, до вртоглавог раста цена. А растуће цене су, опет, подстицале људе на шпекулативну куповину, опет, наравно, засновану на кредитирању, где се очекивало да ће цене наставити да вртоглаво расту у недоглед, а свако улагање се исплатити тако да ће, при будућој продаји, остати довољно и да се покрије цео кредит и да се још и профитира. Нажалост, оног тренутка када цене почну да стагнирају, јер све има свој крај, када се дође до граница кредитирања већ презадуженог обичног света, тј. када балон почне да пуца, онда ствари почињу да крећу вртоглаво брзином у супротном смеру, што се сада и дешава.

– Сада су банке широм света оптерећене непрегледним морем све теже наплативих кредита издатих што приватним, што правним лицима. Оне се више не усуђују да позајме новац другим банкама и корпорацијама јер више немају поверење у њихову солвентност, и зато што и саме те банке очекују не само даље нагомилавање сопствених губитака, већ и црна економска времена, у којима ће потражња за кредитима бити све мања, и од стране потрошача и, последично, од стране произвођача. Стога банке, засад, већином задржавају новац који им држава даје зарад оживљавања кредитне активности, без које је данашњи капиталистички свет незамислив, или га, парадоксално, улажу у једино што се сада чини сигурним – вредносне папире тих истих централних банака које их и кљукају тим истим новцем! Дакле, ништа од „одмрзавања“ кредитне активности.

Оно што додатно погоршава ситуацију је и то да је масовно убризгавање новца у западни банкарски систем додатно задужило све западне земље, које ће морати или да се додат-

но саме задужују код куће или у иностранству, или да штгапају много новог новца (опет ни из чега), или да драстично крешу буџетске издатке, што би, наравно, продубило економску кризу и изазвало још већу незапосленост. А не треба заборавити ни мали, ситан детаљ у облику нерегулисаног, већином нетранспарентног међународног тржишта финансијских деривата – оних истих које је још 2005. најбогатији човек данашњице, Американац Ворен Бафет, назвао „оружјем масовне економске деструкције“ – вредног између 700 милиона и 1+ трилиона долара (и словима – између седамсто хиљада милијарди и преко милион милијарди америчких долара).

У ово тржиште нису уплетене само банке и друге финансијске институције, шпекулативни и пензиони фондови и осигуравајућа друштва, већ и корпорације, па чак и неке локалне самоуправе на Западу, које су у протеклој деценији средства намицале на финансијском тржишту, што кроз издавање сопствених хартија од вредности, што непосредним учешћем у шпекулисању дериватима преко брокера на Вол Стриту, који су их убедили да је то још један „иновативан“ али „сигуран“ пут за пуњење јавних каса. Тржиште финансијских деривата представља један огроман глобални касино, на којем су приватна или правна лица, између осталог, „куповала осигурање“ против евентуалне пропасти разних хартија од вредности које су држала, тј. немогућности њихових емитера да их испоштују, или се једноставно „кладила“ на кретања разних хартија од вредности, валута, берзанских индекса, и сличног. Компаније попут Инвестиционе банке Лимен брадерс, коју је у септембру америчко министарство

финансија „пустило низ воду“ (упућенији кажу да би се сакрили докази о скандалозним „трансакцијама“ у којима је овај бастион Вол стрита учествовао), као и доскорашње највеће осигуравајуће друштво на свету, амерички АИГ, којег је америчка влада ипак, бар привремено, спасла национализацијом (засад) вредном преко 130 милијарди долара (а АИГ већ увелико даје сигнале да ни то неће бити довољно), биле су стецишта активности везаних за деривате и велики трговци ове врсте „осигурања“ (које се могло продавати чак и више пута на име једне исте партије, наравно, без адекватног обавезног покрића у случају губитка), и њихови падови изазвали су ланчану реакцију по свим тржиштима, загађеним благодетима финансијске глобализације.

Дакле, сви знају о овом монструму који плута негде испод површине мутних светских финансијских вода, и који може да изрони у сваком часу и потопаи цео западни брод. Јер, наспрам тих трилион долара деривата, ових неколико хиљада милијарди досад издвојених за оживљавање западног финансијског болесника делују сасвим неадекватно.

У неким западним медијима, па чак и у часопису Тајм, појавиле су се (мада су убрзо и нестале), макар стидљиво, и идеје о опраштању дугова по старозаветној традицији, као што се то радило у древној Израелу у јубиларним годинама. За избегавање катастрофе, можда би чак било довољно да се „само“ опросте сва дуговања и контраобавезе проистекле из деривата који нису фундаментално везани за реалну економију, а чија номинална вредност, опет, вероватно надмашује укупну вредност целокупне светске привреде. Међутим, за проповеднике похлепе као погонског горива нове глобалне економије то би већ био превише „револуционаран“ акт. На то би, евентуално, могле да их натерају власти

стављају, као и увек кроз историју, злато или сребро. Штапање додатног виртуелног новца неке ствари може само привремено да одложи, али то ће само чинити кулминацију кризе још гором. Сада је само питање да ли се назире нека алтернатива – наравно, поред опције изазивања новог, масовног ратног сукоба од стране западних елита како би се ствар забашурила а незадовољно становништво ставило под потпуну контролу или изложило масовној погибији. Ово последње је, иначе, нешто што се, мимо свих економских рецепата, чини скоро неминовним (нпр. у исто време док је у америчком Конгресу беснела дебата о Полсоновом плану „спасавања“ америчке финансијске индустрије вредном 700 милијарди долара, скоро непримећено је прошао нови војни буџет у рекордном износу од преко билион долара, а представљени су и планови за изградњу прве потпуно нове нуклеарне бојеве главе након више од двадесет година).

Једине алтернативе које се могу назрети, а које би истински функционисале, мимо масовног опраштања дугова, јесу или допуштање да тржишта сама „почисте“ све губитнике у касину и, уз велики бол, ипак на крају изноје грозницу и оздраве болесника, што предлажу присталице класичног економског либерализма, попут садашњег чешког председника Вацлава Клауса, или иступање из садашње матрице и стварање новог монетарног система, заснованог на здравом новцу, тј. највероватније на златној или сребрној подлози. Тако нешто се, разуме се, не помиње у разним предлозима реорганизације бретонувудског система које сад предлажу водеће западне земље. Јер, западне земље су у толикој мери у власти финансијских олигархија које су за кризу и одговорне, а чији је опстанак једино могућ ако се очува њихова контрола над новцем и финансијским спекулативним тржиштима, као и њихова апсолутна моћ контролisanja новца, да је скоро незамисливо да оне смогну снаге и пусте своје „газде“ низ воду или пак крену у правцу повратка „здрог новца“.

Штавише, може се рећи да „оздрављење“ и није циљ оних који диригују западним политичким животом што јавно, што из сенке. Сходно разним „теоријама завере“, рекло би се да ће „подржављење“ западног економског и финансијског система (тј. његово стављање под контролу од стране плутократија које су за кризу и одговорне) бити процес који „нема алтернативу“ (наравно, из крајње „хуманих“ и „добронамерних“ обзира, и „нужности“ суочавања са разним, већ пројектованим кризама) и да је ово фаза у којој се

западних земаља – што је тешко очекивати, с обзиром да свој долазак и опстанак на власти дугују управо тим немило срдним, незајажљивим олигархијама које сада и спасавају од банкротства новцем „обичних смртника“, који су, с обзиром на све мања примања током протекле две деценије, били, чак и када нису спекулативно куповали, практично приморани да се задужују и тако „подмазују“ целу, споља величанствену а изнутра трулу машинерију те исте „нове економије“ која им је, полако, неприметно, снижавала реални животни стандард.

Чини се да западна материјалистичка цивилизација улази у своју завршну фазу, подупрta виртуелним валутама без темеља у реалности. А „реалност“ би једино могли да пред-

хоботница новог западног техно-тоталитаризма шири и на западну привреду. Зато се, на пример, сада и здраве банке једноставно „приморавају“ да узму „новац за спасавање“ који им, заправо, и није потребан. Толико, дакле, о перспективама „слободе и демократије“ тамо где сунце залази.

Било какав импулс ка радикалној промени у неком другом правцу пре ће доћи споља, из евроазијског региона ван Европске уније. Један крупан актер, или снажна коалиција земаља, на пример оних окупљених око Шангајске организације, могла би да покрене егзодус из пакла западног лихварског матрикса, враћање у економску и животну реалност и избављење од масовног дужничког ропства којим се тренутно покушава покорити цела планета. Наравно, ни то није једноставно јер је, изнад свих, Кина највише загризла црвљиву јабуку глобализације и у бар некој мери је талац не само огромног америчког дуга, већ и потрошачке грознице западног грађанства. Она то сада покушава да надомести коришћењем неких 600 милијарди од својих укупних двобилионских доларских резерви за одржавање неопходне стопе раста домаће привреде, улажући их у инфраструктуру, јавне радове и подстицање домаће потрошње, на првом месту. Ово је огроман програм, сразмерно много већи од америчког, и сигурно ће дати боље резултате од америчког, само је питање да ли ће бити довољан да надокнади спољнотрговинске губитке и одржи раст изнад 8 одсто, који је за Кину неопходан да би се обезбедио посао за њену вртоглаву растућу урбану популацију.

С друге стране, упркос сопственим пропустима и дубоком упливавању у глобалистичке воде (губици у протекла два месеца су достигли скоро 500 милијарди долара, од којих добар део отпада на руске тајкуне), Русија за овако нешто има много бољи потенцијал, због комбинације војне моћи и ресурса које поседује. Наравно, Русија неће и не може то да уради нагло, али може за то да почне да се спрема, у исто време не искључујући себе из „конструктивних“ процеса „решавања“ садашње кризе унутар форума као што су Г-8, Г-20, БРИК (Бразил, Русија, Индија, Кина), Шангајска организација, итд. Све жешће руске критике на рачун „америчке неодговорности“ и позиви на неопходност да светска привреда више не буде заснована на америчком долару наговештавају припрему терена за нешто ново.

Србија у свету чуда

Где је, на крају, у свему томе Србија? Они нешто свеснији међу властодршцима, којих и није нешто много, приватно дрхте, јер себи нису оставили никаквог избора, везујући се у потпуности током претходних година за западни брод који тоне (али нема алтернативу!), уљуљкани у прогресивистичку бајку о вечном, незадрживом напретку ка једном магловитом – али, разуме се, увек „бољем“ сутра. Одатле и невероватне изјаве попут оне Божидара Ђелића да ћемо у доларажејој кризи „делити судбину најмоћнијих држава света“. Дакле, према том резонувању, они који у Србији буду пропадали имаће утеху у томе да пропадају са (доскоро) „најбољима“. А управо ће због политике Ђелића, Динкића, Јелашића, Влаховића, Питића и осталих „реформатора“ и њихових академских и медијских помагача, Србија средњорочно трпети много веће последице него што је морала, и требаће доста напора и нове организације да се то превазиђе на начин који одговара садашњем светском моменту, тј. вероватно одлучујућој кризи Запада и сукобима глобалних размера. Сада се сви „експерти“ упињу да грађанство убеди да је српски финансијски систем „стабилан“. Међутим, чак и да јесте, поставља се питање каква је општа корист од свега тога, осим тренутно виших камата на штедњу, када се зна да је око 80 одсто банкарског тржишта у страним рукама и да те банке не играју скоро никакву развојну улогу.

Срећом, постоји довољно људи у земљи са здравим разумом, иако тренутно, управо због те отежавајуће, по њих, околности, нису ни близу власти. Како свет буде тону у све дубљу економску кризу – а, по многим, она једва да је и почела – тако ће се видети сва погубност даљег апсолутног везивања за њене узрочнике. Уопште узев, и код нас и у свету, повратак себи и сопственим потенцијалима (праћен, наравно, прагматичним повезивањима лишеним разноразних идеолошких „императива“) показаће се већ у средњем року не само као најбоље, већ и као једино спасоносно решење у злом времену које долази.

У време светске кризе, земља као Србија, са својим пољопривредним потенцијалом и навикнутошћу на животне тешкоће, може да прође релативно добро – у општем нимало ружичастом контексту. Под условом да трасира свој пут у складу са сопственим потребама и приликама које јој се нуде, и под условом да разбије унутрашње политичко-економске феуде који је гуще више од било ког спољног непријатеља или условљавања, и који могу фатално успорити њене реакције у времену које ће захтевати брзо деловање и одлучивање, флексибилност и максималну ангажованост свих друштвених потенцијала. Србија ће, између осталог, морати да оснује сопствену развојну банку, у тандему са јаким државном банком која ће подстицати штедњу и апсолутно гарантовати штедне улоге, наравно у домаћој валути. Српски банкарски систем више не сме да буде крпељ који цеди народну уштеђевину да би је затим извлачио из земље без икакве користи за њен развој. Не сме више бити говора о „једностраном“, даљем отварању нашег тржишта, којем ће требати заштита да би се опоравило од „љутог лека“ транзиционих експерата који су земљу довели у положај афричке колоније.

Врло брзо, овакве и друге мере, попут брзог развијања алтернативних, увозно независних извора енергије и нових технологија из „домаће радиности“, као и експресне „супституције“ већине онога што се сада увози биће питање опстанка. Све бајке о неком, споља индукованом, „бољем сутра“ (разуме се, уз „помоћ“ ММФ-а) треба што пре распршити. А ако нека међународна коалиција земаља буде у међувремену смогла снаге да покрене процес враћања здравом новцу, то ће бити глобална (контра)револуција коју Србије неће смети да пропусти. Или је неће бити.

Социјално-економски неодговорна влада

Пише: Милорад Буха

Влада премијера Мирка Цветковића која за себе каже да је социјално одговорна проевропска влада, пала је на испиту јер је учинила много погрешних корака и штетних потеза, те са с разлогом можемо рећи да се не ради о социјално одговорној влади и влади која ради у интересу овог народа.

Премијер Мирко Цветковић, у свом експозеу пред посланицима у Народној Скупштини Републике Србије, рече да ће коалициона влада коју он предводи: предузимати мере у циљу очувања макроекономске стабилности, подстицати раст запослености и стандарда становништва, вршити строгу контролу плата у јавном сектору, а нарочито у јавним предузећима, предузимати и друге финансијске и социјалне мере у циљу бољег живота грађана. Овако амбициозне и перспективне планове тешко да може себи поставити и премијер Владе Руске Федерације Владимир Путин или премијер Владе Народне Републике Кине. Није ово први премијер који пред себе поставља овакве циљеве и нереалне планове.

Влада Републике Србије у првих 100 дана, не сагледавајући тешку економску и социјалну ситуацију, дозволила је повећање цена комуналних, телекомуникационих услуга, цена основних прехранбених производа и других услуга и производа у надлежности Владе. Цена природног гаса за домаћинства повећана је за 59,9, за гасне топлане 37,46 и индустријске потрошаче за 29,80 одсто. У области телекомуникационих услуга претплата за фиксну телефонију повећана је за 161 одсто, а цена импулса за 100 одсто. Од почетка године до данас повећане су цене основних прехранбених производа за око 30 одсто: цене брашна и производа од брашна за 40 одсто, цене меса (пилеће, свињско) за 35 одсто. После нове године, након августовског, грађане Србије очекује још једно поскупљење електричне енергије. Треће за мање од годину дана.

Овим Влада Републике Србије доказује да не води рачуна о животном стандарду грађана, већ да је у канцама директора монополистичких предузећа и јавних установа.

Резултати владе

Реални резултати владе су: макроекономска нестабилност, драстично смањење животног стандарда, повећана незапосленост, свако одсуство структурних и привредно-економских реформи, вртоглав пораст базне и небазне инфлације, пораст буџетског дефицита, смањење страних инвестиција, а тиме и одсуство могућности за нова запошљавања, односно „динамичног привредног раста”, слабљење динара, пораст малопродајних цена, суноврат берзе, као и безброј других негативних монетарних, економских, финансијских и осталих појава које морају да забрину грађане Републике Србије.

Одмах после избора Владе у Народној Скупштини Србије, министри и други руководећи чиновници по министарствима, јавним предузећима и установама, одоше на „заслужен одмор” на егзотична острва, уместо да вредно раде и санирају тешко посрнулу привреду, побољшају материјални и социјални стандард радника, пензионера, просветних, здравствених и других државних чиновника у државној управи.

Како убедити гладне да су сити

Притиснут захтевима бројних коалиционих партнера, који чине ову на брзину склепану владу, без јасног циља и реалних програма, а који су резултат предизборних обећања, премијер Мирко Цветковић – звани нејаки, одрешти празну кесу и удовољи вербално свима, али маневарског простора за покриће својих празних обећања не нађе, те се одлучи за једино, по њему добро и спасоносно решење. Позва нејаки Мирко представнике ММФ-а и Светске банке да они објасне гладнима и жеднима како морају још дуго да очајвају у својој немоћи јер, ето, глобална финансијска и привредна ситуација у свету тера све нас да стегнемо каиш, и тако стегнути, гладни, боси и немоћни, дочекамо боље дане.

Предизборна, а и постизборна обећања појединих коалиционих партнера претила су да угрозе положај актуелне власти, па се посегло за јединим могућим решењем, позвати светског финансијског полицајца да он убеди гладне да нису толико гладни колико мисле. С друге стране, полицајац оличен у медијаторима ММФ и Светске банке, мораће оправдати нереална обећања из предизборних активности, а лаковерне убедити у светлу будућност која само што није дошла...

Лажна обећања

Представници ПУПС-а у предизборним активностима обећали су пензионерима повећање пензија за 10 одсто, редовно усклађивање са порастом зарада у Републици Србији, измену Закона о пензијском и инвалидском осигурању и повећање основице пензије на најмање 70 одсто основице просечне зараде, исплату пензија у једнократном износу итд. Обећали су да ће реализацији ових циљева приступити одмах након формирања владе.

Суочени са реалношћу – дефицит Фонда ПИО, представници ПУПС-а морали су наћи смислено образложење за лажна обећања и тиме спасити себе и актуелну власт. Аспирације и апетити других партија створили су панику у Министарству финансија.

Министар за инфраструктуру Милутин Мркоњић обећао је изградњу и завршетак свих коридора у четворогодишњем мандату, а за наведене активности рече да је неопходно само 5 милијарди евра. Износ ће бити обезбеђен из буџета и инозаживљањем.

О празним обећањима министра за економију и регионални развој Млађана Динкића да не говоримо, јер смо се раније наслушали његових лажних изјава о стабилности монетарног и финансијско-економског система, повратку изнетих средстава са Кипра, бесплатним акцијама у вредности од хиљаду евра, итд.

Највећи политички шарлатан и манипулатор јесте Божидар Делић, зван од милоште Божа Дерикожа, који ретко кад каже истину. Последње две године обећава нам да ћемо добити статус кандидата у ЕУ, прећи из сиве на белу шенген листу, а пуноправни члан ЕУ постаћемо 2010. године, затим 2012. године, сад продужава на 2014. годину итд.

Чиме ће то власт обрадовати грађане у наредном периоду?

Шта је то што нам припрема актуелна власт са представницима светског монетарног полицајца:

- смањење јавне потрошње;
- убрзану приватизацију јавних предузећа;
- јачање фискалне дисциплине и сличне мере.

Актуелна власт покушава демагошким причом о борби за интересе нападеног народа да створи привид у јавности о тешкој рововској борби са акутним монетарним, економским, привредним и друштвеним проблемима. Ментори из ЕУ и медијатори из светских финансијских институција увек уз „добре монетарно финансијске савете“ испоставе списак нових захтева, које власт слепо извршава, без обзира на штету коју ће имати држава.

Јавна потрошња у држави се не смањује, већ се из дана у дан повећава. Најбољи пример за то је ребаланс буџета за 2008. годину који, уместо да смањи давања у јавни сектор, иста повећава. Број запослених у државној управи повећава се из године у годину. Уместо да се унутрашњом прерасподелом радне снаге у новоформираним управама, комисијама и другим државним органима, запошљавају едуковани радници са вишегодишњим радним искуством, власт доводи нестручне партијске кадрове и тиме директно утиче на пораст јавне потрошње и пораст јавних издатака.

Најеклатантнији пример за то јесте податак да је у стручним службама Скупштине Републике Србије 2001. године било запослено 78 радника, док данас ради око 370 радника. Ово повећање било би разложно када би се повећао обим посла у стручним службама. У овом случају, нити је повећан обим посла, нити је квалитет обављеног посла већи.

Повећање јавне потрошње резултат је повећаних издатака на службена путовања, специјализоване услуге и разне

друге услуге по уговору о делу, где се најбоље „опере новац“, затим опремање министарских и директорских кабинета, салона и других простора, разбацивања државних средстава на разне консултантске услуге (консултантска кућа „Дилоит и Туш“, и њихове услуге у вредности 480.000 евра за процену НИС-а), као и друге злоупотребе и ненаменска коришћења државних средстава.

Нова задужења

Дефицит у буџету који је са буџетске ставке од 14,8 милијарди динара, предлогом ребаланса буџета за 2008. годину увећан за 45,7 милијарди динара, треба да се покрије приватизационим приходима и новим задуживањима у иностранству или код домаћих пословних банака. Дакле, да бисмо задовољили коалиционе партнере и испунили њихова обећања, продаћемо сву имовину коју су стварале генерације пре нас, унети у буџет и пласирати у потрошњу. Како нам је остало мало предузећа за продају и приватизацију, мораћемо се задуживати, а тиме ћемо задужити и потомке. Тако ови вајни економски и финансијски стручњаци креирају финансијску политику. Нису битни ни преци ни потомци, битно је да ми данас добро живимо. Међутим, да апсурд буде већи, ни нова задужења већини грађана не доносе бољи живот.

Овако неодговорном политиком изгубићемо власништво над свим виталним, природним, привредним и економским ресурсима, доспети у дужничко ропство са несагледивим негативним последицама.

Макроекономска политика у 2008. години условљена је глобалном финансијском кризом која је уздрмала светска финансијска тржишта и која ће код нас изазвати макроекономску нестабилност и стварање неповољног амбијента за инвестиционе активности и привлачење приватног капитала.

Суочени са лимитираним инокредитним позицијама, креатори домаће макроекономске политике најављују смањење бруто друштвеног производа на 4 одсто, али и благе ефекте рецесије која ће се из света прелити и на наше тржиште.

Сви ови подаци указују на тешко економско и финансијско стање у Србији. Неозбиљне изјаве стижу из Народне банке Србије и Владе Републике Србије о стабилној позицији монетарног финансијског и економског система, јер претходни подаци треба да нас забрину и уплаше.

Због свега наведеног може да се каже да је ова влада трошачијска, неозбиљна и социјално неодговорна.

Резултати стручно вођене и стручно креиране економске режимске политике у пракси:

1. Дефицит платног биланса око 9 милијарди долара
2. Дефицит спољнотрговинског биланса за 8 месеци од 8 милијарди долара, а укупан дефицит до краја године биће између 13 и 14 милијарди долара
3. Дефицит буџета за 2008. годину од 45,7 милијарди долара
4. Дефицит Фонда ПИО и здравственог осигурања од неколико десетина милијарди динара
5. Повећање инфлације, према фингираним државним подацима, ће износити око 12 одсто, што је дупло више од планиране
6. Повећање незапослености
7. Пад вредности домаће валуте (са 75 динара до 86 динара за 1 евро)
8. Повећање спољног дуга са 10 милијарди долара, колико је износио 2001. године, на 30 милијарди долара, колико износи данас
9. Презадуженост грађана и привреде

Сви ови подаци указују на тешко економско и финансијско стање у Србији. Неозбиљне изјаве стижу из Народне банке Србије и Владе Републике Србије о стабилној позицији монетарног финансијског и економског система јер претходни подаци треба да нас забрину и уплаше.

Због свега наведеног може да се каже да је ова влада трошачијска, неозбиљна и социјално неодговорна.

Откази у Србији као „пелцери” режимске економије

Радник без права на рад

Пише: Иван Нинић

На питање новинара: „Хоће ли бити отказа?” Млађан Динкић је крајем октобра ове године одговорио: „Не, иако ћемо у наредних пола године бити суочени са изузетно сложеном ситуацијом”.

Динкић још није ни био завршио свој одговор до краја, а јавност у Србији остала је шокирана чињеницом да је за неколико дана велики број радника, без ваљаног објашњења, под изговором светске финансијске кризе, завршио на улици без посла. Иако нас је тај исти режим убеђивао да криза не да неће нашкодити Србији, већ ће наша држава чак и да профитира.

Не тако давно, у мају ове године, Борис Тадић је, злоупотребљавајући првомајски протест радника у личну промоцију, обећао отпочињање социјалног дијалога који би требало да доведе до трајног и одрживог решавања проблема радника у условима транзиције. Масовна отпуштања радника, под изговором светске финансијске кризе, без икаквог објашњења и неадекватно реаговање Владе, међутим, потврђују да је заштита права запослених на последњем месту приоритета режима.

Скандалозно избацивање на улицу 232 радника фабрике уља и биљних масти „Витал” из Врбаса, чија су имена без икаквог упозорења и обавештења послодавци у вечерњим сатима истакли на огласну таблу, озбиљно је потресло десетине хиљада радника у Србији којима прети иста судбина. Ни јавности, а ни сада већ бившим радницима „Витала”, није објашњено због чега су добили отказе и то без икакве претходне најаве и социјалног програма за решавање евентуалног „вишка запослених”, који је послодавац био у обавези да сачини. Иначе, „Виталом” од октобра 2005. године „газдује” фирма „Инвеј” из Земунa, чији је власник познати бизнисмен Предраг Ранковић Пеџони, који је по преузимању фабрике затекао чак 1.050 радника, од којих је сада у „Виталу” остало свега 300.

За сада је сасвим сигурно да чим руководство састави списак, идентична судбина чека и 107 радника који су од укупно 377 запослених проглашени технолошким вишком у уљари „Сунце” у Сомбору. Власник ове уљаре је такође Пеџони преко своје фирме „Инвеј”, и то од јуна прошле године када је уљару купио од компаније „Делта”, тачније од Мирослава Мишковића. Међутим, да Пеџонијеви откази радницима немају никакве везе са светском економском кризом јер је реч о прехранбеној индустрији, слажу се и синдикати и држава, али нико ништа не чини да заштити права радника. „До отпуштања сада долази у приватизованим предузећима чији власници, након истека периода за модернизацију, највероватније нису испунили ту уговорну обавезу, па сада имају технолошке вишкове”, речи су Радмиле Букмирић-Катић, помоћника министра рада. Након ове констатације ствари се, међутим, нису промениле. Влада није на-

шла за сходно да поступа у складу са Уставом и свим радноправним прописима и заштити своје грађане, па су уследила нова отпуштања.

У фабрици за производњу алуминијумских одливака за аутомобилску индустрију „Ле Белијер” у Кикинди, која послује у оквиру истоимене француске компаније, отказ је добило 50 стално запослених радника. Међутим, овде се прича не завршава, јер је још стотинак радника добровољно отишло из фабрике, или им једноставно није продужен досадашњи уговор о раду. За овакав потез директор „ЛБ групе” за источну Европу, Дидије Моншана, каже да су због „смањених поруџбина” извршили „прилагођавање новонасталим приликама”, те да из тих разлога „нису продужили уговоре на одређено време са једним бројем радника”.

Јавност је такође затечена и информацијом да је у зрењанинском погону немачке компаније за производњу каблов-

ских сетова у аутомобилској индустрији „Дрекслмајер” на принудни одмор послато око 1.000 радника. Иако је погон ове компаније у новој индустријској зони у Зрењанину отворен тек у мају ове године, „разлог за принудни одмор је смањење производње, што је проузроковано глобалном економском кризом”. Такође, могућност отпуштања радника и увођење рестриктивних мера јавно је најавио Драган Суботић, генерални директор Ваљаонице бабра у Севојну, образлажући то чињеницом да је ова фирма „имала губитак од

два милиона евра због Владине политике нереалног курса динара”.

Иначе, талас изненадних отпуштања радника који је последњих недеља све више присутан у Србији, страни и домаћи послодавци покушавају да оправдају последицом светске економске кризе. Тако, уз овај „аргумент”, тајкуни који су приватизовали српску привреду тренутно отказују уговоре о раду и избацују на улицу стотине радника док, према прелиминарним проценама, постоји могућност да ће досадашње радно место током 2009. године изгубити нешто више од 100.000 радника. С једне стране, режим Бориса Тадића непрестано понавља фразу да је наша држава „острво стабилности” и да, према речима Млађана Динкића, „Србија има шансу да на средњи рок искористи ову светску економску кризу и преокрене је у своју корист” („Прес”, 26. 10. 2008), а с друге стране светску кризу користи као изговор за упропаштавање индустрије, пољопривреде и пораст незапослености.

По свему судећи, Србију и њене грађане тек очекују тешки дани, што због кризе што због неодговорне власти.

Десетине хиљада отказа до краја године

Најаве челника Владе Србије, на челу са премијером Мирком Цветковићем, да ће Србија једнострано применити Прелазни трговински споразум са Европском Унијом су почеле да узимају данак.

Економски погром прво је задесио север Баната, где је пре два месеца 150 Кикинђана запослених у ливници „Ле Белијер” остало на белом хлебу. Неколико дана касније, Техничко-ремонтни завод у Чачку је, углавном самохраним мајкама, кроз решетке на капији предузећа уручио 368 отказа. Војска Србије, иначе, у складу са реформским курсом министра Шутановца, планира да ускоро на улицу пошаље још 330 радника.

Наставило се у Врбасу, где је уљара „Витал” оставила без средстава за живот 233 запослена. А у Зрењанину се може очекивати социјална криза, јер је немачка компанија за производњу резервних делова, „Дрекслмајер”, на принудни одмор одједном послала чак хиљаду становника града на Бегеју! Њима су се придружили и уљари из Сомбора, јер је фабрика „Сунце” 107 својих радника прогласила технолошким вишком.

Истовремено, сто радница лесковачке фабрике текстила „Клотинг” се нашло на принудном одмору. Кипарска компанија „Магел” је недавно, после изградње фабрике „Клотинг” у Лесковцу, од Владе Србије, из средстава за Национални инвестициони план, добила 235 милиона динара као подстицај за запошљавање радника. Резултат је месечна плата радника од осам до 15 хиљада динара, неплаћени прековремени рад и сто радница на принудном одмору и урученим опоменама пред отказ, које обезбеђење свакодневно спречава да уђу у круг фабрике.

Процењује се да ће криза највише погодити секторе грађевинарства, индустрију грађевинског материјала и беле технике, што ће довести до драстичног пада куповне моћи грађана. Највећим узрочником економске кризе сматра се раст камата на динарске кредите, који је проузроковала Народна банка Србије продајом девиза ради ојачавања курса динара. То је довело до изостанка кредитне подршке банака предузећима, због којег би до Нове године посао у Србији могле да изгубе десетине хиљада радника.

Р. В. С.

Шта је суштина Споразума о стабилизацији и придруживању (3)

Да нас жедне преведу преко воде

Пише: мр Дејан Мирковић

За разлику од више пута поменуте обавезе Србије да развија „добросуседске односе” са другим државама, у члану 135 ССП се један једини пут помиње Резолуција Савета безбедности УН 1244: „Овај споразум се не примењује на Косову које је тренутно под међународном управом у складу са Резолуцијом Савета безбедности Уједињених нација 1244 од 10. јуна 1999. године. Ово не доводи у питање садашњи статус Косова **нити одређивање његовог коначног положаја према истој резолуцији**”. Оваква формулација показује однос наших преговораца и бирократа из ЕУ. Уместо да су инсистирали на јасној дефиницији која се понавља више пута у Резолуцији 1244, да је Косово и Метохија у саставу Србије и да ће се коначни статус одређивати у оквиру Србије, наши преговорасти су се задовољили магловитом и нејасном дефиницијом која пружа велику могућност за злоупотребу од стране ЕУ. На пример, наши преговорасти су могли да употребе следеће дефиниције из Резолуције 1244: „Потврђујући да су се све државе чланице обавезале да ће бити очуван суверинитет и интегритет СРЈ”, или „привремена управа за Косово под мало више самопоштовања и одбацивања комплекса ниже вредности у преговорима и наша дипломатска позиција би била боља. Али то очигледно није било могуће са предубеђењем да је ЕУ „рај” којем морамо приступити по сваку цену.

Савет за стабилизацију и придруживање

У члану 8 се предвиђају надлежности Савета за стабилизацију и придруживање (које ће бити у складу са преамбулом и општим начелима Споразума). Дакле, Србија ће добити једно надзорно тело које ће још више смањити самосталност државних органа у односу на ЕУ. На пример, могуће је да ће Савет ће контролисати да ли Србија развија добросуседске односе са такозваним Косовом. Савет ће моћи тим поводом да доноси препоруке и одлуке јер у члану 121 се истиче да ће донесене одлуке „**обавезивати уговорне стране**”.

Што се тиче кадровских питања, у члану 120 се предвиђа да ће Европска инвестициона банка учествовати у раду Савета и да ће у састав Савета ући представници ЕУ и Србије. Чланови ће бити одређени када Савет буде донео пословник. Поред Савета, у члану 122 се предвиђа да ће постојати и Одбор за стабилизацију, који ће поред представника Србије чинити и представници Савета ЕУ и Европске комисије. Одбор ће имати и поддоре. У члану 125 се предвиђа и

оснивање Парламентарног одбора за стабилизацију и придруживање у коме ће се састајати посланици Народне скупштине и Европског парламента (иначе у Народној скупштини већ постоји Одбор за европске интеграције). Дакле, предвиђа се још више ЕУ бирократије.

Заједничка спољна политика

У члану 10 је предвиђено „приближавање ставова о међународним питањима, укључујући питања у вези са заједничком спољном и безбедоносном политиком”. Чланом 11 предвиђају се састанци са високим представником за заједничку спољну и безбедоносну политику, тачније са нама добро познатим Хавијером Соланом који је иначе први доле-тео у Приштину да честита независност такозваној држави Косово у фебруару 2008. године.

Индустрија

Царине (као и дажбине које имају исто дејство) на увоз индустријских производа пореклом из Србије укидају се чланом 20. Свакако би требало поздравити ту одредбу. Али, само у случају да за њом не следи члан 21, став 1: „Царине на увоз у Србију индустријских производа пореклом из Заједнице, осим оних наведених у Анексу 1, укидају се ступањем на снагу овог споразума”. Ту је и став 2: „Дажбине које имају дејство као царине на увоз у Србију индустријских производа пореклом из Заједнице, укидају се ступањем на снагу овог споразума”. Затим став 3 који наглашава: „Царине на увоз индустријских производа у Србију пореклом из Заједнице, наведене у Анексу 1, постепено ће се смањивати и укидати у складу са временским распоредом наведеним у том анексу”. С друге стране, став 4 наводи: „Количинска ограничења и мере које имају исто дејство на увоз индустријских производа пореклом из Заједнице укидају се ступањем на снагу овог споразума”. У сличном смислу су и следеће одредбе. У члану 23 предвиђа се „брже снижавање царина” не-

го што је то предвиђено у члану 21. У члану 94 ССП-а отворено се наводи да је циљ индустријске сарадње „промовисање транснационалног партнерства”.

Дакле, ССП скоро на исти начин третира индустрију мале и сиромашне Србије и таквих глобалних индустријских сила као што су Немачка или Француска. Полази се од не-реалне претпоставке да српска индустрија може да се такмичи са немачком или француском и да зато треба у наредном временском периоду уклонити све царинске и друге баријере према Европској унији. Због тога се поставља питање – Шта ће се десити у случају примене ССП? Одговор је предвидљив. Јасно је да српска индустрија нема никакве шансе на немачком или француском тржишту. Са друге стране, временом ће предузећа из богатог дела ЕУ „збрисати” српску индустрију и Србију. Једина заштита српских индустријских предузећа, царине, временом, ће бити укинута. Као последица тога, опадаће и буџетски приходи Србије. Буџет ће се све више попуњавати из иностраног задужења, посебно када буде распродато српско „породично сребро”. То је реалност, а не скуп фраза о „европском путу”.

Или ће нас наши ЕУ догматици убедити у немогуће? По њима, српски извоз од око 8,8 милијарди долара у 2007. години може да буде равноправан са немачким, који је у истом периоду износио скоро невероватних 1.361 милијарди долара и у коме су доминирали управо индустријски производи (према <http://www.cia.gov>). Реални економски подаци а не фразе, показују да је права сврха ширења Европске уније, управо освајање нових тржишта за огромну немачку индустрију. На пример, године 1990, пре проширења ЕУ на Источну Европу, немачки извоз је износио око 400 милијарди долара. Године 2005, када је ЕУ већ била проширена на 7 источноевропских држава, немачки извоз је био већи од 1.000 милијарди долара. (НИН, 3. 4. 2008). Очигледно да ширење ЕУ подстиче немачки извоз.

С друге стране, спољнотрговински дефицит Србије је све већи. За последњих 7 година достигао је цифру од око 40 милијарди долара. Године 2008. он месечно достиже скоро 1 милијарду долара (Душанић Ј. „Специјално издање Активног центра” објављено 9. 5. 2008). Такође, наша индустријска производња не бележи раст... **Индустријска производња је у 2007. години била за 4 одсто мања него у 1998. години. Подсетимо, те 1998. године на Косову и Метохији је вођен прави рат против терориста, читава привреда је била у економској блокади а земља пред агресијом НАТО.** (исто)

Сличне податке показује и табела Републичког завода за статистику. Према њој, индустријска производња из 2007. године није достигла ниво оне из 1998. године.

Табела – Индекси индустријске производње у Републици Србији

Година	Индекс
1990	100
1991	82,0
1992	65,6
1993	41,3
1994	42,3
1995	43,8
1996	46,0
1997	50,6
1998	52,7
1999	39,0
2000	43,3
2001	43,3
2002	44,1
2003	42,8
2004	45,8
2005	46,2
2006	48,4
2007	50,2

Извор – Републички завод за статистику Републике Србије

(За период од 1991. до 2003. индекси индустријске производње су обрачунавани по класификацији делатности ЈКД и шифарском везом приказивани по новој класификацији делатности)

Дакле, „ЕУ пут” нам не доноси развој индустрије, напротив.

Професор на Факултету техничких наука у Новом Саду Војин Грковић је запазио да у периоду од 2001. до 2007. године **обим индустријске производње расте спорије него у периоду 1994-1998!** („Политика”, 22. 5. 2008)

Уколико уђемо у ЕУ, држава ће морати да смањи субвенције у овој области. На пример, регулационо тело ЕУ је још у марту 2006. године саопштило да Румунија и Бугарска морају да смање државне субвенције индустрији. Нили Круси, ЕУ комесар за конкуренцију, је инсистирала да се та помоћ смањи. („Привредни преглед”, 29. 3. 2006). Ако којим чудом српска индустријска предузећа и успеју да се наметну на индустријском тржишту ЕУ, чија годишња вредност прелази цифру од 1.000 милијарди евра, чланице ЕУ ће имати механизме и то да спрече. Европски комесар Гинтер Ферхојген је изјавио да само мали део фирми на том тржишту заиста има могућност да послује на принципима интерног тржишта ЕУ на коме је загарантован слободан проток робе: „Постоје значајне слабости које спречавају европске компаније да имају користи” („Привредни преглед”, 16. 2. 2007).

Пољопривреда, рибарство

У члану 26 ЕУ даје концесије на увоз пољопривредних производа из Србије. Али, већ у члану 27 Србија се обавезује да ће дати концесије на увоз пољопривредних производа из ЕУ. На пример, у ставу 1 овог члана пише: „Од дана ступања на снагу овог споразума, Србија ће укинути сва количинска ограничења и мере које имају дејство на увоз пољопривредних производа из Заједнице”. Слично се предвиђа и чланом 30, став 1: „Од дана ступања на снагу овог споразума, Србија ће укинути сва количинска ограничења и мере које имају дејство на увоз рибе и производа пореклом из Заједнице”. У том контексту, поучан је пример из Хрватске. Када је Хрватска 2006. године покушала да сагради рибарске бродове да би помогла развој свог риболовства, та идеја није наишла на одобравање званичника ЕУ. Бирокурате из ЕУ су тврдили да би изградња нових рибарских бродова била покушај такмичења Хрватске са Италијом?!, (која, иначе, већ има монопол на улов рибе у Јадранском мору. Ита-

Тајна српског успеха

Као најбољи пример замене теза и ЕУ пропаганде, треба изнети ауторски текст консултанта Европске агенције за реконструкцију Стивена Гроса, објављен у „Политици”, 17. 12. 2006. године. Грос на почетку признаје: „Можда најбитнији од ’Копенхашких критеријума’ јесте могућност земље да буде конкурентна на јединственом тржишту ЕУ. Србија ће морати да положи исти испит, дакле, да ли се фармери у Србији могу такмичити са фармерима у Француској, Немачкој, Мађарској, Пољској”. Очигледно је да су Пољска и Мађарска уметнуте из пропагандних разлога у овом Гросовом чланку. Грос затим одговара на сопствено питање: „На први поглед одговор који се намеће јесте – не. Ове године приноси пшенице у Србији су били само 62 одсто од просека ЕУ, а приноси кукуруза само 69 одсто, приноси млека по крави су отприлике пола приноса ЕУ, а без обзира на то, фармери у Србији користе сличан ниво улагања у односу на њихове еквиваленте у ЕУ. Ако узмемо у обзир и чињеницу да су фарме у Србији знатно мање од већине у Западној Европи, онда изгледа немогуће да ће ова земља икада бити у могућности да буде конкурентна”.

Да се на овоме зауставио, Гросу би свакако требало одати признање. Али, он наставља даље и користећи вербанлу акробатику, све зарад доказивања немогућег, Грос се позива на истраживање Института за примену науке у пољопривреди, које обрађује индивидуални учинак 360 пољопривредних газдинстава у Србији. Истраживање поново показује да су просечни износи ниски. Али, онда Грос „открива” да 1/3 газдинстава постиже резултате који су изнад просека и који су блиски просечним у ЕУ, или већи од њих када се ради о кукурузу, пшеници, сунцокрету и јечму (Грос не помиње да је то нормално у скоро у сваком статистичком истраживању, или да део обухваћене групе производи више од добијеног просека). Ипак, Грос то откриће проглашава за „тајну” успеха (!?) и поручује да се она мора „проширит на све њихове суседе”. Затим саветује пољопривредницима да је та „тајна” наводно „вреднија од било које субвенције коју сад примају од Министарства пољопривреде и свега што се може добити као помоћ од ЕУ у трци за чланство у ЕУ”. Више него нереално и увредљиво за разум.

лија са својом флотом улови 90 одсто, а Хрватска само око 7 одсто). Под изговором очувања еколошких стандарда, из Брисела је Хрватској поручено да новац из ЕУ не може бити коришћен за изградњу нових бродова, већ за реконструкцију застареле флоте или за трансформисање рибарских бродова у туристичке. Али, овај „аргумент” ЕУ нема реално утемељење јер је управо замена старих бродова новим, најбоља модернизација. Такође, хрватски званичници су изнели да би бродови били коришћени за хватање ситне плаве рибе, која у Јадрану није угрожена. Када се овоме дода чињеница да је 2006. године на територији ЕУ живело око 270.000 породица које су зависиле од рибарења, (Ћук С. „Политика”, 23. 9. 2006) а резерве рибе се смањују, посебно у Северном мору, онда постаје јасна намера Брисела. **По сваку цену треба одржати социјални мир у старим и богатим чланицама ЕУ, без обзира да ли ће то изазвати незапосленост у земљама које су кандидати за чланство или намеравају да уђу у ЕУ.**

ССП у члану 31 предвиђа да ће Савет за стабилизацију и придруживање имати право да изврши ревизију, у правцу даљег снижавања количинских мера и ограничења којима се штити српски пољопривредни сектор, или како се то дефинише у овом члану: „најкасније 3 године након ступања на снагу овог споразума, за сваки појединачни производ и на уређењу и одговарајућој основи, ће истражити могућност за одобравање даљих узајамних концесија у циљу примене веће либерализације трговине производима пољопривреде и рибарства”.

Ако којим чудом српска пољопривреда успе да угрози дотиране западноевропске на тржишту ЕУ, онда ССП предвиђа, у члану 33, став 2 заштитне мере за ЕУ или: „Без утицаја на став 1 овог члана, у случају да кумулативни извоз производа пореклом из Србије, наведених у Анексу 5 Протокола 3, порасте за 30 % у обиму у току календарске године, у поређењу са просечним извозом мереним за претходне три календарске године, Заједница може да суспендује преферцијални третман који се примењује на производе који су довели до пораста извоза”.

Фразе ЕУ пропаганде

У оквиру замене теза и изједначавања богатих и сиромашних, Жозеп Љоверас, шеф делегације Европске комисије изјављује, у децембру 2007 (поводом усаглашавања текста ССП), да Србија добија право на извоз без царина у ЕУ. „Али заузврат”, каже Љоверас, „само мора да се ослободи рестрикција, да елиминира нетрговинске баријере, тачније у року од 6 година да смањи или да укине царине на пољопривредне производе”. То неприродно изједначавање циновске пољопривреде и индустрије ЕУ и слабе пољопривреде и индустрије Србије, Љоверас покушава да прикрије фразом да ће те мере створити повољну климу за трговину индустријским и пољопривредним производима („Привредни преглед”, 19. 12. 2007). Да је био до краја искрен, требало је да европски бирократа само дода да ће те мере бити повољне за ЕУ, а погубне за српску пољопривреду и индустрију.

Сви Цветковићеви МИЛИОНИ

Пише: Владимир Мишковић

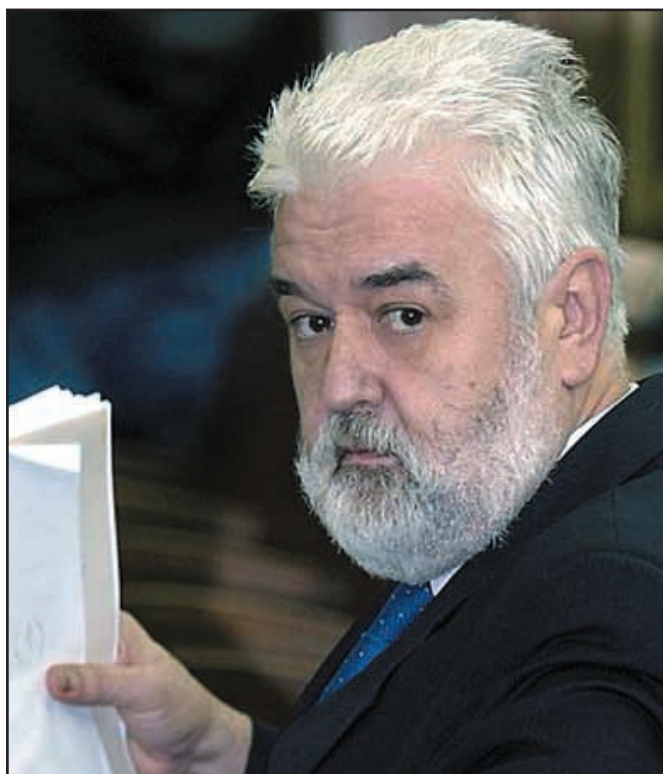
Коалициона влада Бориса Тадића, Мирка Цветковића, Ивице Дачића и Млађана Динкића ће, према најновијем ребалансу буџета, пореске обвезнике Србије ове године коштати више од 28 милијарди динара! Армија од скоро 30 хиљада помоћника, саветника, сарадника, секретара, предвођена премијером и његовим потпредседницима, решила је да новим ребалансом буџета, ионако огроман буџетски дефицит од 40,9 милијарди динара, повећа за још четири милијарде, добрим делом захваљујући расипништву својих кабинета.

Владајућа бирократија, која се у протеклих осам година увећала четири пута, троши незамисливе суме новца на своје текуће потребе, притом стално понављајући демагошку мантру о смањењу јавне потрошње. И док грађане свакодневно саветују да додатно затегну каиш, министри су новим ребалансом буџета себи обезбедили огромна средства. Кабинет премијера Мирка Цветковића се, на пример, наградио са 53 милиона динара, довољно новца да се сагради једно забавиште за децу, или изврши адаптација десетина школа у унутрашњости, које су у толико лошем стању да представљају опасност за ученике и наставнике.

Прождрљиве европске интеграције

Уместо да новцем предвиђеним за рад министарстава отворе на десетине хиљада нових радних места, чиме би помогли да се буџет напуни, они га празне бахатим расипништвом премијера и министара. Кабинети четири потпредседника Владе појешће до краја буџетске године 150 милиона динара, што је довољно за реновирање свих здравствених центара у Београду и околини. Најбоље је прошао кабинет потпредседника за европске интеграције Божидара Ђелића, коме је намењено чак 91 милион динара. Ако узмемо у обзир да је Канцеларији за европске интеграције посебно додељено још 81,7 милиона динара, онда постаје јасно да ће Србе европске интеграције тек скупо коштати. Монетарна идеологија владајуће клике у Србији има, наравно, и своју цену, коју ће платити сви они којима евроинтегратори данас владају. Први потпредседник и министар полиције Ивица Дачић је са свега 17,4 милиона у прерасподели буџетског плена прошао знатно лошије, али ће све недостатке наплатити преко преплаћеног Министарства унутрашњих послова. Иако су резултати министарства у борби против криминала и корупције мршави, јер министар троши више енергије на проналажење генерала Младића него на борбу против

криминалаца, коалициони потенцијал Ивице Дачића још увек држи цену на тржишту.

Динкићева влада у Влади

Потпредседнички кабинет министра економије и регионалног развоја Млађана Динкића, „тежак“ 29,5 милиона динара, је посебна прича: шест државних секретара, 11 помоћника и још неидентификовани број саветника, осим основног буџета, има на располагању 12 милиона динара за путовања и 80 милиона на услуге по уговору. Благодареди рупи у закону, која је омогућила запошљавање неограниченог броја помоћника, саветника и секретара у сваком министарству, Млађан Динкић је формирао посебну владу Г17 плус унутар постојеће Цветковићеве гарнитуре, чиме је скупо наплатио своје коалиционе услуге. Процењује се да је просечна плата у „Динкићевој влади“ око хиљаду евра, па годишњи трошкови само за плате запослених у Динкићевим кабинетима нарасту до фантастичних 40 милиона динара. Ако узмемо у обзир да се огромна средства „Динкићеве владе“ троше и на услуге разних агенција, чији су директори блиски режиму, долазимо до сума о којима огромна већина становника Србије може само да сања.

Разорена привреда

Терет подмиривања кабинетских трошкова највише подноси српска привреда. Поскупљења гаса од 60 одсто, телефонске претплате за 300 одсто, а импулса за 100 одсто највише ће погодити разорену српску привреду, која те издатке плаћа duplo више од становништва. Са толиким ценама, према проценама самих привредника, мало је вероватно да ће доћи до већег улагања страних инвеститора. У Немачкој, Данској, Шведској, а одскора и у Румунији, привреда има од 25 до 50 одсто нижу цену струје, као и нижу цену телефонског саобраћаја у фиксној телефонији, како би се додатно стимулисала да пуни буџет. Иначе, Електропривреда Србије је у буџетској 2007. години пријавила 99,5 милијарди динара губитака, па је за очекивати и скоро поскупљење струје.

Сва јавна предузећа укупно су прошле године изгубила 110,6 милијарди динара. Притом је добит коју су остварила та предузећа тек четвртина укупних губитака. Министарски апетити су вероватно повезани и са сталним поскупљењем хране у Србији, која је по стопама раста цена хране међу првима у Европи. Полубели хлеб је за годину дана поскупео за 75 одсто, а бели за 52 одсто. Цене месних прерађевина веће су за шест, а свежег меса за 25 одсто. Јефтиније свеже млеко за годину дана поскупело је за 40, а дуготрајно за 21 одсто, па се и становништву, попут привреде, црно пише. Сам премијер Мирко Цветковић је недавно најавио економски тешку 2009. годину, вероватно добро познавајући апетите својих министара.

Министар финансија Диана Драгутиновић је ових дана, у име владе Мирка Цветковића, обавестила парламент да ће Влада око две недеље каснити са предлогом буџета за наредну годину. Правдајући одлагање светском финансијском кризом, она је напоменула да ће у нови план државне касе бити укључени и „експерти“ Међународног монетарног фонда. С обзиром да је због једностране примене трговинског споразума са Европском унијом већ предвиђен нижи приход од 0,8 одсто, а имајући у виду апетите министара и успешност свих економских реформи у којима је ММФ учествовао, размере буџета за 2009. годину могу се само претпоставити. Тренутни минус у буџету Србије износи око 2,8 одсто бруто домаћег производа земље.

И раније владе су биле познате по бахатом расипништву. Претходна влада Србије, у којој је такође доминирала Демократска странка, у прошлој години је за трошкове путовања наплатила 2,1 милијарду динара. Око половину тог новца, 1,19 милијарди, потрошило је Министарство одбране Драгана Шутановца, што је у јавности цинично протумачено као „значајан успех у реформи система одбране.“ Заједно са владом Мирка Цветковића, процењује се да су у протеклих осам година, од владе Зорана Ђинђића до данас, текући трошкови разних гарнитура коштали буџет Републике преко шест и по хиљада милијарди динара.

Тендером до плена

- У систему јавних набавки у Србији рефлексија корупције је неконтиролисана због чињенице да се у зајамној вези понуде и потписа налази 80.000 понуђача и 12.000 наручилаца, који годишње закључе око 250.000 уговора о јавним набавкама. Због изостанка казнене политике коју режим не жели да обезбеди, Закон о јавним набавкама се перманентно криши на све могуће начине, што онима који су задужени за његову примену обезбеђује лако и брзо богаћење на штећу државне касе

Пише: Иван Нинић

Када је у јуну 2002. године област јавних набавки у Србији добила своје правне оквире, јавност је била убеђена да је Закон о јавним набавкама право системско решење и први антикорупцијски закон који је усвојила тадашња досманлијска власт. Међутим, да је ово било „обећање лудом радовање” сви су се брзо уверили увидевши да су највеће афере, пљачке државне касе и корупција, управо последице овог закона који је системски омогућио лако и брзо богаћење тадашњем (и садашњем) „демократском” режиму. Због тога, свако заваривање грађана и јавности од стране надлежних у Министарству финансија, који тврде да је од 2002. до 2006. године остварен позитиван развој у области јавних набавки и уштеде од 300 милиона долара, представља замену теза и чисту лаж. Овакво маркетиншко и политичко саморекламирање, које није чињенично поткрепљено, није прихватљиво из два разлога.

Први разлог је тај што практична примена Закона о јавним набавкама најбоље осликава колико новца и помоћу којих све механизма се слива у цепове оних државних функционера који, условно речено, „раде” на његовом спровођењу. Други разлог из ког се не може прихватити тврдња о буџетској штети од 300 милиона долара је тај што Управа за јавне набавке ову уштеду рачуна само на основу расположивих пројекција. Тако из штуро достављених годишњих извештаја од стране наручиоца, Управа прави упоредни приказ планиране (процењене) вредности годишње набавке и остварених (реализованих) трошкова јавних набавки. На бази тако уочене разлике између плана и реализације, добија се пројекција уштеде која није приказ правог чињеничног стања. Овоме иде у прилог и податак Управе за јавне набавке да уштеде у јавним предузећима бележе негативну тенденцију, и да су у периоду од 2005. до 2007. године биле испод просека, што је забрињавајуће, јер се удео јавних предузећа креће од половине до чак две трећине укупне вредности јавних набавки у Србији.

Дакле, право питање је да ли се под оваквим околностима и са оваквом влашћу у Србији уопште и може рећи да постоји било каква уштеда у буџету захваљујући Закону о јавним набавкама. Чињеница је да данас удео јавних набавки у

БДП-у Србије износи 11 одсто и да се целокупни систем јавних набавки реализује на један криминалан и за режим веома профитабилан начин.

На основу доступних података, вредност јавних набавки у прошлој години износила је око 2 милијарде евра. Међутим, процењује се да вредност јавних набавки премашује две милијарде евра и да је скоро двоструко већа јер велики број наручилаца јавних набавки, њих око 10 000, према подацима Управе за јавне набавке, није доставио годишњи извештај.

Значи, јавне набавке финансиране са преосталих 2 милијарде евра изостављене су из регуларне процедуре која је установљена Законом о јавним набавкама. Разлог за тако нешто је очигледан, а крије се у чињеници да држава није у стању да преконтролише и евидентира целокупни промет финансијских трансакција које настају по основу више од 1.000 уговора о јавним набавкама, колико се у Србији свакодневно закључи.

Ови подаци, као и подаци из којих произилази да у Србији тренутно постоји 12.000 наручилаца и 80.000 понуђача који годишње закључе око 250.000 уговора о јавним набавкама, несумњиво указују на то да се корупција највише рефлектује управо у сфери јавне потрошње новца пореских обвезника кроз систем јавних набавки.

Колико све ово може да буде озбиљно, очигледно је ако се само осврнемо на неке гиганте који су у Србији током 2007. године били највећи наручиоци добара, услуга или радова. Примера ради, на лествици од 30 наручиоца предњаче: ЈП „Телеком Србија” са закључених 2.230 уговора, укупне вредности 19,5 милијарди динара; ЈП ЕПС са закључених 103 уговора, вредности 10,1 милијарда динара; Град Београд–Градска управа са закључених 276 уговора, вредности 8,8 милијарди динара; ТЕ „Никола Тесла” са закључених 817 уговора вредности 8,2 милијарде динара; Дирекција за грађевинско земљиште и изградњу Београда са закључених 343 уговора, вредности 6,4 милијарди динара; Републички завод за здравствено осигурање са закључених 1620 уговора, вредности 5,6 милијарди динара; ЈП „Београд пут” са закључених 100 уговора, вредности 5,8 милијарди динара; ЈКП „Београдске електране” са закључених 530 уговора, вредности 5,1 милијарда динара; Министарство одбране са закључених 383 уговора, вредности 4,6 милијарди; ЈП „Рударски басен Колубара” са закључених 1240 уговора, вредности 4,6 милијарди динара, итд.

Мале тендерске цаке, а велике мушке

Уколико се осврнемо на досадашњу праксу јавних набавки, практични проблеми и мешетарење постоје апсолутно у сваком сегменту спровођења законске процедуре јавне набавке, без обзира на њену новчану вредност, количину и на то која установа је спроводи. Законодавац је прописао да се јавном набавком сматра свака набавка добара, услуга или радова од стране државних органа, установа и организација, која се финансира јавним средствима. Закон о јавним набавкама примењује се на готово све државне институције (министарства, општине, школе, болнице, фондове, дирекције, заводе, јавна предузећа...), а чињеница је да новцем ових органа располажу политички експоненти које режим именује, односно постави на функцију. Најчешћи примери кршења Закона о јавним набавкама са којима се током 2006. године суочавала Комисија за заштиту права (којој је, иначе, поверена надлежност заштите права понуђача у поступку јавне набавке) и данас су актуелни јер су то заправо стандардни образци понашања оних којима су поверени послови јавних набавки.

Према наводима из извештаја Комисије за 2006. годину, што због непознавања прописа, што због штимовања тендера мимо законске процедуре, у Србији се обично кршење Закона о јавним набавкама јавља у два сегмента: 1) незаконитости у припреми конкурсне документације и 2) незаконитости у стручној оцени понуда. Уколико се докаже први случај, тендер се поништава у целисти, док се у другом случају тендер поништава делимично, те се након тога врши поновно оцењивање приспелих понуда.

Када је реч о незаконитим радњама којима наручиоци набавки прибегавају, први проблем се јавља код припреме „тендерске документације”. Уочено кршење закона у овом сегменту је: 1) непостојање конкурсне документације која би требало да садржи сва упутства потребна за састављање и достављање понуде; 2) одређење рока за подношење понуда у јавном позиву и у конкурсној документацији који је краћи од рокова одређених Законом о јавним набавкама, чиме се понуђачи спречавају да припреме комплетне, односно исправне понуде са свим траженим доказима и са адекватно анализираним и понуђеним условима за реализацију конкретних уговора; 3) непрецизно одређење места подношења понуда, као и датума и места њиховог отварања; и 4) превисок износ за откуп конкурсне документације на основу које се једино и може саставити понуда, што јесу разлици

због којих понуђачи могу да одустану од конкретне јавне набавке и тиме буду дискриминисани.

Конкурсна документација, такође, врло често садржи и дискриминаторске услове како би се фаворизовали одређени понуђачи. Комисија за заштиту права понуђача идентификовала је пет најчешћих дискриминаторских услова: 1) када би наручилац као услов за учешће у поступку неоправдано захтевао достављање сертификата тачно одређене институције, иако је сасвим одговарајући и сертификат који издају и друге установе; 2) захтев наручиоца да понуђачи, као једну од референци, имају реализоване набавке одређене високе вредности, што је потпуно неоправдан захтев, у случају да је процењена вредност конкретне јавне набавке знатно нижа од тог траженог износа; 3) од понуђача је тражено да су у одређеном периоду реализовали набавке добара, услуга или радова који нису у логичкој вези са предметом конкретне јавне набавке. Тако, на пример, за извођење сасвим једноставних грађевинских радова траже се реализоване референце на веома сложеним и великим објектима; 4) када наручилац у техничким спецификацијама „препише” техничке карактеристике и димензије тачно одређеног уређаја који је предмет јавне набавке; и 5) захтевање одређеног порекла добра или услуге, као нпр. инсистирање да добро мора да буде с одређеног географског подручја.

Бодови за измишљене критеријуме

Један од честих примера кршења закона у поступку јавне набавке јавља се и приликом одређивања критеријума и њихових елемената, на основу који се понуде оцењују и рангирају. Са неким од таквих примера сусрела се и Комисија за заштиту права: 1) вредновање са великим бројем пондера (бодова) одређених сертификата квалитета које поседују само одређени понуђачи, а који су у суштини непотребни са становишта предмета конкретне јавне набавке (представља дискриминацију оних понуђача који их не поседују); 2) вредновање одређених стручних референци које по својој природи нису од значаја за задовољење конкретних потреба наручиоца (за пружање услуге обуке из страних језика тражи се да понуђач има и референце као школа рачунара); 3) уколико није описан начин примене елемената критеријума, односно методологија оцењивања понуда која ће омогућити накнадну објективну проверу, већ се та методологија формира тек када се види садржина понуда, па се онда подешава према фаворитима; 4) наручиоци често злоупотребљавају „квалитет” као елемент критеријума, јер одређују

да ће се понуде (у погледу критеријума) оцењивати на основу субјективне оцене чланова комисије наручиоца, па тако неретко одређују да ће „квалитет” доносити и преко 50, од потенцијалних 100 бодова; и 6) поред „квалитета” који није описан, често се злоупотребљавају и „досадашња искуства” кроз која наручилац може да фаворизује оне понуђаче са којима већ дуже време послује и тиме спречава друге који би били повољнији да буду изабрани, као и „посебне погодности” код којих наручилац узима у обзир различите бенефиције које нуде понуђачи, које у својој суштини немају никакве везе са предметом конкретне јавне набавке (нуде се студијска путовања, као и бесплатне обуке из области која нема везе са конкретном услугом итд).

У фази стручне оцене понуда, Закон о јавним набавкама се такође тенденциозно и смишљено крши и у фази стручне оцене достављених понуда. Уколико се утврди да је то за циљ имало фаворизовање одређених понуђача, тендер се делимично поништавала. Тако је Комисија за заштиту права делимично поништавала поједине тендере, и то из следећих разлога: 1) уколико је понуда понуђача који захтева заштиту својих права неосновано одбијена од стране наручиоца, јер наводно не постоји доказ који је тражен, а тај доказ се, ипак, налази у документацији достављеној Комисији од стране наручиоца; и 2) уколико је понуда изабраног понуђача проглашена за најповољнију, иако је требало да буде одбијена јер нема неки од доказа који потврђује да је тај понуђач испунио услове за учествовање (није приложен доказ о регистрацији, плаћеном порезу, или потребна лиценца за извођење грађевинских радова).

Чињеница је да „погрешно” оцењене понуде у пракси доводе и до погрешног рангирања понуда, па тако, према оцени Комисије за заштиту права, изабрана „најбоља” понуда често буде у ствари неповољна, и то у следећим ситуацијама: 1) када наручилац уводи нове елементе критеријума или подкритеријуме, које није предвидео конкурсном документацијом. Очигледно се уводе нова мерила за оцену понуда која понуђачима (осим фаворизованим) до тада нису била позната; 2) када наручилац понуђачима достави само табеларни преглед бодовања понуда из кога се не може закључити на који начин је извршио бодовање. Наиме, дат је само коначни преглед, а не и начин обрачуна бодова по сваком од утврђених елемената критеријума; 3) када наручилац не изабере одређеног понуђача и поред чињенице да је прворангирани по укупном броју бодова које је добила његова понуда, већ изабере неког ко има мањи број бодова, уз обра-

зложење да је његова понуда „према сазнањима његовог стручног особља” боља; и 4) када наручилац заинтересованом понуђачу није омогућио увид у понуде конкурената како би се тај понуђач уверио да ли је заиста понуђено оно што је наручилац узео у обзир приликом избора најповољније понуде.

Казнена политика поражавајућа

Све ове неправилности које Комисија за заштиту права у поступку по жалби учесника на тендеру утврди, строго су санкционисане Законом о јавним набавкама. Санкција је усмерена у два правца. Одлуком Комисије јавна набавка може бити потпуно или делимично поништена, а такође може бити и покренут поступак за утврђивање прекршајне одговорности. Нажалост, захваљујући режиму, у Србији на адекватан начин не функционише ни један ни други механизам санкционисања.

Упркос томе што Комисија донесе одлуку о делимичном или потпуном поништењу тендера, само у 2006. години 175 поступака јавне набавке поништено је у целости, не постоји повратна информација о томе да ли је та одлука испоштована. Последњи пример на ком су се могле јасно видети размере криминала у сфери јавних набавки јесте Општина Зрењанин чији је градоначелник Горан Кнежевић, иначе кадар Демократске странке, ухапшен због корупције. Како наводи директор Управе за јавне набавке Предраг Јовановић: „Било је неколико жалби упућених Комисији за заштиту права. Комисија је поништила тендере, али касније смо из средстава јавног информисања сазнали да су ти послови ипак закључени, упркос поништавању због нерегуларности”.

Што се тиче прекршајних санкција, казне за правна лица (наручиоце) крећу се у распону од 100.000 до милион динара, док се казне за одговорна лица у правном лицу (овлашћено лице наручиоца) крећу у распону од 20.000 до 50.000 динара. Према подацима које је од Министарства правде добила НВО „Транспарентност Србија”, у 2006. години је свега 27 правних и 28 физичких лица прекршајно кажњено због кршења финансијских прописа, у шта спада и кршење Закона о јавним набавкама. Од тога је највишом новчаном казном, преко 10.000 динара, кажњено свега 3 физичка лица у Београду, док је једно правно лице у Ваљеву кажњено у распону од 50.000 до 100.000 динара. Према речима Предрага Јовановића, директора Управе за јавне набавке, тај орган је поднео прекршајну пријаву због злоупотребе при набавци вредној 20 милиона динара, али је прекршајни судија одговорна лица казнио само опоменом, уз образложење да неће да казни финансијски јер би санкција ишла на терет буџета Србије.

Дакле, потпуно одсуство казнене политике оставља мешетаре да без санкција крше Закон о јавним набавкама, стављајући себи на тај начин милионе буџетских средстава у дубоке џепове.

Управа за јавне набавке је од 12.000 наручилаца у Србији успела да прибави свега 2.100 извештаја о спроведеним јавним набавкама током 2007. године и да у периоду од 2003. до 2007. године потроши више од 108 милиона динара из буџета, уместо да делокруг рада овог бескорисног буџетског паразита буде поверен неком од сектора, односно одељења Министарства финансија. Управо из ових разлога, Закон о јавним набавкама је данас изгубио свој смисао, а корисно је подсетити да је он донет с циљевима: уштеде и рационалне употребе буџетских средстава, јачања антикорупцијских механизма, јачања конкуренције, јачања приватног сектора и бржег приступања ЕУ. Нажалост, овај пропис је данас комотно постао инструмент енормног, брзог и лаког богаћења режима.

Удар на одбрамбене потенцијале државе Србије

На парове разброје'

Пише: Марко З. Пушица

Србија нема право на одбрану

Да истицање оваквог наслова има смисла и да је на жалост свих искрених родољуба овакав наслов наша одбрамбена збиља, наводи понашање старешине овог ресора српске владе – министра, неких евроатлантистичких кругова који имају суштински утицај на тзв. реформе у ВС и евроатопијских манијака који су најгласнији када треба разоружати српске оружане снаге, када их треба евроидеологизовати, када на кључна места треба поставити сервилне апаратчице – оне који нису општи војни команданти, већ припадници служби, односно, када треба довршити започето – задати завршни ударац и уподобити ВС тренутним интересима НАТО непријатеља.

Када се разбијање оружаних снага врши на тај начин, дакле одозго, од стране оних који треба да се старају о људству, техници и моралу, не може нас чудити ниједна дефетистичка, нити пацифистичка изјава званичника из ресора одбране. Какви су њихови планови такво је и стање у ресору одбране. На дужи рок можемо постати само локални сервис страног и непријатељског војног фактора и бити ангажовани у свим самоубилачким агресорским акцијама овог војног савеза. Оваква збиља је плод општег стања у држави, али и стања моралног здравља великог броја наших политичара и грађана који се зарад мишљег komodитета који им најављују заступници ЕУ идолатрије, одричу свих права која су несумњиви део нашег државног капацитета, као што је и поменуто право на одбрану државе.

На тај начин, распрострањеношћу дефетистичких и пацифистичких мишљења као званичних државних ставова, али и као крајње неоснованих, када је реч о одбрани државе, припремљени су услови за извођење свих планова страног војног и обавештајног фактора у нас.

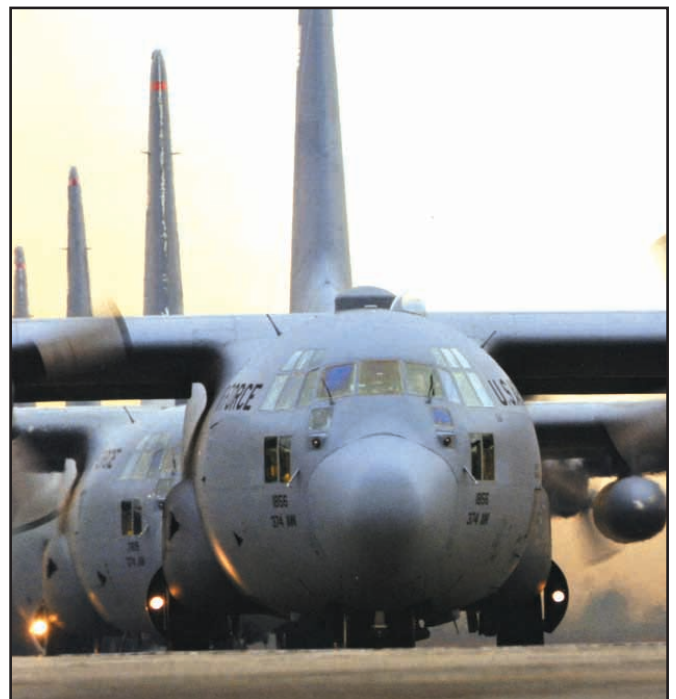
Војска Србије не сме да буде у стању да се, супротно слугерањској позицији владајуће олигархије, опорави и заиста постане фактор одвраћања сваког потенцијалног непријатеља, али и када је неопходно – суштински актер одбране државе и то на целокупној територији државе Србије, дакле и на Косову и Метохији. То ће и бити смисао правих реформи у оквиру сектора одбране, а када се власт у Србији буде коначно променила.

Тренутно, једино средство борбе против уништавања наше војске јесте обелодањивање свих атлантистичких подвала непосредно везаних за војску, које једино служе интересу НАТО убица. Неопходно је и претресање осталих питања која се тичу сектора одбране – као што је и питање стања у војној привреди и привреди наоружања, те управу и такво једно питање представља главну тему ове анализе одбрамбеног потенцијала државе Србије.

Место војне индустрије у систему одбране

За успех у извршавању својих главних уставних и законских задатака у области одбране земље, али и осталих задатака који би служили тој и широј друштвеној сврси у домену подизања свести о дужности одбране *Ойиацибине*, а имајући у виду чињеницу да нови српски устав то изричито не нормира као уставну дужност, морамо истаћи тврдњу да је функционална и савремена војна индустрија – *йрејийостйавка* за успешно остварење права и моралне дужности на одбрану и свакако услов за подизање општег нивоа одбрамбеног и безбедносног потенцијала државе. Стога је и логично да законске норме које уобличавају ову област малим делом поседују нормативни уплив у сферу тржишног и привредног, али и много више од тога, њихов уплив и везаност за домен одбране, безбедности и уопште надлежности државе као власти, у поменутиим доменима има првенство над економским потребама. Дакле, из наведених разлога једино држава може бити већински власник свих производних капацитета везаних за систем одбране.

Притом, економски интерес не може да утиче или мења државни-политички интерес, већ једино може служити остварењу политичких одлука. Никакав менаџерски приступ се овде не сме применити. За област одбране значајнија је функционалност од профитабилности било које врсте, а и уобичајени ризици пословања привредних друштава ко-

ја су тржишно одређена могу штетити војној индустрији, те стога и посредно самој одбрани земље. Дакле, тржиште и одбрана не могу у домаћим условима ићи заједно. Са једне стране тржиште почива на државној неинтервенцији или интервенцији мањег обима, и то у смислу обезбеђивања стварања тржишне климе и уређивања самих институција тржишта и правила игре. Уз наведено треба поменути утицај домаћих тајкуна и страних политичких фактора на домаћем тржишту, али и осетно присуство шиптарских, терористичких структура скривених иза различитих облика сложених привредних друштава. А са друге стране, напомињемо да су домаће безбедносне прилике нестабилне и непредвидиве, па стога и опасне и потентне да утичу и на тржишна кретања.

Надаље, све то је лоше јер негира функционалност и ефикасност војне индустрије, без чега војна индустрија постаје зависна од фактора који нису у домену одбране. Где почиње војна индустрија, ту економија престаје. Зато је и право место војне индустрије у домену самог ресурса одбране као уставне надлежности Републике Србије. Дакле у сфери чисто државног или већинског државног власништва, по принципима чисто административног управљања од стране управне функције државне власти.

Не треба сметнути са ума да је описано стање војне индустрије као рефлексије управне војне власти у области производње војне технике и наоружања и осталих материјалних средстава, те муниције – слика онога што би требало да буде, док је оно што јесте, мало друкчије уређено, а појавни законски облик у нас представља привредно друштво са већинским државним капиталом, уз могућност учешћа и приватног или других облика власништва. Дакле, законодавац је у овој области државу правно резоновео као привредни субјекат, који на основу већинског државног капитала води војнопривредно предузеће, уз обавезно постојање нужног и природног монополског положаја тог привредног друштва, јер је реч о ексклузивном праву државе да ову осетљиву и важну област веже за себе. Држава, увођењем услова мањинског недржавног власништва, треба и да ограничи мо-

гућности доношења економских одлука са неизвесним успехом у области војне индустрије, што је код класичних привредних друштава уобичајено и везано за саме поступате тржишта и тржишне привреде.

Релевантне позитивноправне норме

Закон о страним улагањима у члану 19, под насловом Право мањинског учешћа у посебним областима и подручјима, прописује посебним правилима, посебни режим када су у питању страни улагачи у области која је и тема овог чланка – област производње и промета оружја. Страни улагач не може сам или са неким другим страним субјектом да оснује привредно друштво у области производње и промета оружја, али може основати привредно друштво са домаћим привредним субјектом или улагати у домаће привредно друштво, с тим што не може стећи право већинског учешћа у управљању тим привредним друштвом. Притом, уколико и дође до каквог оснивања или улагања, страни привредни субјект је дужан да прибави сагласност органа надлежни за послове одбране, дакле Министарства одбране. У оквиру тог поступка Министарство ће ценити квалитет, врсту и обим страног улагања и то у року од 30 дана од дана пријема захтева за давање сагласности, али, у случају ћутања у поменутом року, сматра се да је тражена сагласност дата. У осталим ставовима наведеног члана се налази правна норма о образложеном одбијајућем решењу, регулисан је поступак поводом изјављивања жалбе и нормирана је немогућност за вођење управног спора против коначне одлуке донете по жалби.

Дакле, позитивно право не допушта већински, суштински уплив у војну индустрију страног улагања које је подобно и да већински управља истом. То је област коју држава регулише веома рестриктивно, па су и страни улагачи у томе ограничени, јер њихов капитал и одлуке не гарантују и оно што ће за државу бити најбоље у сваком појединачном случају.

Опасна иницијатива власти

Крајем овог лета, непримећено је у медијима и јавности прошла иницијатива власти, неких интересних група из индустрије наоружања и домаћих оружарских синдиката, да се у области производње наоружања и војне опреме створе услови да *странци улагачи постојану већински власници ових делова војне индустрије*, јер би на тај начин била обезбеђена капитална улагања у ову област, која држава тобож не може да обезбеди. Није јасно зашто се није и остало у домену страних улагања која не могу бити већинска у овом посебном режиму, како и поменути закон прописује, већ се жели прокламовати модел који ће изузети из надлежности државне ову битну област. Да ли се тиме декларирало оно што министар одбране стално у јавним наступима понавља, да ће држава Косово и Метохију бранити свим дипломатским средствима, дакле без војних акција и са војском која ће бити само неми посматрач убијања сопственог народа у сопственој јужној покрајини?

Као да је то испуњење свих жеља наших НАТО непријатеља, а покровитеља домаће ненародне власти. Дати војну индустрију странцима, људство послати да шири евроатлантистичку демократију по светским ратиштима – убијањем домородаца, све су то коначни циљеви оних који прокламују овакав вид уплива ванотаџбинског капитала, а које желе да остваре на наведени начин – куповином домаће војне индустрије и реформом сектора одбране.

Да ли су грађани Србије гласали за то и ко је овластио нека лица са дипломама страних курсева да спроводе овакву политику повлачења, а не одбране, су питања на која треба

одговоре да дају највиши инокосни и колективни органи државе Србије.

Ова опасна иницијатива је прогурана кроз нацрт Закона о производњи наоружања и војне опреме који је достављен пословодствима шест домаћих фабрика наменске производње. Пословодства ових фабрика треба да ставе своје примедбе, пре него што овај нацрт кроз форму предлога Владе уђе у скупштинску процедуру. Ова работа се оправдава недостатком средстава која су потребна да буду уложена од стране државе, а како би се одржао корак са јаком иностраном конкуренцијом у овој области.

Пословодство фабрике „Застава оружје” је стало иза мишљења да таква улагања не смеју да угрозе одбрамбену способност и националну безбедност земље и да морају да одрже ниво производње који одговара држави, односно систему одбране, што је јасно и природно, али и додатно говори у прилог чињеници да није потребно доносити *lex specialis* за област страних улагања у војну индустрију, већ је довољно само постојање наведених норми Закона о страним улагањима. Ипак, можемо закључити да је то постало манир владајуће олигархије која само гомила законе и компликује постојећа законска решења, која су, између осталог, постала део професионалне збиље у многим областима.

Понављамо још једном да, иако постоје озбиљни финансијски проблеми у овој области индустрије, држава и војска ипак могу да обезбеде финансирање нових технологија, те серијску производњу неких испитаних и одлично оцењених пројеката и новитета у области производње наоружања што би довело до већег техничког и технолошког развоја наше војне и наменске привреде. Притом, додајемо да већ постоји сарадња са неким страним произвођачима у области заједничких улагања и рада на новим производима, нпр. са америчком фирмом Ремингтон, што је одлично оцењено у међународним оружарским круговима.

Интересантно је и поменути чињеницу да овај нацрт подржавају и синдикати у оквиру наменске индустрије, али ми

напомињемо да је овде реч о чисто политичкој и лошој одлуци која је и опасна, те нам може као пример послужити и галама и радовање читавог Крагујевца око доласка Фијата у тај град, мада је иста бука убрзо утихнула када су се отрезнили они синдикалци који нису били у комбинацији са врхом домаће олигархије, која је волшебан улазак италијанског гиганта и сковала. Радници су увек на губитку када се нађу на путу себичних интереса ванотаџбинског или безотаџбинског капитала. То је уједно и доказ да су домаћи синдикати одавно у канџама политичара из врхова режима.

Новом, готово тајном, иницијативом за доношењем поменутог закона, ресорни министар и остали наведени актери припремају услове да, поред тога што странци и стране службе у нас воде и контролишу све политичке актере, коначно почну и да производе сва потрошна средства за потребе НАТО и измишљених ратних жаришта широм света.

Сматрамо да су оваква улагања у војну привреду апсолутно недопустива, са стручне, моралне, али и политичке стране и геополитичких интереса државе Србије. Ако ипак и има памети и морала у владајућој коалицији, овај потез треба прескочити, јер ће овакви страни улагачи само ослабити и негативно условити позиције наше одбрамбене политике у ова несигурна времена. Пошто је питање уласка у НАТО несумњиво референдумске нарави, онда и питање евентуалних већинских улагања у нашу оружарску и војну индустрију од стране војно-безбедносних индустријских комплекса евроатлантиста има велику тежину.

Решење – опредељење за исток уместо неутралности

На крају ваља добро поразмислити у једном ширем контексту од досадашњег, па закључити да је и ово питање, као и многа друга питања у вези са одбраном земље – питање одбрамбене геополитике. Па ако смо се после Другог светског рата определили за руски калибар и гајили тековину руске војне индустрије са повременим излетима на Запад, сматрамо да тако и даље треба да остане. Овакав став је оправдан нарочито данас када је Русија стала на ноге и у могућности је да нам помогне и да нас подржи. Како више нема замерки идеолошке природе – како се данас у Русији васпостављају и односи који се огледају у модерном уставноправном *самодржављу*, које подразумева и оправослављење и подизање духовности модерне руске армије, што сматрамо значајним фактором, закључујемо да је и наше место на геополитичком и војном чворишту Руска Федерација.

Наша географска позиција и учешће у енергетској констелацији руских евроазијских пројеката, али и сунтинске, византијске православне и државотворне традиције наша два словенска народа и сви досадашњи успешни војни савези, не могу се прескочити када је питање наше опредељености за одговарајуће модерно војно савезништво.

Уз наведено, ваља на време показати и доказати да само наше чланство у Партнерству за мир не води и обавезно у НАТО. Дакле, треба приступити Шангајској иницијативи у својству посматрача и сарадника. На тој основи ваља градити и усавршавати производне капацитете војне и оружарске индустрије и свих пратећих производних система, које би владајућа ненародна олигархија на тацни дала НАТО државама. Стога, овакав нацрт Закона о производњи наоружања и војне опреме треба одбацити у самом старту. Постојеће законодавство је на национално пожељнији начин решило исту проблематику, али поменути потенцијални НАТО нацрт није пожељан. Нама није место међу натовцима или неутралнима, већ на оном светском политичком и нарочито војном полу који право и правду ставља изнад сваке силе. Како је ово ипак чисто политичко питање, одлука и треба да буде политичка, а не тржишна и економска.

Поклон коме се искључиво у зубе гледа

Кад окупатор части

- *Режим у Србији је допустио да Институт „Џеферсон” из САД кроз „бесповратну донацију” са 185.000 долара финансира дигитализацију архивске грађе у Војном архиву Србије, уместио да тај новац буде обезбеђен у буџету Србије, чиме би се наше историјско и национално благо, а нарочито документи са ознакама тајности и поверљивости, заштитило од „добročинишеља” са Запада*

Пише: Иван Нинић

Оптужбе Карле дел Понте, тадашњег главног тужиоца Хашког трибунала, да Србија од Трибунала у Хагу скрива одређена војна документа и одбрана српских власти, након што су све захтеве пре тога без поговора извршили, што није случај када су у питању захтеви одбрана наших грађана оптужених пред овим судом, да се тражена документа из оправданих разлога у архиву не могу пронаћи, пошто она није сређена, имале су за последицу да се огласе „добročинитељи” са Запада који су решили да отклоне и ту малу препреку.

Наиме, Србија је до децембра 2005. године примила 979 захтева из Хашког трибунала којима је тражена одговарајућа документација, од чега је на више од 95 одсто захтева одговорено, док је до тада 350 лица ослобођено чувања државне тајне. Само у 2005. години, Војни архив Србије је на захтев Карле дел Понте, Хашком трибуналу доставио више од 12.000 страница копија докумената, док је више од 70.000 страница стављено на увид. Реч је о војним документима за које је Тужилаштво показало интересовање.

Државни органи Србије нису удовољили захтевима Карле дел Понте једино када се у државним архивима није налазила тражена документација, или се до тражених докумената физички није могло доћи. Разлог за тако нешто се крије у томе што су услови у којима је функционисао Војни архив Србије, који је током НАТО агресије, размештен на пет локација, били тешки. Међутим, све док његово функционисање није засметало некоме на Западу, никога превише није забрињавала чињеница да је рад ове институције отежан због недостатка финансијских средстава, простора, опреме и кадрова. Архивска грађа у Војном архиву је остала несређена и непописана, а самим тим и физички недоступна, јер је већи део докумената чамио (и још увек чами) у металним сандуцима (на отварање чекало је око 3.600 сандука).

Тако је Институт „Џеферсон” из САД режиму у Србији понудио конкретну финансијску помоћ, и то у виду донације, како би отпочео процес дигитализације целокупне документације која се налази у Војном архиву Србије. Одмах по избору Драгана Шутановца на функцију министра одбране 15. маја 2007. године, „помоћ” Американаца је већ у јуну оберучке прихваћена, о чему је потписан и донаторски уговор.

Просјачење код окупатора

Уговор о донацији између Министарства одбране Републике Србије и Института „Џеферсон”, 12. јуна 2007. године, потписали су пуковник Драган Крсмановић, директор Војног архива, и Биљана Преснал, директорка финансија у Институту Џеферсон. Редакција „Велике Србије” је дошла до интегралне копије овог уговора, у чијој преамбули се наводи да је његово закључење резултирало „на основу досадашње успешне сарадње у оквиру реформе сектора одбране” између уговорних страна. У преамбули такође стоји да је циљ овог уговора да се „обезбеде што повољнији услови за рад у Војном архиву Министарства одбране”, и то имајући у виду да је Институт „Џеферсон” развио софтвер са специјалним карактеристикама Војног архива под називом ADA (Archive Digitalization Application – Примена дигитализације архива).

Чланом 1 Уговора је прецизирано да уговорне стране закључују уговор „ради брже, потпуније и квалитетније дигитализације (преношење у електронски дигитализовани запис) архивских информативних средстава и архивске грађе Војног архива”. Предмет уговора је регулисан чланом 2 у коме се наводи да ће Институт „Џеферсон” као предмет до-

нације обезбедити неопходну опрему за дигитализацију и комфоран рад људства на процесу дигитализације (према тачно утврђеним спецификацијама), коју ће предати у посед и својину Министарству одбране без накнаде.

Поред тога, „доброчинитељ” се обавезао да Министарству одбране обезбеди и новчана средства за покривање „осталих трошкова”, софтвер ADA који „бесплатно уступа на трајно коришћење”, али и обавезу да „обучи и оспособи припаднике Министарства одбране за одржавање софтвера ADA”. Вредност ове донације је дефинисана чланом 3 уговора и она износи 185.000 долара, док су се уговорне стране, чланом 5, споразумеле да Министарство одбране донирану опрему „одржава о свом трошку” и користи је „искључиво за дигитализацију архивске грађе”.

Ауторска права над софтвером ADA, чланом 4 уговора, задржава Институт „Џеферсон”. Министарство одбране овај програм не може изнајмљивати, продавати или уступати другим лицима, односно другим органима са или без накнаде. Чланом 6 уговора је дефинисано да само обучена лица, запослена у Министарству одбране, могу одржавати електронску опрему и софтвер, док друга лица „немају право приступа електронској опреми за дигитализацију, као ни софтверу ADA”.

Истим чланом се оставља простор да „уколико се укаже потреба, на писмени захтев Министарства одбране, представник Института „Џеферсон”, може у својству консултанта пружити стручну помоћ Министарству одбране у реализацији предметног уговора”. Дакле, у овом случају уговор као писани акт који ближе уређује међусобна права и обавезе које су уговорне стране усагласиле, не даје нам праве информације о томе шта се заправо крије иза ове „бесповратне помоћи” наших старих и добро познатих „доброчинитеља” са Запада.

Управо овакву „помоћ пријатеља” многе „демократе” у Србији вероватно поздрављају и у њој не виде ништа лоше, и то из два разлога. Први разлог је тај што донацију сматрају плодом своје „успешне” политике, а други разлог је тај што документацију која се налази у Војном архиву Србије заиста треба дигитализовати како би се спречило њено даље губљење и пропадање.

Здрав разум се слаже са овим другим разлогом јер је дигитализација Војног архива вишеструко корисна, међутим здрав разум не може да прихвати, нити може да оправда чињеницу да „демократски” режим за ту сврху просјачи новац са Запада и омогућава му несметан приступ свим поверљивим и тајним документима. Несхватљиво је да у оквиру буџета Републике Србије, поред толиког ненаменског трошења, није било могуће планирати и издвојити незнатна финансијска средства у износу од 185.000 долара, колико износи вредност стране донације за отпочињање процеса дигитализације.

Међутим, право је питање да ли се овде ради искључиво о лицемерју режима који не жели да обезбеди средства у буџету за ову намену или је реч о некаквим другим и вишим интересима „донатора” због којих је уговор о донацији потписан.

Мач са две оштрице

О разјашњењу свих спорних детаља у вези са дигитализацијом, који би могли бити интересантни за јавност у Србији, новинар „Велике Србије” је одговоре покушао да добије у Министарству одбране. Тако смо сазнали да је од 36 милиона страница војних докумената, до 26. јула 2008. године скенирано 3,2 одсто укупног материјала – архивске грађе која је складиштена у Војном архиву Србије. На наше питање

колико је новца утрошено за ову намену, уз образложење да је реч о донаторским средствима, добили смо одговор да „Војни архив нема увид у трошкове који су до сада остварени, нити има спецификацију трошкова за наредни период”. У одговору Министарства правде се наводи да ће трошкови за државни буџет настати „престанком донације (крај 2008. године), када Војни архив треба да настави сам са дигитализацијом и у том случају могу се очекивати трошкови за: одржавање опреме и финансирање лица која су ангажована на пословима скенирања (2 официра, 2 лица са ВСС, 3 лица са ССС и 15 лица по уговору о делу или војници на цивилном служењу војног рока)”. Када се све сагледа, онда донација од 185 хиљада евра изгледа смешно мала да би се уопште и улазило у потписивање уговора о донаторству и доводи нас до апсурдне ситуације да због поменутих суме новца која ће покрити тек занемарљив проценат трошкова, донатор може слободно да вршља по нашем архиву.

На ову констатацију наводе и следеће чињенице. Покушавајући да дођемо до одговора ко и како дигитализује наше „војне тајне” и документа која носе ознаке „поверљиво” и „строго поверљиво”, у Министарству одбране добили смо одговор да лица запослена у Војном архиву не врше скенирање грађе, већ то чине лица ангажована по уговору о делу преко Института „Џеферсон” која су обучена за скенирање, уз напомену да је претходно извршена безбедносна провера, док је у току рада организован видео надзор и непосредан надзор у просторијама где се врши скенирање. У Министарству су такође навели да тренутно на пројекту дигитализације ради 28 лица, али да се може ангажовати 34 лица. Обуку за рад, према њиховим речима, спроводе руководиоци дигитализације, а финансира се из средстава из којих се финансира и набавка опреме путем донације. Интересантно да обука траје најдуже један до два дана и да је пролазе само лица која се ангажују на скенирању, док се усавршавање врши уз непосредан рад.

Наравно, ове информације нису одговори на наше питање како се третира скенирање, односно дигитализација поверљивих војних докумената која се налазе у архивској грађи. На наше наредно питање коме ће на крају бити доступна база дигитализоване архивске грађе, добили смо одговор да ће подаци бити доступни лицу које води реферат дигитализације, затим лицима којима се по захтеву, уз примену

прописа, одобри истраживање. База података ће, како се наводи у образложењу Министарства, бити доступна у складу са упутством о приступању дигиталном делу Војног архива, а по добијању меморијске картице са меморисаним обимом приступа одређеној грађи за истраживање.

Другим речима, база дигитализованих докумената Војног архива Србије биће доступна свакоме, при чему не треба уопште сумњати у то да ће стране обавештајне службе имати несметан приступ свим документима, укључујући и оне који на себи носе ознаку тајности. Уосталом, те исте службе су и до сада имале несметан приступ свој нашој војној документацији, а овако дигитализована база само може да им убрза и олакша посао претраге жељеног документа.

Донатор који ће нам доћи главе

Најскандалозније у целој овој причи јесте то што је „доброчинитељ” и „дародавац” донаторских средстава за дигитализацију војних докумената, заправо Институт „Џеферсон”, институција из САД. Овај институт се у јавности до сада помињао у више наврата када је реч о донирању новца и учешћу у реформи сектора одбране наше земље. Примера ради, у марту 2007. године, по други пут у тој години, у просторијама Института за стратегијска истраживања Министарства одбране у Београду, одржан је „Виши курс стратегијског и оперативног истраживања” за припаднике Министарства одбране и Војске Србије. Курс је организовао Институт Џеферсон уз подршку канадске амбасаде у Београду, а предавачи су били страни „стручњаци”.

Обука учесника курса базирала се на два случаја: „Дивља граница” (борбени поредак Авганистана) и „Стегнута песница” (војно-политичко доношење одлука о буџету за одбрану и војне структуре).

У јулу 2007. године, представници Војне академије и Института Џеферсон су потписали уговор о донацији вредан 60.000 фунти за увођење „брзог интернета” у ову војнообразовну установу. Како је јавности тада саопштено, „донација престижног научног института омогућена је залагањем британских војних дипломата”!

Иначе, из говора који је управо на Војној академији у Београду, 11. децембра 2006. године, пред полазницима семинара „Менаџмент у истраживању”, одржао Роберт Мекдугал, амбасадор Канаде у Београду, могу се наслутити намере „западних ветрова”. Господин Мекдугал је тада, као једну од многобројних предности кооперативног међународног приступа националној безбедности, истакао следеће: „(...) Глобални приступ такође омогућава партнерима да размене искуства и вештине, да уче једни од других. У том погледу, на пример, Канада је задовољна да ради са војним сектором Србије тако што ће омогућити тренинге у Канади, подржа-

вати семинаре као што је овај, тако што ће водити разговоре о учешћу у мировним мисијама, тако што ће финансирати пројекат дигитализације војних архива, финансирати велике пројекте уништавања мина и на друге начине (...)”.

Дакле, овде су потпуно јасне намере западно-глобалног приступа националној безбедности.

Последња активност Института „Џеферсон” у Србији, била је додела награда за најбоље „локалне иницијативе реализоване у 2007. години”, која је 19. јула 2008. године одржана у свечаној сали Скупштине града Београда. Ову награду је још 2006. године установио Институт „Џеферсон”, који је уједно и један од спонзора. Међу члановима овогодишњег жирија за доделу награде, нашло се одабрано друштво, и то између осталог: Биљана Преснал, директорка финансија у Институту „Џеферсон” (потписница уговора о донацији за дигитализацију), Миљенко Дерета, извршни директор „Грађанских иницијатива” и Соња Лихт, председница Фонда за политичку изузетност.

Деловање Института „Џеферсон” у Црној Гори, заправо представља огледало правих намера и улоге ове институције на Балкану. Довољно је нагласити да Институт „Џеферсон” у последњих годину и по дана активно учествује у свим семинарима који се одржавају у Црној Гори, а на тему реформисања војног сектора и пропагирања евроатланских интеграција.

Примера ради, у марту 2008. године одржан је семинар за представнике медија у Црној Гори, који је имао за циљ усавршавање новинара за област евроатланских интеграција. На овом семинару су учествовали и представници Института „Џеферсон” који су држали предавање на тему „НАТО – партнерство и развој”. Месец дана касније, у априлу, у сарадњи са амбасадом САД у Подгорици је организована и спикер тура по свим општинама на северу Црне Горе, с циљем информисања грађана о евроатланским интеграцијама. Наравно, један од предавача на овој „турнеји” био је и представник Института „Џеферсон”. Да ствар буде јаснија, свему овоме је предходило потписивање Меморандума о разумевању између Министарства одбране Црне Горе и Института „Џеферсон”. Овај документ је потписан у априлу 2007. године и њиме је предвиђена помоћ црногорским властима у процесу реформи и интеграција са НАТО пактом. Пројекат је финансијски подржала влада Холандије.

Какве „евроатланске аранжмане” у скорој будућности нашој земљи припремају Институт „Џеферсон” и министар одбране Драган Шутановац, тек предстоји да видимо. Јасно је да је дигитализација докумената из Војног архива Србије само један од корака који представљају озбиљну претњу за национално-војну безбедност наше земље.

„Што се грбо роди”...

Пише: Ратко Личина

Ето тако, прође и то – порођај ЕУ-ропске деснице у Србији, све у стилу народне пословице „Што се грбо роди, време не исправи”.

Бомбастична обећања најпре од Томислава Николића, а кад му се придружио, након „малог одмора од политике”, егзалтираног Александра Вучића о томе како „**након 21. октобра ништа више неће бити исто**” – претворила су се у мехур од сапунице или у своју суштину – **најобичнију издају**.

А сигнала је било, флешбекова и дежа-ви ефеката – пун шешир...

ХДЗ као узор

Рече Тома (неверни) својевремено: „**Бићу нови Санадер**”. Не треба ни да пишем на какву је муку ставио Крајишнике који се почеше питати: „Како то ми да гласамо за неког коме је узор лидер омражене ХДЗ – странке која нас је прогнала са прадједовских огњишта”?

Након тога „Велики маг предизборних кампања” Александар Вучић **преписује** изборну кампању за председника Србије „Напред Србија” од истог тог ХДЗ-а и њихове кампање за парламентарне изборе 2007. године у Хрватској – „Идемо даље”: скоро идентичан предизборни спот, идентични плави „шушкавци”...

Индикативно је да је свој повратак у политику, након, је ли, бављења, како је рекао „**берзанским пословањем**” – узгред буди речено, не знам да ли је резултат тога „послова-

ња” био и овај недавни крах свјетских берзи, Александар Вучић огласио **баш** хрватском недељнику „Глобус”.

У интервјуу под насловом „Санадеризират ћемо Србију” исхвали фришки „**допредседник**” све и свашта по новој НДХ: бајадере, хрватска вина, Туђмановог „интимуса” Ђиру Блажевића, а о Србима из Крајине ... скоро ни слова – у ствари, тек мало о томе како нема струје у Земунику Горњем.

И толико.

Попут некад Туђмановог, данас Месићевог Србина, Милорада Пуповца. И ту постоји веза – ваљда једини Крајишник уопште у **новој ЕУ-странци** – Марко Атлагић у Бенковцу има синовца који је председник Општинског одбора Пупавчеве СДСС.

Очито је да је идеологија српског национализма напрасно замењена новим, ЕУ-ропским флоскулама.

А онда, у предвечерје порођаја нових ЕУ-ропљана, на Телевизији Авала, у емисији „Етикетање”, у добро познатом, набузитом стилу прокоментариса он све, по принципу о свему помало – а у ствари ништа. Посебно је било интересантно кад је, коментаришући дилему Мекејн или Обама, рекао: „**Навијам за Мекејна, а победиће Обама**”.

Заборавио је и идеологију **антиглобализма** на коју се некад позивао и постројио се тачно по распореду неких нових интелектуалних гуруа. Те назовинтелектуалне групације су прије неколико мјесеци говориле о потреби формирања **Нове деснице у Србији**, али не такве која се **не уклапа** у западне, НАТО и ЕУ калупе – попут Српске радикалне стран-

ке, него оне која ће том истом Западу и НАТО-у да се допадне. „Деснице” за коју је узор **Републиканска партија у Америци** и разне **папске демохришћанске партије у Европи** – отуд напрасно ова прича о Мекејну.

Како Аца копира кампање

И тако, започе и тај циркус, са све свађом на почетку. Најављена појачања из других партија – Феман, Љушић и Микавица се не појавише, вјероватно незадовољни прерасподелом унутар руководства. Према неким информацијама, Миодраг Николић Феман је чак о том одржао и краћу конференцију за штампу, али су тај догађај режимски медији блокирали.

А „хепенинг” – већ виђен, и ко зна колико пута коришћен – по самољубивом принципу „**Како Аца копира кампање**”. Исте фразе и лажи о будућности наше деце, о великом броју присутних који не могу да уђу у салу (5-6 минута након скупа прошао сам улицом Милентија Поповића, па нигде не видех никакву гужву ни „масае обожавалаца”). Након тога, по познатом агит-проп сценарију: радници, сељаци, музиканти... ред сланине, ред шунке, па тако једно петшест пута... све то гарнирано Роки (или Рамбо) цингловима, тек толико **да се зна где су газде** и да се ода почаст изасланику газде-Мантера.

Шумадијска шајкача – и музичка подлога из „Рокија”, али како се увући овим другим газдама из ЕУ – питање је сад? Или је ово ода и једнима и другима?

Нешто ме живо интересује: о чему ли ће сад Брана Црнчевић да пише у писмима синовцу, кад је постао **напредан и ЕУропи и НАТО-у угодан**?

Како ли ће то сад изгледати?

Или ће се можда синовца одрећи, јер забога, рођачки односи у ЕУропи **нису препоручљиви**?

Ако си напредан – шта ће ти синовац, па још српски националиста?

И за крај **Тома (неверни)**. Поче са **наклоном газдама – „Ваше екселенције...”** и не трепнувши, затим слага „**о једном човеку који је себе ставио испред Србије...**”

Баш се питам, како то?

Тако можда, што се истог момента по дизању оптужнице од стране оне карикатуре од међународног права – Хапског тужилаштва и суда, **спаковао и отпутовао у Холандију?**

Или можда, што већ **толике године тамнује у Шевенингену?**

Или то што никад није правио **труле компромисе?**

Ако тако изгледа „стављање себе испред Србије”, питам се како онда може изгледати кад неко стави Србију испред себе.

Али, тако се мора, Тома (неверни) је **човек задатка**, а присутне газде треба испоштовати. Нема мрдања!

Историја се понавља у скраћеницама

Негде раније споменуо сам како се све понавља, па и издаја. Символично, то се дешава и са скраћеницама.

Тако смо акроним СНС виђали често:

– у Републици Српској Крајини 1990. отпадничка, издајничка партија Милана Ђукића – звала се **Српска народна странка – дакле СНС!**

– у Републици Српској 1997. године Биљана Плавшић и **Српски народни савез – опет СНС!**

– у Републици Србији 2001. године Бане Ивковић и **Социјалистичка народна странка – гле чуда, опет СНС!**

– и на крају 2008. године Тома (неверни) и Вучић (берзански) **Српска напредна странка – већ знамо све – СНС!**

Тек да се зна, све ове странке **нестадоше**, тако да се ни овој **не смеши светла будућност**.

Зато она свечана песма, како то Тома (неверни) рече – **Тамо далеко – никако није звучала као свечана – више као реквијем!**

Ликвидација Српске радикалне странке специјална операција (I део)

Пише: Ања Филимонова

У савременој Србији политичке снаге су подељене на два блока: патриотски и проевропски. Први представља алтернативу глобализму, док је други прозападно оријентисани естаблишмент. Патриотски блок, иако пати од одсуства јединства, ипак у први план истиче борбу са националним понижењем српског народа (отцепљење Косова), не прихвата Европску унију која ставља Србију у подређен положај и прецизира Србима актуелне политичке и социјално-економске проблеме. После парламентарних избора 11. маја 2008. године, фронт опозиционих снага који се састоји од једне (ипак најбројније и најмоћније партије) Српске радикалне странке, био је ојачан са Демократском странком Србије и Новом Србијом – В. Коштунице. Опозициони фронт који је био против отцепљења Косова и потписивања Споразума о стабилизацији и придруживању (ССП) са Европском унијом добио је у коначном збиру 108 посланичких мандата (од 250) у Скупштини Србије.

Перспектива удруживања снага В. Коштунице и В. Шешеља била је реална и више него озбиљна претња и за евроатлантску власт Б. Тадића, и наравно, за Запад. Формирање владе која је под контролом таквог режима у лето 2008. године омогућили су само титански напори да се на своју страну привуче лидер Социјалистичке партије Србије (СПС) И. Дачић. Он је са својих 20 мандата, добијених на изборима, коначно стао на страну „евродемократа“ (т.ј. дали су му „јасле власти“) и тиме осудио СПС на политичко уништење. Међутим, владајућа коалиција је хетерогена, она у себи садржи различито усмерене снаге, понекад са опречним интересима.

И више од тога, владајућа гарнитура нема стратегију национално-државног развоја, њу у потпуности замењује пропаганда заснована на једном једином, али крајње ефектном, начину застрашивања сопственог становништва изолацијом и санкцијама у случају удаљавања од европског пута. Мегаинформационој снази прорекимских средстава јавног информисања треба додати и настојање разних „невладиних организација грађанског друштва“ да формирају и рашире по земљи нови модел националне идеологије – србифобни шовинизам. Ту идеологију интензивно подржавају масмедији, бизнис-бирокаратска (највећим делом корумпирана) и политичка елита, а такође делимично представници интелигенције и посленици културе који су се определили за Запад. Активирање антинационалних напора у делу елите изазвано је јачањем симпатија српског друштва у корист Русије, на супрот чему режим неоколонијалног управљања треба да изгради „нову Србију“ у којој ће бити више прозападних партија и бирача од проруских.

За владајући режим, „проблем“ представља јачање опозиционог фронта на унутрашњем плану, а овоме треба додати и спољни аспект. С једне стране, у Хашком трибуналу процес против В. Шешеља је доживео неуспех. Са друге

стране, геополитички пројект комадања Србије није завршен, после Косова наступила је фаза одвајања Војводине. То се практично испољило преко недавног доношења „Статута Војводине“ којим се припрема федерализација Србије, са перспективом њене трансформације у трочлану државу. Главни град једног дела треба да буде Београд, а другог Нови Сад, док би трећи део остао под окупацијом снага НАТО и албанских криминално-терористичких структура.

Владајућем марионетском режиму и његовим покровитељима, неопходна је бучна и истовремено димна завеса ради одвлачења пажње од спољњег фактора, као и ликвидација нарастајуће претње променом односа снага у опозицији на политичкој сцени Србије. Удар по Српској радикалној странци потребан је да би се сви наведени „проблеми“ решавали онако како то одговара властима.

И тако је Т. Николић донео одлуку да подржи доношење Споразума о стабилизацији и придруживању са ЕУ (упркос вољи Шешеља и под изговором наводног пристанка власти да потпишу неке „услове“ на основу којих ће се у Споразуму тумачити како је Косово у саставу Србије – ти „услови“ су правно неосновани). То је постао формални разлог раскола. Николић није нашао за сходно да нађе некакав бољи изговор за свој одлазак (раскол је објашњавао идејним разлазом са Шешељем), да би се при том потрудио да се пожар скандала што више разбукти у медијима. Уништио је бланко партијске оставке, покупио са собом око четвртину посланика (по неким информацијама, или директно купљених или изложених уцени и претњама), врло брзо формирао нову партију за коју се одмах „пронашло“ финансирање и историје (у центру Београда).

Индикативно је што је Николић „одједном“ добио наклоност медија, док је једина партија која никада није дошла медијску „наклоност“, била СРС. Против ње се примењивала сва пропагандистичка моћ средстава јавног информисања потчињених окупационом режиму. Они су плашили

светску јавност „пропагандистичким припремама” и наводним тврђењем да су радикали шовинисти, фашисти итд. Сада су се карактеристике Николића измениле: његова група се квалификује као „цивилизована”, „толерантна” и „европски оријентисана” (истакнимо само да је услов укључивања Србије у „цивилизовану и толерантну” европску породицу изручење генерала Р. Младића и лидера хрватских Срба Г. Хаџића, а такође и признање независности Косова). Пропаганда средства јавног информисања – „Блиц”, „Данас”, „Дневник”, РТВ Б-92 и др. моментално су инсистирала не на супротним ставовима Николића и Шешеља поводом ратификације ССП, већ на демонизацији В. Шешеља. Информациони ресурси потчињени режиму, у хору су истовремено означили лидера СРС као „деспота-тлачитеља” и „експлоататора паметног, коректног и на компромисе спремног” Т. Николића.

Сада се замајац пропаганде окреће на страну Николића, коме се приписују сви успеси странке. Митологија се заснива на формули „паметни и сталожени Николић је развио и довео до невиђених успеха Радикалну странку које она ни под којим условима не би видела са Шешељем”. Али погледајмо чињенице:

Парламентарни избори: СРС је своје организационо формирање завршила у фебруару 1991. године. И на парламентарним изборима у Србији 1992. године одмах је избила на друго место, добивши 1,066.765 гласова (22,58 одсто) – 73 посланичка мандата у српском парламенту – Скупштини, прво место је заузела СПС С. Милошевића – 1,359.086 гласова (28,77 одсто) – 101 посланички мандат. В. Шешељ је постао посланик у Скупштини са листе СРС у јуну 1991. г. 1993. г. СРС поново заузима друго место – 595.467 гласова (13,85 одсто) – 39 мандата, а 1996. г. задржавају друго место – 17,75 одсто (СПС – 42,91 одсто). Парламентарни избори 1997. г. су запамћени новим успехом радикала: они су добили 1,162.216 гласова (28,07 одсто) – 82 посланика у Скупштини (рекордни показатељ за СРС). Странка је поново заузела друго место, заостајући за СПС (он је добио 1,418.036 гласова – 34,27 одсто и 110 посланичких мандата). Успеси радикала на изборима су постали прави кошмар у стварности за „светску заједницу”. Амерички представник за Балкан Роберт Гелбард тада је изјавио да САД „неће ни под којим условима имати посла са Шешељем пошто је он фашиста”¹). Надаље, истакнимо да је у марту 1998. г. везано за заштравање ситуације у српској покрајини Косово, СРС ушла у коалицију са Социјалистичком партијом Србије Слободана Милошевића. Тада је од 35 ресора у новој влади радикалима припала трећина, укључујући два од пет потпредседничких места, једно – В. Шешељу, а друго – Т. Николићу. Шешељ се zaloжио за оштре мере против албанских сепаратиста. 1999. г. СРС је постала једина партија која је гласала против потписивања Споразума са НАТО на Косову. Николић, налазећи се на положају заменика председника Владе, крајем 1999. г. постаје заменик председника Савезне владе СРЈ. После збацивања са власти Слободана Милошевића, у октобру 2000. године, СРС поново прелази у опозицију. 2000. г. радикали поново заузимају друго место – 322.333 гласа (8,60 одсто) и 23 мандата, 2003. г. када се В. Шешељ већ неколико месеци налазио у Хашком трибуналу (његово име је било на челу листе радикала) успех странке је био више него убедљив: СРС је добила 1,008.074 гласа (27,3 одсто), 82 од 250 парламентарних мандата. На изборима у јануару 2007. г. за странку је гласало 1,153.453 српска бирача (29,06 одсто), 81 посланички мандат. На последњим изборима 11. маја 2008. г. СРС је добила 1,219.436 гласова (29,46 одсто), 78 мандата (име носиоца листе СРС као и раније било је име В. Шешеља). Највише гласова на тим изборима је добила председничка коалиција „За европску Срби-

ју” – Б. Тадић, са 1,590.200 гласова (38,42 одсто), 102 мандата; коалиција Демократска странка Србије – Нова Србија на челу са В. Коштуницом и 480.987 гласова (11,61 одсто) и 30 мандата, Социјалистичка партија Србије – Партија уједињених пензионера Србије – Јединствена Србија – 313.896 гласова (7,58 одсто), 20 мандата.

Председнички избори: На председничким изборима у септембру и октобру 1997. г. Шешељ је у другом изборном кругу победио, добивши 1,733.859 гласова (49,10 одсто), испред Зорана Лилића (47,92 одсто), али је изборе Републичка изборна комисија прогласила неуспелим јер је излазност била мања од законски потребних 50 одсто. На изборима у децембру 1997. г. победио је М. Милутиновић, освојио 59,31 одсто, Шешељ – 37,54 одсто. Мандат М. Милутиновићу истекао је 2002. године, а следећи легитимни избори су одржани у Србији²) тек 2004. године. У том временском интервалу председнички избори су одржавани четири пута, али сваки пут се њихови резултати нису проглашавали због неправилног бројања или ниског одзива. Дана 29. септембра В. Шешељ је против фаворита – В. Коштунице (31 одсто) и М. Лабуса (27 одсто) – добио више од 20 одсто гласова. За њега је гласало 845.000 бирача, али други круг гласања, 13. октобра 2002. г. није донео резултат: избори су проглашени неуспелима због ниске излазности гласача (у гласању је учествовало само 45 одсто). После тога је Народна скупштина Србије променила Закон о изборима: сада је 50-процентна излазност бирача неопходна само у првом кругу, у другом кругу победник је онај који добије већину гласова изашлих. На изборима 8. децембра 2002. г. В. Шешељ је добио више од милион гласова – 36 одсто, највише гласова добио је В. Коштуница – око 58 одсто, трећи кандидат Б. Пелевић – укупно 3,4 одсто. Али на бирачка места је дошло мање од 45 одсто грађана Србије са правом гласа. На изборима 16. новембра 2003. када је В. Шешељ добровољно отишао у Хаг, Т. Николић је сакупио у првом изборном кругу више од свих, и то – 1,166.896 гласова (47,9 одсто), и у случају да је излазност била довољна постао би председник, али у гласању је учествовало само 38,5 одсто бирача. Вероватно су, управо избори 2003. г. постали тачка одбројавања коначног раскола у Српској радикалној странци...

У првом кругу председничких избора у Србији, 13. јуна 2004. г. Т. Николић је сакупио више гласова него његов главни ривал Борис Тадић – 954.339 гласова (30,6 одсто) према 853.584 гласа (27,3 одсто) за Тадића. Али други круг гласања, 27. јуна 2004. доноси успех Тадићу – 1,681.528 гласова (53,97 одсто) према 1,434.068 гласова (46,03 одсто) за Николића. На председничким изборима 2008. г. поновила се ситуација из 2004. године. У првом кругу, 20. јануара 2008. кандидат СРС Т. Николић је победио актуелног шефа државе Б. Тадића, сакупивши 1,646.172 гласа, што је износило 39,99 одсто (резултат Тадића – 1,457.030 гласова, или 35,39 одсто). Али у другом изборном кругу, 3. фебруара, побеђује Б. Тадић (2,304.467 гласова или 51,19 одсто према 2,197.155 гласова или 48,1 одсто за Николића).

Председнички избори 2004. и 2008. године показали су закономерност активности Николића: у првом кругу се предузимају титански напори у свим правцима и први круг је увек добијао у пуном сјају, али у периоду између два круга одједном следи оштар пад активности и у коначном резултату Николићу само мало недостаје да добије други круг, али је побеђивао Тадић (при чему је Николић победу Тадића признавао одмах и без поговора, не марећи за очигледне изборне неправилности). Резултат Николића (изборни фијаско) остао је непроменљив, како 2004. г. када је на изборима носио беџ са ликом Шешеља, тако и 2008. г. када се демонстративно дистанцирао од Шешеља, скинуо беџ и изјавио да на изборима наступа он лично. Наступи Николића, посебно „између два круга”, показали су идејну оскудност.

Посебно 2008, када је наставио да инсистира на формули „и са Западом и са Истоком”, и све то у склопу одузимања Косова и подстицања сепаратизма у Војводини од стране Запада.

У српским средствима јавног информисања наставља да се надувава шаблон пропагандне кампање против СРС и Шешелја, који су дефинисали страни креатори, а који ипак не одговара стварности. Тај шаблон је крајње примитиван: на једној страни су „националисти, фашисти, шовинисти, мрачне силе, ултраконзервативци, необразовани, заостали радикали”, а на другој страни су „образовани, паметни, људи широких погледа, отворени према свету, демократи”, а којима се придружио „кротки”, „уздржани”, „цивилизован” политичар, као противтежа „екстремном Шешелју” – Т. Николић³⁾. Истина је другачија. Управо је Шешел интелектуалац са светски познатим именом, управо је он написао више стотина научних, научно-популарних и политичких радова, о коме је и сам Т. Николић, износећи своје мишљење, говорио као о највећем интелектуалцу којег је срео у животу.

Самосталне политичке активности Николића и Вучића, које су уследиле после раскола у странци, показале су оштар пад идејног нивоа, као и хаотичност и противречност њихових погледа. Они немају шта да предложе бирачима осим демагошких клишеа који су неиспуњени реалним садржајем, предлаже се матрица „борбе са корупцијом и криминалом”, „повећања животног стандарда”, „очувања суверенитета и територијалне целовитости Србије” (при том остављају по страни кључне проблеме српског народа). Такве пароле употребљавају све марионетске партије и оне које су под контролом западних структура, а пре свега, сама ДС Б. Тадића. Изузетак чини само В. Шешел који је од самог почетка свог појављивања на политичкој сцени формулисао идеолошку доктрину, којој је строго иманентна унутрашња логика, где је јасно изложена дубока анализа српске историје засноване на енциклопедијским знањима.

У вези са тим „акција Николића” предвиђена је не само за раскол у СРС, она је усмерена на оно главно – уништење В. Шешелја. **Т. Николић је дао медијима⁴⁾ текст разговора Шешелја са Одбором за његову одбрану, након чега је Хашки трибунал 29. септембра донео одлуку о забрани В. Шешелју да комуницира са породицом и својим правним саветницима као и Одбором за његову одбрану** (последња забрана је на снази и дан-данас). Аргументација одлуке Трибунала: „Шешел води разговоре о темама које се не тичу непосредно његове одбране”. Самим тим Трибунал чини други покушај да наметне В. Шешелју адвоката, а добро зна да га на тај начин приморава на други штрајк глађу. Али овог пута, свесни апсолутног хорсокака у који је упао процес против председника СРС, над чијим се животом надвила директна претња физичком ликвидацијом, или преко „дозво-

ле да се гладовање пусти до краја” или непружањем (или пружањем, али „потребне”) медицинске помоћи или тзв. самоубиством. Излаз који би омогућио Трибуналу да сачува образ не постоји. У ситуацији која је катастрофална за оне силе које су хтеле да изрекну пресуду српским националним снагама, западне структуре се нагло активирају у два правца: примена свих средстава притиска на Шешелја у Трибуналу и уништавање свега што подржава српског лидера иза зидина Шевенингена.

Николић тврди да нема везе са западним структурама, док су у америчкој амбасади потврдили информацију да је амерички амбасадор К. Мантер водио разговоре са Т. Николићем у вези са „подршком европским интеграцијама”. Т. Николић је водио разговоре и са америчким и са британским амбасадором. Амбасадор Велике Британије Стивен Вордсворт је одбио да коментарише информацију о сусрету са Николићем иако је пре месец дана, на отварању Међународне летње школе у Београду, потврдио да Николић није више за Запад персонa нон грата. Политичку трансформацију десног крила он је оценио на следећи начин: „Позитивни ефекат интеграције Србије довео је до проевропске еволуције Социјалистичке партије коју је подржала Европа”. Порука Европе, по речима Вордсворта, потпуно је јасна: „Ако је ваша промена искрена, онда ћемо је прихватити и подржати у будућности. Почетак тог процеса сада видимо и у Радикалној странци”, додавши да су се „одређени људи одважили да отворено изјаве своје неслагање са политиком свог лидера Војислава Шешелја⁵⁾. Двадесет шестог октобра 2008 г. амерички амбасадор Камерон Мантер је изјавио: „Уверен сам да Српска напредна странка, коју је формирао господин Николић, предузима позитивне кораке у правцу Европе. То је разлог због чега сам се срео са њим... Одајем му признање за то што је скупио храброст да прекине везу са Шешелјем⁶⁾.”

Одобравање америчког и енглеског амбасадора јасно сведочи о томе да је Николић добио дозволу „одозго” за ступање у отворену фазу борбе са Шешелјем и торпедовање СРС. Од данас је он уписан у систем прозападних снага Србије за које је за сваку понаособ на политичкој сцени земље предвиђена посебна сврха, одређени место и улога, као и разрађена стратегија и тактика дејства.

Посланик СРС у Скупштини Србије Н. Јовановић је истакла да „постоји поуздана информација да је Вучић две године сарадник британске обавештајне службе МИ6”, посланик Е. Божић-Талијан (СРС) истиче да је „Вучићу дозвољено да користи најсавршенију технику ради прислушкивања политичких противника⁷⁾.”

Напомене:

- 1) Kommersant. ? 52(1455), 26 mart 1998 WWW.KOMMERSANT.RU/DOC.
- 2) На председничким изборима за председника СРЈ 24. септембра 2000. г. Шешел се није кандидовао да у критичној ситуацији за земљу не прави конкуренцију председнику СРЈ С. Милошевићу. На изборима, да се кандидује, „пустио” је Николића. Тада је био знатно испод својих конкурената, добио је 288.013 гласова (5,79 одсто) и заузео треће место после В. Коштунице (48,96 одсто) и С. Милошевића (38,62 одсто). Други изборни круг је био одређен за 8. октобар, али лидери опозиције су одбили да признају резултате избора које је објавила Савезна изборна комисија, сматрајући да су фалсификовани. Они су инсистирали на томе да је В. Коштуница био изабран за председника после првог круга гласања. У томе су их подржали лидери НАТО земаља, посебно председник САД Бил Клинтон и британски премијер Ентони Т. Блер. Резултат „булдожер револуције”, 5. октобра 2008. године, је пад С. Милошевића, а председник СРЈ постаје В. Коштуница.
- 3) Вуковић Н. „Дестиловани” радикали // Нова српска политичка мисао. 24. октобар 2008. //www.nspm.org.yu/politicki-zivot/
- 4) „Пресс” од 15. 9. 2008. г.
- 5) www.nspm.rs
- 6) „Новости”, Београд, 26. 10. 2008.
- 7) <http://www.политика.рс/рубрике/Политика/Опозиција-о-буџету-али-радикали-о-Вучићу>.

Томислав Николић и морал

Током месеца октобра Томислав Николић је више пута са скупштинске говорнице дозволио себи да дели моралне лекције!?!

Човек који је на име брэнда Српске радикалне странке преузео, или боље рећи преусмерио, озбиљне количине новца (о томе нас обавештавају разни људи са разних страна) у своје џепове и у џепове својих сарадника који су, као и он, издали достојанство народног посланика, своју веру, своје име и част.

Погазили су страначку дисциплину, послушност према највишим страначким органима, погазили су страначки програм и Статут.

Такође су погазили дату заклетву: „Јединство српског народа и државе, политичка демократија, цивилизовани правни поредак, економски просперитет и социјална правда, увек и свуда представљаће главне циљеве моје политичке борбе”.

Покрао је оставке народних посланика који су свој посланички мандат предали на располагање Централној отаџбинској

управи. На једној од седница Административног одбора Скупштине Србије рекао је да је наше оставке узео „да би нас ослободио обавезе”. Другим речима да, када он крене у цепање странке и формирање свог посланичког клуба, што више народних посланика са листе Српска радикална странка – др Војислав Шешељ, уз разне уцене, обећања и преваре преведе у свој издајнички клуб. Наравно, после 18 година постојања Српске радикалне странке, први пут народни посланици, градски и општински одборници, нису полагали заклетву. Још један вид ослобађања од „обавезе”, и то обавезе коју носи полагање заклетве у надлежном парохиском храму Српске православне цркве. Међутим, од сваке моралне норме, па и оних највиших, „ослобођени” Томислав Николић сметнуо је с ума да су заклетве ослобођени само они народни посланици који је никада нису положили, али они који су је макар једном за исту функцију положили никад не могу бити ослобођени док год је обављају и, наравно, не могу је бити ослобођени високи функционери било које институције или организације који су је макар једном у животу положили.

Током тих срамних и тешких дана напада на Српску радикалну странку од стране политичког недоношчета (Томислав Николић) и политичког пасторчета (Александар Вучић), управо велика већина посланика који никада нису положили заклетву нису хтели да погазе основне моралне норме и нису прешли у ту назовистранку, а они који образа немају дабе су заклетву и у православном храму полагали, они „продадоше веру за вечеру”. И Бог и народ виде и знају!

Да закључимо последњом реченицом из заклетве Српске радикалне странке, коју је неколико пута положио и Томислав Николић: „Како ја ову заклетву поштовао и испуњавао, тако и мени Бог помогао”.

ЗАКЛЕТВА НАРОДНОГ ПОСЛАНИКА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Ја, **ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ**

Заклињем се као народни посланик,
Заклињем се свемогућим Богом,
Заклињем се својом православном вером,
Заклињем се својим именом и чашћу,
Заклињем се славом својих предака и будућношћу својих потомака,

Да ћу часно, поштено и предано, обављати своју посланичку дужност, поштујући страначку дисциплину и извршавајући одлуке највиших страначких органа, у складу са Програмом и Статутом Српске радикалне странке.

Јединство српског народа и државе, политичка демократија, цивилизовани правни поредак, економски просперитет и социјална правда, увек и свуда представљаће главне циљеве моје политичке борбе.

Мојим посланичким мандатом у сваком тренутку ће располагати Централна отаџбинска управа Српске радикалне странке, и њеној вољи ћу се безусловно покоравати.

Како ја ову заклетву поштовао и испуњавао, тако и мени Бог помогао.

Народни посланик
Српске радикалне странке

Да је заклетва положена **26. 01. 2004.** године у
ХРАМУ СВ. ОЦА НИКОЛАЈА, својим печатом и потписом
Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке потврђује

Бројне месечне Српске Новине

Председник
Српске радикалне странке
др Војислав Шешељ

Шешељев Лауфер открива како је Николић згрнуо паре на пројекту изградње ТЕ на гас у Новом Саду који никада није заживео

Афера „Швајцарска” тешка 20 милиона евра

- *Николић учествовао у пројекту који је водила компанија „Ментор енерџи”, чији је директор Мануел Вернли, мајор швајцарске обавештајне службе и сарадник британске МИ 6, иначе активан и присутан на Балкану током деведесетих година*

Јадранко Вуковић посланик СРС-а подигао је прашину износећи податке који директно оптужују Александра Вучића и Томислава Николића за корупцију и привредни криминал.

Вуковић, кога су прозвали Шешељевим Лауфером, тврди да поседује обимну документацију везану за, како он каже, аферу „Швајцарска” која озбиљно терети Николића и његовог нераздвојног пријатеља Милана Бачевића. Иначе, Николићев син се оженио Бачевићевом ћерком.

– Николић и Бачевић умешани су у малверзације у вези са изградњом термоелектране на гас у Новом Саду. Пројекат је водила компанија „Ментор енерџи”, регистрована у Швајцарској 2005. године. Акционари компаније били су Мајкл Вирсмер, Ђиа Чавдија, Мануел Вернли, Бит Калин и Милан Бачевић. Овај последњи, са 18 одсто власништва. „Ментор енерџи” је склопио уговор са руском компанијом „Технопрокекспорт” која је требало да обезбеди пројекат и изградњу ТЕ Нови Сад, као и неопходне количине гаса од „Гаспрома”. Вуковић додаје да је веза компаније „Ментор енерџи” са Томиславом Николићем, Миланом Бачевићем и Скупштинском Градом Новог Сада у то време био контроверзни бизнисмен Бранко Црногорац, познат због малверзација у банкарству.

– Томислав Николић и Милан Бачевић, крајем 2006. године, одлазе у Швајцарску на договоре око реализације пројекта. Директор компаније „Ментор енерџи” је Мануел Вернли, мајор швајцарске обавештајне службе и сарадник британске МИ 6, иначе активан и присутан на Балкану током деведесетих година. Главни финансијер „Ментор енерџија” је Александар Киржњев, руски емигрант, који живи и ради у САД. Из Русије је побегао после велике афере са трговином потраживањима, приликом које је оштетио многе руске компаније. Иначе је један од највећих финансијера Републиканске партије у САД, истиче Вуковић.

Посланик СРС прецизира да се после сазнања ко стоји иза компаније „Ментор енерџи”, „Технопрокекспорт” и велика руска компанија „Гаспром” повлаче из пројекта.

Вуковић објашњава шта се, према његовим сазнањима, дешавало са компанијом „Ментор енерџи” и њеним капиталом.

– Александар Киржњев је осуђен у САД на 10 година затвора и зато је свом пријатељу Мајклу Вирсмеру дао на располагање 20 милиона евра, како би он инвестирао тај новац. Мајкл Вирсмер обмањује Киржњева да је свих 20 милиона инвестирао у пројекат изградње ТЕ на гас у Новом Саду. Међутим, око четири петине новца деле акционари међусобно, заједно са домаћим партнером (Николићевим пријатељем Миланом Бачевићем). Киржњев излази из затвора после 3 године и поставља питање где је новац. Схвата да је највећи део капитала распоређен међу акционарима и тра-

жи заштиту пред судом. Свега око 3 милиона долара је потрошено на стварне трошкове везане за пројекат. Пројекат никад није заживео нити је компанија добила било какве дозволе, ни од града Новог Сада ни од Владе Републике Србије. За обезбеђење дозвола и лиценци био је задужен Милан Бачевић, који је неко време, пре Мануела Вернлија, био генерални директор „Ментор енерџија”, тврди Вуковић.

Посланик СРС се на крају пита да ли Томислав Николић и Александар Вучић имају морални кредибилитет да у својим јавним наступима причају о поштењу, борби против корупције и криминалу. Вуковић такође наводи да је спреман да у било које време оде на полиграф са Вучићем и Николићем, како би се и на тај начин показало ко говори истину.

**Николић и Вучић
на благајни Андрићевог венца**

Јадранко Вуковић открива да су Вучић и Николић правили политичке договоре са режимом и за то узимали паре. Војиславу Шешељу и врху странке су то представљали као неопходни политички компромис у државном интересу, а заправо су свој тобожњи патриотизам уновчавали на релацији од Андрићевог Венца до републичке владе. Постоје сведоци да су на тај начин пунили своје џепове, истиче Вуковић и додаје да то говори колико им је стало до државе.

Криминалне афере једног техничара

- *Због незаконног закључења уговора којим је у сираничкој каси сиворио дуџ од 68 милиона динара (око 800 хиљада евра) и крађе, ијј. унишћавања сираничке документације, чиме је себи омогућио присвајање 20 посланичких мандаћа, Српска радикална странка је, надлежним органима, пријавив грађанина Томислава Николића поднела тужбу и кривичну пријаву*

Некадашњи заменик председника СРС-а, а данас грађанин Томислав Николић, је грубо кршећи Статут Српске радикалне странке, без ичије сагласности и овлашћења, дакле потпуно незаконито, 21. марта 2008. године потписао Уговор о кредиту са банком „Интеза“ а.д. из Београда, којим је задужио Српску радикалну странку за 50 милиона динара (630 хиљада евра). Три месеца касније, 25. јуна 2008. године, Николић је са истом банком сачинио и накнадни Анекс уговора, чиме је странку задужио за укупан износ од 68 милиона динара (око 800 хиљада евра).

Управо због размера и последица оваког криминала, функционер СРС-а Зоран Красић, спроводећи одлуку Централне отаџбинске управе о заштити имовинских права Српске радикалне странке, је 13. октобра 2008. године поднео тужбу пред надлежним Трговинским судом у Београду, чиме је практично покренут парнични поступак против грађанина Томислава Николића.

Према тужбеном захтеву, тужени првог реда је грађанин Томислав Николић, док је тужени другог реда Банка „Интеза“ а.д. из Београда. Наравно, како овакав криминал не може у целости да се реши у једном парничном поступку, Српска радикална странка је 15. октобра 2008. године, Четвртом општинском јавном тужилаштву у Београду поднела и кривичну пријаву против грађанина Томислава Николића. Оба документа потписао је Драган Тодоровић, потпредседник Српске радикалне странке.

У образложењу свог тужбеног захтева и кривичној пријави Српска радикална странка наводи да су тужени првог и другог реда закључили Уговор и Анекс уговора о кредиту од 50 милиона динара, о чему је суду приложена комплетна документација. Овим уговором тужени првог реда Томислав Николић је обавезао странку да кредит врати у року до 22. јуна 2012. године, и то у 45 месечних рата, с тим да отплата прве рате почне 24. октобра 2008. године. Наравно, Николић је уговором прихватио и астрономску, ефективну каматну стопу од 17,97 одсто која пада на терет Српске радикалне странке, и то за све време коришћења кредита. Да ствар буде још гора, тужени грађанин Томислав Николић је, ради обезбеђења извршења уговорних обавеза Банци „Интеза“ а.д. на терет странке предао 10 бланко (соло) меница, претходно потписаних и оверених са овлашћењем за коришћење. Дакле, очигледно је да је грађанин Николић обезбдио и заштитио Банку „Интеза“ а.д. из Београда тако да своја потраживања може да наплати у сваком тренутку, док је истовремено Српску радикалну странку гурнуо у дужничко ропство.

Став Српске радикалне странке по овом питању се искључиво темељи на одредбама Закона о облигационим од-

носима (ЗОО), што се даље у тужбеном захтеву и кривичној пријави експлицитно и наводи. Радикали овај уговор о дужничком ропству оспоравају јер тужени Томислав Николић „није имао овлашћење“ за његово закључење, те је став странке да је уговор закључен од стране неовлашћеног лица, у смислу члана 88, става 3 ЗОО, и да као такав „не производи правна дејства“. Овде је закон у потпуности јасан јер у члану 88. ставу 1 ЗОО стоји да „уговор који неко лице закључи као пуномоћник у име другог, без његовог овлашћења, обавезује неовлашћено заступање само ако он уговор накнадно одобри“. Уколико се даље осврнемо на став 3 истог члана, у коме се наводи да „ако неовлашћено заступани ни у остављеном року уговор не одобри, сматра се да уговор није ни закључен“, онда је у потпуности оправдан став подносиоца тужбе да Николићев лични уговор не производи никаква правна дејства по Српску радикалну странку.

Николић прекорачио и злоупотребио службена овлашћења

Из навода тужбеног захтева и кривичне пријаве јасно се види да је Томислав Николић имао опште пуномоћје за предузимање правних послова око редовног финансијског пословања Српске радикалне странке и подношења финансијских извештаја. Међутим, то пуномоћје свакако није могао употребити за закључивање уговора о кредиту и преузимање меничне обавезе на терет странке јер му је за такав потез требало посебно овлашћење и то на начин регулисан чланом 91 ЗОО, који у конкретном случају дефинише управо обим овлашћења. Наиме, у члану 99, ставу 4 ЗОО се експлицитно наводи да „пуномоћник не може без посебног овлашћења за сваки поједини случај преузети меничну оба-

везу, закључити уговор о јемству, о поравнању...”, док је претходно, ставом 2 истог члана, прописано да „пуномоћник коме је дато опште пуномоћје може предузимати само правне послове који долазе у редовно пословање”. Дакле, у конкретном случају не постоји посебно дато овлашћење које је Николић евентуално могао да употреби, већ је постојеће опште пуномоћје злоупотребио.

У конкретном случају и Статут Српске радикалне странке је у потпуности јасан јер је њиме у члану 3, ставу 2, прецизирано да странку представља и заступа председник или лице које он писмено овласти. Такође, сходно члану 49, алинеји 7 Статута, прописано је да имовином странке управља и располаже Централна отаџбинска управа, па је сасвим јасно да је само овај страначки орган био надлежан да донесе одлуку о закључењу уговора и преузимању меничне обавезе, што се у конкретном случају није догодило. Што се тиче овлашћења која је грађанин Томислав Николић имао док је до 12. септембра 2008. године вршио дужност заменика председника СРС-а, и ту су чињенице потпуно јасне. Овлашћења која прописује Статут странке нису се односила на сва права и дужности председника СРС-а јер „проф. др Војислав Шешељ под отежаним условима обавља функцију председника, али он није донео одлуку да за време његове привремене спречености тужени првог реда може вршити права и дужности председника” – наводи се и у тужби и у кривичној пријави против Николића.

Дакле, овакве околности под којима је закључен Уговор о кредиту, укључујући и анекс тог истог уговора, указују да су право и правда на страни Српске радикалне странке. Што се тиче самог тужбеног захтева, Српска радикална странка захтева да се утврди да Уговор од 21. марта 2008. године, са анексом бр. 1, „није закључен” и да „не производи правна дејства”. Тужилац такође захтева да тужени другог реда, Банка „Интеза” а.д. из Београда, преда тужиоцу у државину десет меница тачно утврђених серијских бројева, као и да тужени Николић и Банка „Интеза” а.д. тужиоцу надокнаде све трошкове парничног поступка. Но, пре доношења овакве пресуде, Српска радикална странка је од надлежног су-

да захтевала да хитно донесе решење о одређивању привремене мере којом се туженом другог реда, Банци „Интеза” а.д. из Београда, забрањује да наплати 10 бланко меница на терет Српске радикалне странке које је неовлашћено потписао грађанин Томислав Николић, а чија је укупна вредност меничног дуга 68,014.923,72 динара.

Поред тужбе, кривичном пријавом Српска радикална странка захтева покретање кривичног поступка против грађанина Томислава Николића, и то због извршења кривичног дела „злоупотребе службеног положаја” из члана 359, став 4, у вези са ставом 1 КЗ РС, а везано за незаконито закључење уговора са Банком „Интеза” а.д. из Београда. Осим овога, кривична пријава се односи и на извршење кривичног дела „одузимања и уништења службеног печата и службеног списка” из члана 328 КЗ РС везано за бланко оставке које су биле поверене Српској радикалној странци, а које је грађанин Томислав Николић присвојио и захваљујући томе основао свој посланички клуб, чиме је својој новооснованој партији омогућио улазак у Скупштину без претходног учешћа на изборима. „Те оставке су у складу са Уставом дате Српској радикалној странци, а не Томиславу Николићу као појединцу, без обзира на функције које је имао у СРС. Неспорно је да је Томислав Николић присвојио 78 неопозивих оставки, да су се оне налазиле код њега и да он не помишља да их преда Српској радикалној странци” – стоји између осталог у кривичној пријави против Николића.

Дакле, ако верујемо у основно судско начело прописано Законом о уређењу судова, које каже да су „судови самостални органи државне власти који штите слободу и права грађана, законом утврђена права и интересе правних субјеката и обезбеђују уставност и законитост”, онда морамо веровати да ће ти исти судови заштити права и интересе Српске радикалне странке и свих грађана који су свој глас дали овој странци. У противном, за кривичноправни и уставноправни систем Србије било би срамно и поражавајуће да криминалне технике једног техничара буду изнад Устава и закона.

Како до улазнице за МОЛИТВЕНИ ДОРУЧАК?

Пише: Ратко Личина

Сједињене Америчке Државе, кад је Србија у питању, очито ништа не препуштају случају, а посебну пажњу посвећују амбасадорима који део свог радног века проводе у Кнез Милошевој број 50.

„Цимерманови конобари”

Почетком деведесетих година запамћен је био Ворен Цимерман. Посебно га памтимо због тадашњих српских чанколиза – од миља названих „Цимерманови конобари”. Углавном се ту радило о људима из тадашњег СПО – с којим је Америка очито рачунала. Међутим, очито је да „конобари” нису имали успеха у домаћем задатку, који се звао „сламање кичме Србији и Српству”.

Монтгомери – архитекта сламања кичме Србији

Оно што није успело Цимерману и његовој камарили у деведесетим, нова гарнитура постиже неколико година после. Почетком новог миленијума, нови газда стиже, а са њиме и нови чанколизи. Газда у лику Вилијема Монтгомерија, а извршиоци прљавих послова, уместо истрошеног Вука Драшковића, деветнаестоглави ДОС. Резултате националног и економског слома Србије у последњих осам година видимо свакодневно око себе:

- Све што у Србији нешто вреди продато је или је на путу да се прода;
- Србија је угрожена финалом сецесије на Косову и Метохији и најавом нове у Војводини;
- Све националне институције: СПЦ, САНУ, Војска Србије... нападнуте са разних страна, растачу се свакодневно...

Камерон Мантер и неуспели пуч у СРС

Једини прави отпор ових година у овом галиматјасу, овој својерсној инвазији на Србију, пружила је и пружа Српска радикална странка. Све што је правдољубиво и слободољубиво, све више почело је да се сврстава уз овај својерсни национално-ослободилачки покрет који СРС представља.

За глобалне господаре то је био сигнал да се поново крене у акцију. Опробани сценарио преко амбасадора у Кнез Милошевој број 50 се понавља, са тим што је „операција” суптилнија – састојала се у покушају да се преузме главна претња – управо Српска радикална странка.

Актери овог пакленог плана су Камерон Мантер као „архитекта” и Томислав Николић и Александар Вучић као „извршиоци радова”.

Иако „извршиоци радова” у свом задатку нису успели, неспорно је да је одређена штета почињена, бар краткорочна.

Уочљива је својерсна временска координација, или како то ови нови поборници новог газде Мантера воле да кажу, „тајминг”:

- све се ово одиграва истовремено са покушајима Хашког тужилаштва да онемогући одбрану проф. др Војислава Шешеља у ситуацији кад им од оптужнице није остао ни камен на камену;

– на спољнополитичком плану у току је акција наметања ЕУЛЕКСА, то јест повратак Ахтисаријевог плана – на мала врата;

– у Војводини је на делу припрема федерализације Србије преко усвајања Статута покрајине, са много елемената државности;

– економска криза узима све јачи замах и социјално незадовољство примиче се врхунцу.

Дакле, то је моменат кад се појављује та „нова” и „напредна” странка.

Лаж и издаја очекивања бирача

А као методи у овом неуспелом пучу узети су они најгори – издаја и лаж. Од почетка ове Мантерове акције, издаје и лажи било је на претек. Поготово је то могло да се примети у кампањи за допунске локалне изборе у општинама Рума, Пријеполје, Књажевац и Врњачка Бања.

Лажно представљајући себе као опозицију режиму Бориса Тадића, такозвани напредњаци, код очито збуњеног бирачког тела, добијају одређен број гласова и улазе у локалне парламенте.

Међутим, одмах након избора добили смо потврду да је ова кампања била лажна, јер се ових дана већ договарају коалиције између Тадићевог режима и нових америчких миленика – напредњака. Дакле, јасно је да је прича о неком опозиционом деловању СНС – шарена лажа, а да су бирачи који су у тако нешто поверовали – намагарчени.

Александар Вучић као доктор Цекил и мистер Хајд

Посебан пример лажи и спиновања је случај Александра Вучића.

Њему се указују најпре разни атентатори на Томислава Николића и на њега. Тако му се 29. октобра ове године „указује” становити Нико Гајић, као наречени атентатор на Томислава Николића. Једини проблем у овој Вучићевој „интелектуалној бравури” је тај што Нико Гајић не постоји, тач-

није, постоји само у његовој глави, можда као неки његов алтер его, тако да смо добили и српску верзију доктора Џекила и мистер Хајда. Можда се Александар Вучић у неко време уприподобљава у Нику Гајића – никад се не зна, поготово ако се има уму да је прошао третман код газде Мантера!

Интересантно је упоредити изјаве Александра Вучића пре и после ове Мантерове интервенције. Тако је у Глини, 20. марта 1995. године, Александар Вучић изјавио следеће:

„Поздрављам јуначки народ српске Глине и српске Баније, вас који сте први кренули на усташку власт” и наставља:

„Никад Глина неће бити хрватска, никад Банија неће назад у Хрватску, живећете у Великој Србији, ту одступања бити неће”.

23. јануара 2000. године Александар Вучић, за оне који се противе српској граници Карлобаг – Огулин – Карловац – Вировитица, рече да су „фукара која скуте љубе злочинци-ма који бомбардују Србију”.

Након Мантерове „обrade” Александар Вучић се придружује, како је сам рекао, „фукарама”.

У изјави „Глобусу” рече: „Санадеризират ћемо Србију”, а у „Кажипрсту” 4. новембра 2008. године, не трепнувши, слага:

„Из мојих уста никад нисте чули за границу Карлобаг – Огулин – Карловац – Вировитица”.

Кад је суочен са својим изјавама одраније, у последњем броју НИИ-а изјављује:

„А је л’ ја баш говорим о тим градовима? Добро, ако су нашли један снимак, наћи ће и други, али ја сам о томе говорио најмање од свих. То је била политика коју сам заступао последњих 14 година. Ја тако не мислим и ако сам то рекао, погрешно сам”.

Након свега за очекивати је да на неком од следећих молитвених доручака у Белој кући видимо Томислава Николића и спин-мајстора Александра Вучића.

Александар Вучић дарује Републику Српску Крајину Хрватима

Чиме одишу изјаве Александра Вучића – члана отпадничке Српске напредне странке? Да ли садрже оно што је наговештавао – да напредњаци неће одступити од изворних принципа Српске радикалне странке? Да ли се може веровати њему и Томиславу Николићу – да ће следити родољубље и политику за коју су се залагали двадесет година? Да ли се овој двојници радикалских отпадника може веровати да програм нису могли да остваре јер су други руководиоци СРС то ометали?

Како да се Вучићу верује да је његова планирана посета Крајини државничка брига за српски народ – коју је планирао за 1. 12. 2008. године? Нагласио је да ће посету обавити „по градовима од Далматинске загоре до Книна”. Просто је невероватно да дојучерашњи екстремни српски националиста може да посети окупирану српску територију под привременом управом Хрватске, о којој нема ни најосновнија знања (у питању је само један град – Дрниш). У Дрниш је својевремено, у Другом светском рату долазио хрватски поглавник др Анте Павелић – с посебном најавом и почастима, какве се нису нудиле у другим градовима. Откуд таква подударност?!

Очигледно је да им се ништа не може веровати јер су променили и длаку и ћуд. Може се претпоставити да су зазвечали Јудини сребрењаци јер на друге звуке се људска ћуд не мења.

Александар Вучић је признао да отпаднички напредњаци не сматрају Републику Српску Крајину српском историјском и етничком земљом и да ће само помагати народ у њој – као што се може, у несрећама, помагати сваки други народ на свету. Изнео је чврст став Српске напредне странке да се одриче српске етничке границе: Карлобаг–Огулин–Карловац–Вировитица, правдајући то некаквим односом снага у свету. Једноставније речено, рекао је да су државе Запада поклониле Републику Српску Крајину Хрватској и да се тако успостављено стање мора прихватити јер је однос снага на страни Запада. Вучић умишља да у овој изјави има велике мудрости, а не схвата да овако нешто може да изговори само човек који нема ни најосновније представе о међудржавним и међунационалним односима.

Изјава Александра Вучића о мирењу с хрватском окупацијом Републике Српске Крајине (била под заштитом УН, уз одлуку Савета безбедности да се у њој не могу примењивати хрватски закони – Резолуција СБ, бр. 743 из 1992) и његов опроштај Хрватској што је одузела (1990) Србима уставни државотворни статус и претворила их у националну мањину, више је од наивности незрелог политичара – она је велеиздајничка. Вучић занемарује чињеницу да су многи посланици Парламентарне скупштине Савета Европе у Бриселу (26. фебруара 2006) препоручили Санадеру и Месићу да врате државотворни статус Србима Крајишницима и да уставно уреде Хрватску као двонационалну – хрватску и српску, истоветно Белгији – која је држава Фламанаца и Валонаца.

Да је имао имало државничке мудрости, А. Вучић би истакао да је државотворност Срба Крајишника убељжена у највишим државним документима средњовековне Мађарске и средњовековне и нововековне Аустрије, када од хрватских државотворних обележја није било ни трага. Аутономију су Срби имали у Мађарској од 1473. године, а у Аустрији од 1630. Хрватском су до 19. столећа управљали мађарски и аустријски племићи, а Хрвати су били само кметови.

Даље, у модерном времену, Срби Крајишници су имали своје политичке партије у 19. столећу, а представљали су српски народ, који није био у мањем броју од хрватског. Нажалост, у Првом и Другом светском рату су Аустрија и Немачка, преко квислиншке хрватске војске, биолошки истребиле трећину Крајишника, а велики део је пресељен у Србију – и то је планирано у западноевропским државама, а југословенски комунисти су то само обавили.

Вучићева параноја у служби Хашког тужилаштва

Параноја Александра Вучића очито да нема мере. Индикативно је да је она синхронизована са потребама Тужилаштва Трибунала у Хагу.

„Сведоци смо да Александар Вучић преузима кормило, конструише неку причу, наводно Војислав Шешелј наручио неке ликвидације, неке атентате, наводно покушао са неком трибином у Хртковцима, није успео – крив му је Војислав Шешелј”, навео је Зоран Красић обраћајући се новинарима на конференцији за штампу тима који помаже одбрану проф. др Војислава Шешелја 2. новембра 2008. године.

Шеф тима поставио је питање како да нико у Хагу не зна ништа о томе, већ само Александар Вучић, ако се сви разговори Војислава Шешелја, који се налази у притворској јединици Хашког трибунала, прислушкују. Красић је изразио чуђење што новине и новинари некритички прилазе Вучићевим информацијама и ономе шта он саопштава. Своје тврдње поткрепио је следећом чињеницом: „Пре неки дан је рекао да је наводно Томиславу Николићу претио неки познати кавгација из Хртковаца, па је рекао његово име – Нико Гајић. У Хртковцима Нико Гајић, са именом и презименом, не постоји”.

Шеф тима се уједно запитао да ли након издања књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић”, Српска радикална странка треба да штампа нову, са мало модификованим насловом, „Нова афера Хртковци и Александар Вучић”.

Називајући Вучићеве тврдње невероватним, Красић је поставио још једно питање: „Шта је он то толико згрешио па мора овако прљав посао да ради? Ово је нешто невероватно. Војислав Шешелј је у притвору, у Хашком трибуналу, сви његови разговори се прислушкују и то више није никаква тајна, то је рекао Секретаријат, и Вучић излази са неким параноидним тврдњама. Ако му нешто лоше иде са том његовом новом странком, па зашто му је крив Војислав Шешелј, па зашто су му криви грађани који живе у Хртковцима? Да ли га они хоће, да ли га они неће то је њихова ствар, што би то интересовало Војислава Шешелја у Хашком трибуналу”.

Негативне реакције на најављену Вучићеву посету је, према речима Зорана Красића, изазвао он сам својим неодмереним причама како воли да се дружи са „Бед блу бојсима” и „Торцидом” и ставом да га не интересује Република Српска и Република Српска Крајина, што је код људи који су прогнани са својих огњишта, а таквих је у Хртковцима много, изазвало запрепашћење.

Према Красићевим речима направљен је сценарио по ком Војислав Шешелј, измишљањем најстрашнијих лажи, треба што више да се оцрни. „Натоварити што више ствари Војиславу Шешелју, пронаћи нову симболику у Хртковцима пошто је она стара симболика пропала, само је неколико сведока саслушано у вези с Хртковцима, три-четири сведока и сведок вештак и то је било на јавном делу суђења, сви су видели да је то исконструисана афера против Војислава Шешелја и афера против Србије. Народ је сазнао истину, али Вучић, изгледа, не гледа телевизију”, рекао је Красић.

Последњи догађаји, према речима шефа тима који помаже одбрану проф. др Војислава Шешелја, могу да се протумаче као Николићева и Вучићева помоћ свима онима који желе да убију председника СРС.

„Ако се виде чињенице, ако се анализирају догађаји, види се да је све лаж што је рекао Вучић. Вероватно га је Дачић или неко из МУП-а спасио фијаска који би доживео на некој манифестацији јавне природе у Хртковцима. Чак је и измислио име и презиме човека који не постоји у Хртковцима”, истакао је Красић и покушао да карактер Александара Вучића илуструје са још једним примером из праксе, „Све компромитујуће ствари о Томиславу Николићу везане за кола, за тајне разговоре са Тадићем, ми смо сазнали од Александра Вучића. Вучић нам је дао материјале против Томислава Николића. Ништа ми нисмо измислили, и оне слике везане за село и ону латифундију, и то нам је дао Вучић. И транскрипт тајног разговора између Николића и Тадића нам је дао Вучић. Нека то реше сад унутар те своје неке нове куће. Па не можемо ми да будемо кривци за њихову параноју”.

Р. В. С.

Везе Александра Вучића и Станка Суботића Цанета

Како се парама купује моћ

- „Александар Вучић и Томислав Николић кренули у отворену хајку на познату новинарку Телевизије Палма Оливеру Милетовић након емисије у којој је гостовао посланик СРС-а Јадранко Вуковић, којем је она допустила да изнесе чињенице о Николићевим и Вучићевим везама са тајкунима и Борисом Тадићем и о узимању енормних количина пара. Након убиства Иве Пуканића, на вратима гостове Оливере Милетовић, залепљен је број два, као опомена да је она следећа на листи за ликвидацију”, истакла је генерални секретар СРС-а Елена Божић-Талијан

Како ко у Србији изнесе мишљење које је у супротности са интересима моћних структура, у буквалном смислу речи, доводи свој живот у опасност, упозорила је јавност Елена Божић-Талијан, генерални Секретар Српске радикалне странке, на конференцији за новинаре, говорећи о блокади медија и хајци која се спроводи против појединих новинара који одлуче да прекрше завет ћутања.

Божић-Талијан је упозорила да постоји огроман раскорак између стварности коју креирају медији и реалности у којој се данас у Србији живи. „Ми данас живимо у привиду демократије, слободе мишљења, слободе говора, а реално, Србијом, дакле, државним структурама и медијима, владају девизирање моћне структуре и њихови интереси, то су амерички и британски интереси, интереси тајкуна и њихових послушника који за своју послушност добијају огроман новац”. Према њеним речима, због ових чињеница врши се огроман притисак на новинаре, редакције, политичаре, политичке и невладине организације које су национално и патриотски оријентисане.

Оценивши да је Српска радикална странка, као највећа опозициона странка, под потпуном медијском блокадом, генерални секретар СРС-а је то повезала са покушајима да се Српска радикална странка избрише са политичке сцене. Она је упозорила да се то врши на два фронта. „У Србији путем телевизијске блокаде и друге фракције, преко Хага, односно покушаја да се др Војислав Шешељ у потпуности ућутка”. Тврдње је поткрепила чињеницама да је председнику странке, др Војиславу Шешељу, продужена забрана поверљиве комуникације са његовим правним саветницима, чиме му је уједно ускраћено право на одбрану.

Говорећи о притисцима којима су изложени новинари, политичари и невладине организације, навела је случај покушаја убиства уредника листа „Геополитика”, Слободана Ерића, и случај новинара и уредника Телевизије Палма Оливере Милетовић, којој су након гостовања функционера Српске радикалне странке на поменутој телевизији, од стране Вучића и Николића упућене претње. „Притисци на госпођу Оливеру Милетовић почели су још од када је у тој емисији пустила део са научног скупа који је био посвећен кршењу људских права проф. др Војислава Шешеља. Ти притисци су настављени, а један од последњих видова претњи који је упућен госпођи Милетовић везан је, по мом мишљењу, за са односно, са господином Станком Суботићем Цанетом”, истакла је Елена Божић-Талијан и објаснила повезаност Станка Суботића Цанета и Александра Вучића.

„Ви знате да се Суботић пред нашим органима терети за шверц цигарета, у којем је оштетио државу за 20 милиона евра. Он се налази у бекству, живи на релацији Швајцарска-Москва, и такође је у Хрватској један од главних осумњичених за убиство сувласника и уредника недељника 'Национал', који се бавио разоткривањем његових послова, односно, опширно је писао о шверцу цигарета и о његовим моћним политичким заштитницима. То је био разлог што је Суботић завршио на међународној Интерполовој потерници. Против Суботића, у Италији, такође је подигнута оптужница због шверца цигарета и Пуканић је требало да буде један од важнијих сведока у том процесу. Ова прича о Станку Суботићу нас занима због Суботићевих моћних сарадника и политичких заштитника у нашој земљи и због њихове спремности да ликвидирају оне који стоје на путу њихових пословних интереса. Ми смо већ говорили да су Александар Вучић и Томислав Николић кренули у отворену хајку на познату новинарку Телевизије Палма, госпођу Оливеру Милетовић. Притисци су настављени и након емисије у којој је гостовао наш посланик Јадранко Вуковић, којем је она допустила да изнесе чињенице о Николићевим и Вучићевим везама са тајкунима и са Борисом Тадићем, и о узимању енормних количина пара. Након убиства Иве Пуканића, на вратима госпође Оливере Милетовић залепљен је број два, као опомена да је она следећа на листи за ликвидацију”, рекла је Божић-Талијан и истакла да странка поседује поуздано знање да се Александар Вучић састајао са Станком Суботићем Цанетом, да су неки од тих сусрета били у Москви.

Према речима генералног секретара СРС-а, Вучић је „од Станка Суботића Цанета добио милион евра и ми озбиљно страхујемо да је живот госпође Милетовић у опасности”. Елена Божић-Талијан је затим упутила питање надлежним државним органима какве ће мере предузети у циљу заштите слободе информисања и безбедности новинара и у вези претњом смрћу госпођи Милетовић.

„Износимо чињенице које дајемо у јавност и тражимо од надлежних органа да утврде да ли иза ових претњи стоји Александар Вучић са својим моћним везама, конкретно господином Станком Суботићем”, истакла је Елена Божић-Талијан и додала да је, када је након изношења ових чињеница за скупштинском говорницом једном новинару сугерисала да је то занимљива тема за истраживање, добила одговор: „А ми не смо да дирамо Цанета”. Што по њеним речима додатно илуструје стање у овдашњим медијима.

Р. В. С.

Сула и Маријус из Земунског магистрата

О нај пуштахија језика оштријег од мача, којим је без милости секао маглу и трпао је у своје командантске бисаге, могао би бити Lucius Cornelius Sulla, или неко њему сличан. Недавно пронађене камене таблице сведоче да је у туђину отишао с једне пољане крај Сингидунума. Пред одлазак, вином је напојио своје ученике и фанатичне следбенике. Заклели су му се на безграничну љубав и верност. „Lucius Cornelius Sulla је вечан док су му деца верна”, гласио је текст заклетве изговорене у Земунском магистрату.

Задојени мржњом према Римљанима, који су свуда где су убијали и пљачкали водили искључиво одбрамбене ратове, злобни Самнићани, краљеви Митридат, Југурта, краљице

Луиз и Карла, као и многи још, придобили су за себе и тадашњи Савет безбедности Уједињених варвара, оптуживши Луциуса Корнелиуса за разне злочине. Позвали су га на судски турнир у неком далеком месту у држави испод мора.

Иако није знао ни да плива ни да рони, Сула се одазвао том позиву. У земљу испод мора отпутовао је сам, без својих легија, а команду над легијама поверио је извесном Мариусу, плебејцу из једне провинције и скоројевићу без образовања, псећи верном господару. Сула га је, кажу историчари, запазио на неком гробљу док је сахрањивао мртве легионаре и живе заробљенике.

По Сулином одласку на судски турнир у режији његових душмана, Мариус је на свом челу утетовирао Сулин лик, а то су учинили и сви остали легионари. Сулиним ликом искићене су и Мариусове палате, командантска кочија, чак и његове чизме. Обраћајући се народу и војсци, испрва је понављао само три речи: „Сула, Сула, Сула”. Робови без велике значке са Сулином главом у рељефу били су шибани по трговима.

Вести из далеке земље испод мора, које су донели гласници на тркаћим коњима, уплашиле су Мариуса. Због нагле осеке море се повукло и однело са собом већину доказа из оптужнице против Суле, а подавили су се и неки сведоци, тужиоци, чак и судије тог Варварског турнира.

Срођен са улогом Суле уместо Суле, Мариус је извршио пуч у Сулиним легијама, а Луциуса Корнелиуса прогласио за лудака и разбојника. Придружио му се и један Сулин миљеник, који је за себе тврдио да води порекло од Ромула и Рема, дечака које је одгајила римска вучица крај Тибра, па је по вучици узео и своје презиме. Уз подршку Сената и најгобатијих људи у држави, који су плаћали и сенаторе и истраживаче јавног мњења, и писце и добошаре, Мариус је проглашен за команданта Сулиних легија и сигурног победника на предстојећим изборима. Поддржали су га и даривали и амбасадори многих страних краљевина и царевина.

Ти избори, на којима је требало да Мариус постане Сула, никада нису одржани. Сула се вратио.

Иако је то било давно, давно, на плочи изнад Сулиног гроба и данас се може прочитати епитаф који је, пред смрт, сам саставио: „Нико, као ја, није нанео толико зла својим непријатељима”.

Сула је иза себе оставио и десетине својих књига под необичним насловом: *Commentarii rerum gestarum*. Готово све су пропале и заборављене, осим књиге о рату са Мариусом.

Има историчара који тврде да се све ово одиграло касније, после распада Државне заједнице Росијана и Сораба, када су Сораби провалили у Римско царство и кренули у стварање Велике Сорабије са западним границама Карловац-Огулин-Карлобаг-Вировитица. И према тим историчарима, може бити спорно само време догађаја, али не и догађај.

Хашки трибунал наставља хајку против др Војислава Шешеља

Сам против свих**Разговарала: Данијела Петровић**

Сава права председника Српске радикалне странке, др Војислава Шешеља, крше се у Хашком трибуналу од првог дана притвора, 24. фебруара 2003. године. Уз оцену да лидер радикала блокира процедуру тиме што се брани сам, Тужилаштво Шешељу опет жели да наметне браниоца. Речи да се опструкција процеса огледа у глобалној кампањи коју води оптужени својим деловањем и деловањем својих сарадника, као и да се судница користи као подијум на коме се брани његова политика застрашивања сведока, нису ништа друго, већ пораз Тужилаштва. Не знају како да се изборе са снагом ума, интелигенцијом, образованошћу и elokвентношћу Војислава Шешеља, па посежу за прљавим мерама.

Шеф стручног тима који помаже одбрану Војислава Шешеља пред Хашким трибуналом, Зоран Красић, подсећа да је Трибунал четири године водио акцију како да се на силу наметне бранилац, неколико пута је то био бранилац у приправности, а два пута су били браниоци.

– Браниоци су лица која би требало да врше све процесне радње у поступку, а Војислав Шешел би био статиста. Једна одлука је донета 21. августа 2006. године, а друга 27. новембра исте године. Обе одлуке о наметању браниоца су поништене одлукама Жалбеног већа. Од 8. децембра 2006. године, када је поништена друга одлука, Војислав Шешел је и фактички добио право да се сам брани. То подразумева да сам припрема своју одбрану и износи је, непосредно физички учествује у претресу по свим фазама поступка. Суђење је почело 7. новембра 2007. године. Тужилаштво је поднело захтев којим се тражи да се оконча самозаступање Војислава Шешеља. Захтев је поднет 15. августа. Овим је потпуно јасно да не желе више да слушају Војислава Шешеља у судници. Основна ствар јесте што Тужилаштво такав захтев не може да поднесе, јер ако се о таквом захтеву одлучује, онда се улази у нешто што је одбрана. И раније, кад год је Тужилаштво тражило да се наметне бранилац, онда је Претресно веће одлучивало о томе – говори Красић.

Према речима Красића, у оквиру два основна разлога за наметање браниоца, а то су опструисање суђења и застрашивање сведока, стоји и низ ставки, попут непоштовања на-

лога, изношења и обелодањивања неких података у судници који су заштићени, као и учешће за ометање поступка изван суднице.

– Овај последњи део се пре свега односи на стручни тим који помаже Војиславу Шешељу, са основном тезом да ми вршимо застрашивање сведока, те Тужилаштво није у могућности да изведе своје кључне сведоке. Неколико пута је Војислав Шешел подносио захтеве у којима тражи да суд заштити сведоке одбране од притисака које врши Тужилаштво, јер је Тужилаштво ставило нека лица на свој списак. Пошто ти људи не прихватају да буду сведоци Тужилаштва, већ желе да буду сведоци одбране, онда Тужилаштво каже да је изгубило кључне сведоке и доводи се у питање оптужница. Инсистирају на томе да се Војиславу по сваку цену додели бранилац. Мотив јесте тај што Тужилаштво не може да изађе на крај са Шешелем, јер за ових десет месеци, колико траје суђење, ништа није успело да докаже, чак је и на моменте ситуација трагикомична. Немоћ се не заснива на томе што они нису у могућности да обезбеде доказе, немоћ њихова је што је Војислав Шешел невин човек и он је политички затвореник. Он је у притвору и против њега је подигнута оптужница само зато што је Ђинђић рекао „водите га и не враћајте га више“. То је цела поента овог поступка против Шешеља, који као појава, као политичар, као идеолог, као човек, смета политичкој сцени. Ови из иностранства сматрају да још нису окончали свој посао, а уколико је Шешел на слободи, он их снагом свог интелекта спречава у то-

„Највећи интерес правде у једном судском поступку, поред тога да се он ефикасно обавља, да се поштују доказна начела и да суд утврди истину је, свакако, и да оптужени може да користи гарантовано право да се сам брани. Војислав Шешел то изузетно добро ради у Хашком трибуналу и, једноставно, они који га прогањају у Хагу, и они који га прогањају одавде из Београда, не могу да се помире са том чињеницом да Војислав Шешел побеђује”, наводи шеф стручног тима који помаже одбрану др Шешеља, Зоран Красић.

„На пленарној седници, и то ванредној, свих судија Међународног суда за бившу Југославију, која је одржана 4. новембра ове године, усвојене су измене Правилника о поступку и доказима. Како се може видети из ових измена Правилника о поступку и доказима, предмет интересовања свих судија Хашког трибунала био је поново Војислав Шешељ. Том изменом је убачено ново правило, 45 тер, које има наслов „Додељивање браниоца по службеној дужности у интересу правде“.

Кратке одредбе у Хашком трибуналу омогућавају прешироку примену. Кратка норма може исувише широко да се тумачи, а та једна реченица гласи: „Претресно веће може, ако одлучи да је то у интересу правде, упутити секретара да именује браниоца који ће заступати интересе оптуженог“.

Свако разуман који прати суђење и ко се елементарно разуме у нешто што су постулати права, зна да се свака промена прописа примењује од момента доношења тог прописа и вероватно важи само за убудуће. Међутим, кад је у питању Хашки трибунал и кад је у питању предмет против Војислава Шешеља, много је пута промењен Правилник о поступку и доказима, и током 2004, 2005, 2006, 2007. и 2008. године, и они се примењују према Војиславу Шешељу иако је он у притвору од 24. фебруара 2003. године. Пошто Трибунал, а пре свега Тужилаштво, не може да трпи ситуацију током суђења, где једноставно падају њихови докази, они наставаљају даље и припремају терен да Војиславу Шешељу на силу наметну браниоца, коришћењем нових формулација”, истиче Зоран Красић.

ме, јер он када каже нешто, народ нема потребе да сумња. Сада су они смислили паклени план како то да заврше. Не могу да га осуде, не прихватају ту чињеницу да га ослободе оптужби и онда сада иду на варијанту да му се наметне бранилац, како би он кренуо са штрајком глађу. У овом случају не би показивали врсту наводне хуманости, већ би терали до краја, да Војислав Шешељ нестане и заврши као што је велики број Срба завршио у Хагу.

Красић сматра да положај Шешеља у Хагу треба повезати са бившим члановима Српске радикалне странке, који су, како каже Красић, на страни Тужилаштва.

– Људи који су изашли из странке, наводно због амандмана, у ствари су се ставили у службу Тужилаштва. Доказ за то јесте што су објавили нешто, представљајући то као вид злоупотребе привилегованих комуникација које Војислав Шешељ има са правним саветницима, да би се укинуле те комуникације, што се и десило. Онда су објављивали текстове да им наводно неко прети атентатом. То је имало за циљ да упозори Хаг да се врши застрашивање, јер ако можете да застрашите бившег заменика председника, онда сте сведоке сто посто застрашили. Они са Запада су проценили да уколико је ослабљена Српска радикална странка, онда лакше могу да заврше посао са Војиславом Шешељем у Хагу. После неколико дана се видело шта је позадина. И Шешељ је буквално сада сам у судници.

Један од већих удараца који је Шешељу задао Хашки трибунал је забрана приступа привилегованим комуникацијама са правним саветницима, а најављена је и могућа забрана посета чланова породице и правних саветника.

– Привилегована комуникација значи да Шешељ може да разговара са правним саветницима и тај разговор нико не сме да прислушкује јер се договарамо о одбрани. То право му је укинута када је Томислав Николић нешто објавио, а Хашки трибунал уопште не интересује да ли је то истина. Они сматрају да је то сасвим довољно да се Војиславу укине комуникација. И то, формалноправно, на 30 дана. Међутим, то је њихов манир, они ће да настављају, то смо видели већ једном крајем 2003. године. До августа 2004. године, 7 месеци непрекидно су продужаване те забране, тада није имао ни комуникацију са породицом. Сада је формалноправно дозвољена комуникација, она није привилегована, али илузорно је да ми причамо о предмету јер они онда легално слушају и могу све то да искористе против Војислава Шешеља. Ако би се применило право, онда је Шешељ одавно код куће, али у Хагу примењују нешто друго, увек на штету Срба. Добро је што је јавност у прилици да прати то суђење. Види се да у сваком погледу Војислав доминира. Потпуно је очигледно да је причинљена штета, Војислав нема другог избора, он се неприкосновено бори за своје право да се сам брани. Тако, и ако се укину комуникације, посете од стране правних саветника, скине нама статус правних саветника, Војислав ће и даље сам у судници да пружа одбрану. Одавно ово суђење није у водама фер и правичног суђења јер су сва Шешељева права прекршена – закључује Зоран Красић.

Право на правду

- *Већ одавно је јасно да је Тужилаштво Трибунала у Хагу изгубило сваки морални интегритет и да више личи на бирократски апарат или аутизма који преписује, штампа и издаје нове и бесмислене оптужнице и оптужбе. Управо због тога сви слободоумни људи на свету морају устати у одбрану основних људских права јер се методе Трибунала у Хагу већ примењују у злоћасном америчком војном зајвору Гванианамо и иолако постојају преиња за чинав свеи*

Пише: Борис Алексић

Да се рат против Војислава Шешелја води свим средствима, прљавим интригама и бестијалним оптужбама, сведоци су сви грађани Србије. Крајем октобра лидеру радикала је, одлуком Секретаријата Трибунала у Хагу, продужена за још месец дана забрана привилеговане комуникације.

У Хагу се води једна од најтежих битака за одбрану Српства, и будућих генерација које не смеју да живе под теретом изрежираниог геноцида и наводне „српске кривице“ за све и свја. Одлуком Секретаријата Трибунала од 29. септембра 2008. године, др Војиславу Шешелју јер забрањена привилегована комуникација са правним саветницима. Истог дана др Шешел је упозорен од стране Секретаријата да би након ове мере могла да му се изрекне и мера забране свих посета.

На овај начин др Војислав Шешел је остављен без одбране, јер је једино привилегована комуникација са његовим правним саветницима коришћена за разговор о предмету и за припрему одбране. Да ствар буде трагикомична, потрудио се сам Трибунал који, по признању једног од судија, све ове године ради на основу Правилника о поступку и доказима чије се верзије на енглеском и француском језику дијаметрално разликују, и то баш по питању привилеговане комуникације. Наиме, према верзији на енглеском језику, могуће је одлуком секретара Трибунала ускратити привилеговану комуникацију оптуженом, док таква могућност у верзији на француском језику не постоји! Подсетимо се да су оба језика, и енглески и француски, службени језици, док обе верзије имају једнаку правну снагу. Овакав пропуст би у свим демократским земљама на свету представљао тежу повреду процесних права, као и основ за преиспитивање стручности руководећег кадра у самом суду.

Ово је само један од примера кршења основних људских права др Шешелја пред Трибуналом у Хагу.

Забрана привилеговане комуникације др Шешелју се реализује у тренуцима када Тужилаштво има намеру да изведе неке од својих најјачих сведока и када се поново одлучује о наметању браниоца др Шешелју. Нема сумње да је најновији потез Секретаријата облик тешког притиска на др Војислава Шешелја, да укида равноправност страна у поступку пред Трибуналом, као и да обесмишљава принцип „једнакости оружја“. Др Шешел, који се шест година налази у притворској јединици у Шевенингену (Холандија), није у стању да сам, без својих правних саветника и сарадника, прибавља доказе како би потпуно представио своју одбрану.

При том, изговори које користи Секретаријат образлажући своју одлуку су политичке природе, а њихов извор су гласноговорници политичке кампање у Србији која има за

циљ елиминацију Српске радикалне странке – најјаче опозиционе странке чији је председник др Војислав Шешел, његову елиминацију и ликвидацију.

Поновни покушај наметања браниоца

Тужилаштво је 18. августа 2008. године поднело Претресном већу захтев којим тражи да се др Војиславу Шешелју укине право на самозаступање, односно да му се укине и забрани право да се сам брани и да му се на силу наметне бранилац. Истим захтевом Тужилаштво је затражило да се до доношења одлуке о наметању браниоца прекине суђење. Претресно веће је 15. августа 2008. године одбило захтев Тужилаштва у делу који се односи на прекид поступка и наложило Тужилаштву да до 22. августа 2008. године достави списак сведока за период од два месеца, након истека редовне летње паузе која је трајала до 26. августа 2008. године. До тог момента, за девет месеци суђења и 87 судских дана саслушано је 38 сведока Тужилаштва.

Тужилаштво је истог дана, 22. августа 2008. године, доставило поднесак којим је затражило од Претресног већа да му изда одобрење за улагање жалбе Жалбеном већу против налога Претресног већа којим се одобрава наставак суђења. Иако Тужилаштво до 26. августа 2008. године није доставило списак сведока са тачним распоредом за наредна два месеца, Претресно веће је дозволило Тужилаштву да изјави жалбу Жалбеном већу, што је довело до прекида поступка и одлагања суђења истог дана – 26. августа 2008. године. Од-

луком Жалбеног већа од 16. септембра 2008. године наложен је поновни наставак суђења.

Захтев којим Тужилаштво тражи да се укине право оптуженог на самозаступање достављен је др Војиславу Шешелу, на матерњем језику, са закашњењем. Такође, сам захтев садржи већи број затамњених делова које је немогуће прочитати, а укупно са додацима има више од 1.500 страна.

У наведеном захтеву, а како су пренели и медији у Србији и иностранству, Тужилаштво износи тврдње да др Војислав Шешел оптужио поступак, одуговлачи са поступком, као и да на недозвољени начин, лично или путем својих помоћника у Београду, утиче на сведоке. При томе је Тужилаштво у захтеву истакао да др Војиславу Шешелу треба да се укине право на самозаступање и због тога што застрашује сведоке у судници.

Истог дана када је прекинуто суђење – 26. августа 2008. године, др Војислав Шешел је у судници истакао да је у овој фази Тужилаштву остало још око три и по месеца да заврши са извођењем доказа, те да оно нема основ да поново тражи да му се наметне бранилац. Он је истакао да Тужилаштво није било способно да поступи по налогу Претресног

Шешел доприноси бржем одвијању поступка

Као што је познато, др Војислав Шешел не испитује сведоке Тужилаштва који сведоче по правилу 92 тер. Због чега?

Правило 92 тер Правилника о поступку и доказима МКТЈ је у супротности са улогом коју сведок има у кривичном поступку кроз векове.

Већ одавно, сведочење подразумева усмено обраћање сведока (његовим речима) судском већу и супротстављеним странама у поступку (оптужби и одбрани), а обухвата чињенице и догађаје од интереса за процес. Само такво сведочење може да буде прихваћено као доказ.

Изјава сведока дата истражним органима, у правним системима демократских држава није довољна да се оптужени осуди, нити се прихвата као доказ сама по себи. Неопходно је да сведок пред супротстављеним странама и судским већем или поротом (у англосаксонском правном систему) својим речима, без утицаја било кога са стране, слободно сведочи о догађајима и чињеницама од значаја за поступак.

Правило 92 тер Правилника о поступку и доказима МКТЈ негира управо овај начин сведочења установљен у демократским друштвима јер на основу њега, писмена изјава сведока или њен транскрипт, који је саставило или обезбедило Тужилаштво МКТЈ, директно улази у списе предмета. При том, узимању изјаве не присуствује представник одбране, што је супротно правилима која важе у демократским државама. То значи да сведок уопште нема прилику да сопственим речима у судници опише догађаје и чињенице о којима сведочи.

Тужилаштво МКТЈ није непристрасно јер представља страну у поступку супротстављену одбрани, а такође, по правилима Трибунала у Хагу, функционише и као истражни орган. Његов задатак је да обезбеди доказе против оптуженог и порази одбрану. Управо из тог разлога изјаве сведока које обезбеђује Тужилаштво не могу да се прихвате здраво за готово јер Тужилаштво МКТЈ саветује и/или инструкује сведоке како да одговарају на питања и формулишу своје изјаве како би оне биле што штетније по одбрану. Често се дешава да само Тужилаштво МКТЈ пише изјаве уместо сведока!

Познато је да судско веће, пре доношења пресуде, разматра списе предмета и оцењује вредност изведених доказа, укључујући и сведочења. Будући да суђења пред МКТЈ трају више година, судско веће, када су у питању сведочења по правилу 92 тер, у списима предмета има пред собом само изјаву сведока дату пристрасном тужилаштву. То значи да судско веће разматра изјаву састављену од стране Тужилаштва МКТЈ и потписану од стране сведока, уместо да цени изјаву коју је сведок дао самостално и без ичијег утицаја, и у којој је догађаје описао својим речима.

Из ових разлога др Војислав Шешел не испитује унакрсно сведоке Тужилаштва који сведоче по правилу 92 тер. Примера ради, за једног сведока који је сведочио по правилу 92 тер било је предвиђено 38 минута за унакрсно испитивање од стране др Војислава Шешела. Његова изјава је обухватала 100 параграфа и сваком је јасно да је немогуће за тако кратак временски период испитати сведока о свим детаљима тако обимне изјаве.

Ове чињенице говоре и о томе да др Шешел и на овај начин, а лишавајући се својих права, доприноси бржем одвијању поступка јер не испитује сведоке по 92 тер, што је у супротности са наводима Тужилаштва МКТЈ да он одуговлачи процес.

већа и достави списак и распоред својих сведока, што само по себи представља одуговлачење поступка и непоштовање Суда.

Занимљиво је да је др Војислав Шешел, 21. августа 2008. године, поднео захтев којим је по трећи пут затражио од Претресног већа да заштити 17 сведока одбране које Тужилаштво претњама и уценама приморава да лажно сведоче. Уз захтев, др Војислав Шешел је доставио и писане изјаве свих 17 сведока оверене пред одговарајућим судовима у Србији, у којима они описују претње и уцене којима су изложени у дужем временском периоду од стране Тужилаштва и у којима истичу да не желе да сведоче против др Шешелја, већ да су сведоци одбране. Наведени сведоци су и јавно изнели своје ставове, а изразили су и спремност да се појаве у судници као сведоци одбране.

Константно кршење процесних права

Подсетимо се да Шешелјева одисеја траје већ 6 година, тј. да је од 24. фебруара 2003. године непрекидно у притвору у Шевенингену, и да је већ четвртог дана од његовог добровољног одласка у Хаг, дакле 28. фебруара 2003. године, Тужилаштво тражило да му се наметне бранилац.

Суђење је, због неспремности Тужилаштва, почело 27. новембра 2006. године без присуства др Војислава Шешелја, који је од 10. новембра 2006. године штрајковао глађу због наметања браниоца у приправности. Претресно веће је 27. новембра 2006. издало налог којим је окончало самозаступање оптуженог и наметнуло му браниоца, супротно члану 21 Статута МКТЈ који гарантује право оптуженом да се „брани лично“.

Тужилаштво је изнело своју уводну реч 27. и 28. новембра 2006. године, а Претресно веће је 1. децембра 2006. године, због „здравственог стања оптуженог“, наложило да се одложи наставак суђења. Затим је 6. децембра 2006. године Претресно веће наложило холандским властима да „осигурају медицинске услуге с циљем заштите здравља и добробити оптуженог и да би се избегао губитак живота“, иако релевантне међународне конвенције забрањују „насилно храњење“.

По жалби др Војислава Шешелја, Жалбено веће је 8. децембра 2006. године донело одлуку којом је дефинитивно вратило право на самозаступање, поништило почетак поступка у овом предмету и наложило поновни почетак суђења када Војислав Шешел „буде у стању да у потпуности учествује у поступку као оптужени који сам себе заступа“.

Суђење је почело 7. децембра 2007. године и оно је трајало 87 дана до најновијег покушаја Тужилаштва да одложи поступак. За све то време др Војислав Шешел је демонстрирао одлично познавање правила поступка, Статута и других релевантних међународних докумената, што су морале да приметне и судије Претресног већа. Исто тако, он је успео да оспори тврдње свих експерата и сведока Тужилаштва које је унакрсно испитивао (сведоке који су сведочили по 92 тер није унакрсно испитивао).

Повратак у доба инквизиције

Др Војислав Шешел је од стране Тужилаштва оптужен и за вербални деликт, тј. за држање „запаливих говора“, што представља реликт из доба инквизиције и комунизма.

Др Војислав Шешел се успешно супротставља тзв. концепту удруженог злочиначког подухвата (УЗП). Према анализама познатих правника у свету, међу којима су Алисон Данер са Правног факултета Универзитета Вандербилт (Vanderbilt University Law School), Џени Мартинез са Правног факултета Стенфорд (Stanford Law School), Алан

Дершовиц професор на Универзитету Харвард, Вилијам Шабас професор на Универзитету у Даблину и Универзитету у Њујорку итд, УЗП, а нарочито његова трећа категорија представљају невесто прикривен концепт колективне кривичне одговорности. Код др Војислава Шешелја Тужилаштво је у најновијој верзији Оптужнице увело могућност да он одговара за све што су учиниле „српске снаге“ (појам који обухвата сваког Србина у униформи, укључујући и војно-медицинско особље, позадинске јединице итд).

Да би се изборио за своја основна људска права, др Војислав Шешел је штрајковао глађу 28 дана, што га је довело на ивицу живота и смрти. Он је више пута у судници упозорио да би евентуално ново наметање браниоца у било којој форми, тј. укидање његовог права на самозаступање, довело до новог штрајка глађу.

Нови штрајк глађу, након шест година проведених у притвору, могао би да доведе до смрти др Војислава Шешелја. Очигледно је да Тужилаштво, које није могло да поступи по налогу Претресног већа и достави списак и распоред својих преосталих сведока, губи битку са др Шешелјем који се сам брани. Управо због тога они, чини се, виде једину шансу за свој „тријумф“ у наметању браниоца.

Међутим, у интересу правде и међународног права, овакав сценарио не сме да се реализује. Већ одавно је јасно да је Тужилаштво Трибунала у Хагу изгубило сваки морални интегритет и да више личи на бирократски апарат или аутомат који преписује, штампа и издаје нове и бесмислене оптужнице и оптужбе. Управо због тога сви слободоумни људи на свету морају устати у одбрану основних људских права јер се методе Трибунала у Хагу већ примењују у злогласном америчком војном затвору Гвантанамо и полако постају претња за читав свет.

Покушај убиства др Шешеља у Хашком трибуналу

Војиславу Шешељу се од првог дана боравка у притворској јединици Хашког трибунала крше основна људска и процесна права. Више од пет година Војислав Шешељ и стручни тим који помаже његову одбрану воде борбу за поштовање права и правде. Нови покушај судског убиства др Војислава Шешеља у Хашком трибуналу био је тема научног скупа који је 20. септембра одржан у препуној сали Дома синдиката у Београду. Присутнима су се обратили академици из Србије и Русије Коста Чавошки и Елена Гускова, професор Мирко Зуровац, др Веселин Ђуретић, проф. Бранко Ракић, адвокат Драгољуб Томашевић и Милица Арежина, представници патриотских организација Данило Тврдишић, Борка Миланков и Младен Обрадовић, шеф тима који помаже одбрану др Шешеља Зоран Красић, али и сведоци одбране, Јован Гламочанин, Зоран Ранкић, Ненад Јовић, генерал Миодраг Панић, пуковник Љубиша Вукашиновић, Александар Стефановић и Небојша Стојановић. Својим присуством скуп су подржали и други сведоци одбране који су такође издржали невероватни притисак Хашког трибунала, одупрли се том притиску и јасно, гласно, јавно саопштили, да желе да буду сведоци одбране: Војислав Дабић, Драган Спасојевић, Александар Гајић, Милан Радовић, Ненад Ђурашковић, Миодраг Луковац, Радован Новачић, Миле Црнобрња, Димче Мијатовић, Зоран Дражиловић, Ненад Митић.

Еминентни стручњаци из области права, универзитетски професори, угледни српски интелектуалци, као и сведоци одбране, говорили су о двојшинској политици Хашког трибунала, непоштовању људских и процесних права, његовој политичкој улози, фалсификовању историјских чињеница, притисцима и уценама Тужилаштва, али такође и о неуспелом пучу у Српској радикалној странци и његовој повезаности са процесом који се води против Војислава Шешеља.

Поздрављајући госте и окупљене грађане, потпредседник Централне отаџбинске управе, Драган Тодоровић, је рекао: „Војислав Шешељ је заслужио да сваки поштен човек у Србији и у свету стане у његову одбрану. Зато смо захвални свима онима који су дошли данас да учествују на овом научном скупу и да својим присуством покажу да цене и поштују све оно што Војислав Шешељ ради у Хашком трибуналу. А Војислав Шешељ се у Трибуналу налази због неколико ствари: зато што је Србин, зато што је српски националиста и зато што је против глобализма, а за Хашки трибунал нема већег злочина од те три ствари, и то су показали врло јасно у протеклим годинама”, истакао је потпредседник Централне отаџбинске управе Драган Тодоровић, поздрављајући госте и окупљене грађане.

Покушај ућуткавања Војислава Шешеља

„У овом тренутку нама свима драг, др Војислав Шешељ суочен је са двама опаких, а можда и кобним опасностима.

Српску радикалну странку, којој председава, разбијају му изнутра, док му као заточенику у Хагу раде о глави. Није потребно много памети па да се закључи да су ове две акције синхронизоване”, истакао је проф. др Коста Чавошки и додао: „Моћни страни чиниоци, који не само да су окупирали нашу земљу и поставили квислиншку владу, него желе да овладају и нашим духом, решили су да разбију највеће опозиционе странке и даље фрагментизују страначки политички живот како би лакше држали у покорности све кључне државне установе – парламент, владу, војску и полицију. На том њиховом поганом путу прва се нашла Српска радикална странка, а већ следећа би могла бити Демократска странка Србије”.

Према речима проф. др Косте Чавошког, сада је др Војислав Шешел изнова суочен са смртном претњом, пошто је Тужилаштво опет поднело захтев и уложило жалбу другог степена већу да му се наметну браниоци. „Овај захтев Тужилаштва је, иначе, противан члану 21, ставу 4, тачки (д) Статута суда, која оптуженом зајемчује право „да се сам брани или путем правне помоћи по властитом избору”. Другим речима, постоје само два начина одбране: оптужени се може сам бранити или може одабрати адвоката који ће то чинити уместо њега. Трећа могућност, да суд противно вољи оптуженог сам наметне браниоца, није уопште предвиђена, чиме је заправо искључена. Стога се захтев тужиоца да се др Војиславу Шешелу наметне бранилац противно његовој вољи и избору, морао одбацити без икаквог улажења у појединости.

Иза овог захтева Тужилаштва две су опакe намере. Прва је да се др Војислав Шешел ућутка како би уместо њега говорио наметнути бранилац по тужиоцевом избору. У том случају наставак овог срамног суђења ишао би као по лоју, пошто би се тужилац и наметнути адвокат савршено допуњавали и били у потпуном сагласју, да не кажемо хармонији. Друга је намера да се др Војислав Шешел доведе до смрти, то јест убије. Јер, ако му суд ускрати право да се сам брани и наметне му некакве назовиадвокате по избору Тужилаштва или самог суда, др Војислав Шешел ће своје неприкосновено право да се сам брани бранити штрајком глађу.

Уколико суд донесе такву одлуку, Шешел би могао, не дај Боже, умрети од глади.

Напоследку, иако су већ сада познате потенцијалне убице др Војислава Шешела, треба одмах додати и ко ће све бити одговоран ако дође до трагичног краја. За такав исход неће бити одговорни само хашки инквизитори, него и домаћи квислинзи који су наручили оптужницу против др Војислава Шешела. И не само они, него и сваки наш званичник који и даље сматра да тај суд треба уважавати и да с тим судом треба сарађивати. А неће имати миран сан ни они који су оставили др Војислава Шешела на цедилу у тренутку када се изнова суочава с погибелним претњама”.

Уз подршку Русије, срушићемо Трибунал

Руски академик Елена Гускова нагласила је да, иако након 15 година рада Хашког трибунала могу да се извуку закључци о томе зашто је основан, против ког народа ради и које методе у свом раду користи, то до сада није урадила ниједна међународна организација. „Требало би да иницирамо ту једну, вероватно међународну, организацију, орган, конференцију или комитет који би проанализирао шта је до сада Хашки трибунал урадио, колико је тамо људи и која је националност највише осуђена. Значи, кад ми видимо ко је осуђен, са каквим формулацијама, види се да је то против српског народа, чак је и цео Трибунал направљен да би се осудили не појединци, него српски народ, руководство српског народа”, истакла је Гускова.

Један од извора података о раду Трибунала, могла би, према речима Елене Гускове, да буде и књига Карле дел Понте. Она је такође истакла да је Руска Федерација, односно Министарство иностраних послова, већ покренуло иницијативу за истраживање чињеница наведених у књизи.

„Морам да вам кажем да је Русија сада много снажнија него икада. Видите како су се дешавали догађаји. Требало је да Запад и НАТО и Америка среде Србију врло брзо, од 1991. године па надаље, врло брзо, један, два месеца, не више, па онда, добро, пола године и после тога ће кренути на Русију. И огромна заслуга Србије је што је она задржала НАТО снаге на Балкану више од 15 година. Чак нисте ни били свесни тога шта сте урадили за човечанство, за наше словенство, за наше православље. Нисте били свесни, али сте их задржали. Зато што оно нису успели 1991, 1992, 1993, 1995. године, и због тога је дошла и 1999. година, да вас згазе одједном. Међутим, ни то нису успели и то нама, Русима, дало је 18 година да дођемо себи, да будемо свесни шта се дешава у свету. Е видите како им се сада жури, њима се жури. Политичка сцена у Србији је нестабилна. Са једне стране њима се жури да што брже иду против Русије, а са друге стране да искористе нестабилност политичке сцене у Србији, да не дође на власт јака странка, да не дођу на власт радикали, једина странка која би њима могла да смета. И направиле су два удара. Један удар да разбију Радикалну странку, први удар. А други удар је преко Грузије на Русију, да увуку Русију у рат, да то буде повод за почетак Трећег светског рата.

Међутим, Русија је овог пута одлично одрадила све и спречили смо то. Имамо сада паузу зато што вероватно у Вашингтону сада пишу неке друге варијанте сценарија како то да ураде да ипак дођу до свог циља. Али имамо и ми сада могућност да се припремимо јер сада, уместо једног председника, имамо два снажна председника. Између њих је потпуна сагласност, нема никаквог раскола. Не могу да примене ту методу коју су применили код вас. Значи, код нас је сада све чврсто, тако будите сигурни. И због тога кажем да можемо сада заједничким снагама да радимо против Хашког трибунала. Сада ми радимо на томе, ми научници смо покренули то. Радимо на томе да и руска влада и руска поли-

тичка елита изађе са иницијативом потпуне контроле Хашког трибунала и анализе шта је до сада урађено и какву кривицу они треба да сносе”, нагласила је Гускова.

На крају излагања Елена Гускова је поручила радикалима да морају целом свету да покажу да је странка опстала. „Ово чишћење које сада преживљава радикална странка треба да се заврши уједињењем ваших редова, да у странци остану само најснажнији. Најснажнији да остану у странци, најснажнији људи, најчвршћи, са чистим срцем, са чистим рукама, са јасним осећањем циљева где ви идете. И то је тежак задатак, а ви сада треба целом свету да покажете да је странка не само опстала, него ојачала. То што сам рекла, оно што су ваши дали, а ништа нису добијали, то је лоше. Сад је у Хашком трибуналу Радован Караџић и тако лако су ваши предали тог хероја Хашком трибуналу. Међутим, не остварује се улога државе да брани своје, да им даје подршку, и новчану и материјалну, и било коју другу, и моралну, и видите ко сада брани оне који су у Хагу. Само Српска радикална странка.

Ништа нећете добити од тога што је Радован Караџић сада тамо у Хагу. Међутим, њихова снага је повећана у Хагу. Сада ће не само Војислав Шешељ, него и Радован Караџић бранити Србију и српски народ тамо у Хагу. Њима није лако, али они осећају вашу подршку и подршку научника и свих часних људи у Србији и у Русији и надам се да ћемо заједничким снагама пружити не само подршку њима, него ћемо и срушити Хашки трибунал”.

Наказна политичка творевина

„Ситуација је таква да морамо имати храбрости за истину нашег најновијег националног положаја и националног страдања. Колективног страдања које нам је дуго и упорно припремано, док смо се ми успављивали у уверењу да су решена сва национална питања свих југословенских народа. Реч је о потреби за храброшћу. А данас је храброст и назвати ствари правим именом. Данашње стање западног духа, не народа, већ оних који владају, по много чему подсећа на оно које је породило фашизам у срцу модерне Европе”, рекао је проф. Мирко Зуроац.

Нагласивши да Хашки суд није никаква институција права, већ наказна политичка творевина, проф. Зуроац је додао: „Истинским кривцима, правим злочинцима, онима који су започели рат, а то су, као што знате, југословенски сецесионисти и њихови страни подстрекачи и заштитници, неће бити суђено. То је било јасно од првог момента, зато не треба да нас изненади случај Орића, Харадинаја и других. Дакле, они једноставно неће да суде тим људима. Они желе да суде искључиво на основу лажних и исконструисаних оптужби војном и легално изабраном политичком руководству свих српских земаља. Зато је тамо толико Срба и то не било каквих Срба, већ оних најбољих Срба. Међутим, у нечем су се преварили. Они су тај суд и процесе замислили као једну сценску игру, која треба да увери светску јавност да се тамо ради о неком праву. Нису очекивали да ће се тамо појавити и неки хероји, којима није у првом реду стало до властитог живота, ни до властите одбране, већ до одбране српског народа, његове историје и његових легитимних интереса”.

Професор је упозорио да због тога покушавају да др Шешељу доделе браниоца иако, према његовим речима, правна пракса не познаје наметање адвоката, „Пракса познаје одређивање адвоката по службеној дужности, искључиво за оне случајеве где оптужени или не може да плати адвоката или је неспособан да се сам брани. Међутим, овде је у питању нешто друго. Они не желе да се чује истина о догађајима на подручју бивше Југославије. Састављачи оптужница су се трудили да збивања на подручју сада већ бивше Југославије прикажу у што извртнутој перспективи. Зато тамо нећете наћи ни слова, рецимо, о тероризму као облику борбе шиптарских терориста, о бројним злоделима руководства сецесионистичких република и њихових армија, о злоделима представника такозване међународне заједнице, који су углавном били из НАТО савеза и у функцији остваривања њихових империјалних циљева. Ни слова о томе нећете наћи”.

Окарактерисавши Трибунал као монструозну политичку творевину, професор Зуровац је истакао: „Његов циљ је да наметне колективну одговорност српском народу уз безочно прекрајање његове историје, што може да има трагичне последице за историјску судбину српског народа. Њихов циљ је да од српског народа изнуде најсрамнији облик капитулације, која га директно доводи у стање поробљености, и то видите у сваком тренутку, свакога дана, о томе се ради. Јер ови „нови режисери зла“, нису у стању да постигну своје циљеве без нашег пристанка, односно без пристанка наше званичне власти, без обзира какви су, њима је то довољно. Тек уз наш пристанак, наш народ постаје историјски одговоран, не само данас, него за целу историју, за сва зла која су се последњих година догодила на овим просторима, за злочине које није починио, па чак и за оне које су други починили над српским народом. По моме мишљењу, без обзира на резултате избора, нико у овој земљи нема право да натовари овај неподношљиви терет на леђа српском народу, ни под којим изговором, ни под којим уценама, ни под којим условима. У питању је наш историјски опстанак, то морамо знати, који се не може одбранити уз малодушно самоомаловажавање и бесмислено самооптуживање, уз бесрамно самокажњавање и понизно повлачење пред арогантним уценама, што најалост, марионетска власт у Србији једино зна да чини”.

Рекли су: Шешел не сме да се врати у Србију

Један од сведока одбране на кога је Тужилаштво вршило притисак да сведочи против др Шешелја, **Јован Гламочанин**, присутнима је испричао како је и сам имао прилике да се увери у „правне” циљеве Хашког трибунала и опхођење тадашњег режима према тој институцији. „Имао сам прилику да се лично уверим у праве циљеве деловања Хашког трибунала и експанзије Европске уније и НАТО. Средином априла 2001. године Зоран Ђинђић ми је понудио услове за удобан живот, ако сарађујем на политичкој ликвидацији др Војислава Шешелја. Ђинђић ми је рекао да морам у томе да учествујем јер је Шешел са својом Српском радикалном странком највећа опасност за политику Запада према Србији, и то много већа опасност него Слободан Милошевић и Социјалистичка партија. Пошто нисам прихватио сарадњу Ђинђићеве специјалне полиције, био сам шиканиран и малтретиран у више наврата.

Да су др Војислав Шешел и Српска радикална странка највећа препрека за покорвање Србије и Срба, поновили су хашки истражитељи који су ме маја месеца 2004. године четири дана испитивали. Када сам приметио да ме питају о стварима које треба да интересују америчку обавештајну службу, ЦИА, а не Хашки трибунал, један од њих двојице је рекао да је ова служба ударна снага Запада и да је природно да хашки истражитељи сарађују са том службом. Томе су додали да се Шешел не сме вратити у Србију и да ја у томе морам помоћи, као што им помажу људи из Демократске странке. Исти став Хашког трибунала поновио је главни истражитељ Ден Саксон 15. септембра 2006. године, када је тражио да сведочим против др Шешелја. За њега је било најважније да се Шешел не врати у Србију, иако је изразио сумњу за такав исход пошто немају потребне доказе. Он је у разговору, обзиром да је обављен у мом стану, прихватио примедбу да ради за америчку обавештајну службу, јер је он Американац и дужан је да ради за службу своје земље. Заступник оптужбе, Кристин Дал, заједно са истражитељем Паолом Стокијем, једним нашим и једним америчким полицајцем, тражила је 15. септембра прошле године да сведочим против др Шешелја о свему и свачему”.

Према Гламочаниновим речима, након што је одбио да сведочи, уследиле су претње. „Када сам одбио, она је запретила принудним привођењем и понудила ми је удобан живот на Западу ако ипак сведочим. Пошто нисам прихватио сведочење под било којим условима, она је резигнирано констатовала да сви одбијају сведочење и да ће Шешел бити ослобођен.

У разговор се умешао Паоло Стоки и рекао како њему у свему помажу челни људи Демократске странке, са којима је непрекидно у контакту, они га и подстичу на рад и друже се са њим. Траже од њега да се све учини како би се др Војислав Шешел осудио и како би се уништила Српска радикална странка. Последњи покушај да сведочим против др Шешелја учињен је 27. фебруара ове године. Тог дана у мој стан је банула једна висока жена, представила се као Ана Манфреј, Словенка, и као пријатељ Хашког трибунала и поред мог противљења ушла је у дневну собу, отворила повећу ташну пуну девиза и затражила да сведочим против др Шешелја. Нисам јој дао прилику да било шта више каже, него сам је истерао из стана. Дакле, Хашки трибунал уцењује, нуди мито и врши разне притиске да би обезбедио лажне сведоке против др Шешелја. Многи српски добровољци доживели су много озбиљније притиске, али су часно издржали и показали Западу да су Срби и даље неизмерни слободари и најхрабрији народ. Због свега тога закључио сам да се Хашки трибунал не може подвести нити под било који савремени правосудни систем”.

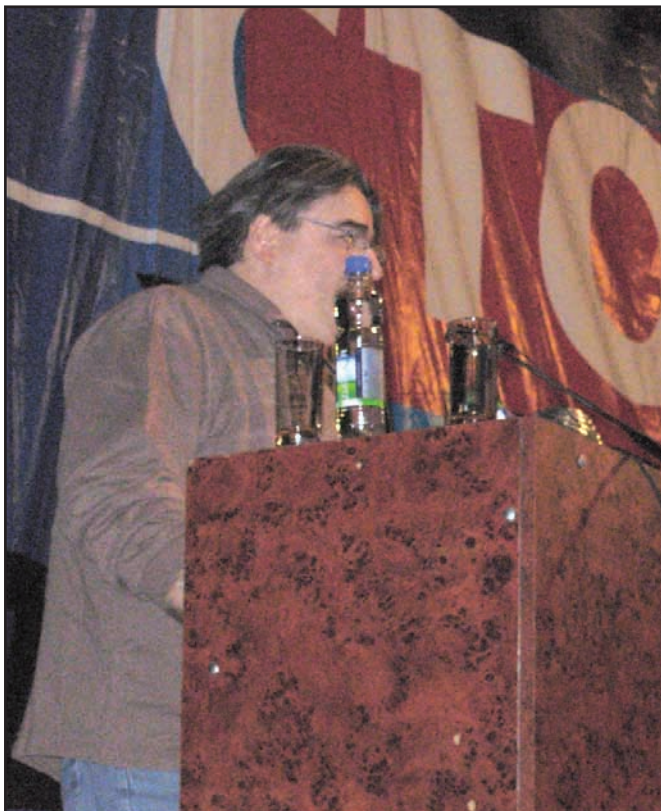
Трибунал се плаши Шешелја

Проф. Бранко Ракић је констатовао да се Војислава Шешелја у Хашком трибуналу, заправо, плаше. „Ја сам имао велику част да будем правни саветник председника Слободана Милошевића пред истим трибуналом, и имао сам велику част, у оквиру тог свог посла, да будем један од људи који су припремали и сведочење проф. Војислава Шешелја. И знам добро, и нећу много понављати овде да је паничан страх владао међу запосленима у Трибуналу, и чак и у затвору и у Трибуналу када је стигла информација да ће Војислав Шешел сведочити. Јер знају да ће се појавити човек који зна истину, који је заљубљен у истину и који је толико интелигентан и толико способан да ће ту истину, упркос свим овим препрекама, успети да изнесе на видело. И тога се они плаше и на суђењу које се одиграва сада.

Неко ће рећи, односно многи говоре, судско веће које суди Војиславу Шешелју је много боље од других већа, благонаклоно и тако. Не треба се заварати тиме. Они то раде из пуког страха. Они се плаше. Налазе се пред човеком који је, дакле, прво спреман да говори истину и који је спреман за ту истину да погине”.

Према речима професора Ракића, др Шешел је буквално прегазио сведоке Тужилаштва. „Хашки трибунал је средство које није уперено само против тих оптужених људи, наравно они су ту непосредно највеће жртве, а и највећи браниоци српског народа, него је уперен против целине српског народа”.

„Објективност” Хашког трибунала, проф. Ракић је илустровао следећим примером: „Хашки трибунал тврди да је Албанцима био ускраћен стварни приступ власти ради остварења њиховог политичког, економског, социјалног и културног развоја. И то ови наши овде подржавају. Здушно подржавају напоре Хашког трибунала да окриви бившу власт. Иако то може да буде врло погубно. Рецимо, за Републику Српску. Ја се надам да се то неће десити, али мислим да је важно упозорити на ту могућност. Е, зато се они боје људи попут Војислава Шешелја који желе да докажу исти-

ну. Због тога покушавају, и чине све, да га спрече у извођењу његове одбране и зато покушавају и да му наметну браниоца, па по могућству, ако могу и да га убију успут, то би им изгледа било најбоље. Е, али ми то не дамо. Не да ни Воја Шешел и њима остаје једино да га се плаше”.

Истина је на нашој страни

Генерал Миодраг Панић говорио је о покушајима Хашког тужилаштва да га стави на списак својих сведока. „Хтели су да ме ставе на листу Тужилаштва за сведочење против др Војислава Шешелја, што сам ја одбио и рекао, ја ћу, ако морам да сведочим, и ако сведочим, а није ми први пут, сведочити у корист одбране, у корист истине. А истина је на нашој страни.

Свима нама је познато шта је Хашки трибунал, шта се тамо ради и како се ради. Имао сам прилику да будем сведок у процесу одбране вуковарској тројци, генералу Мркшићу, пуковнику Шљиванчанину и капетану Радићу. Био сам тамо 15 дана и сматрам да сам часно и поштено дао свој допринос у утврђивању истине да се скине љага са једне акције коју смо имали у интересу ове земље, овог народа, коју смо радили часно и поштено, а они добро знају да се на Овчари десила само освета, освета оног, или реванш оног народа коме су они побили малтене читаве породице, и да са тим Југословенска народна армија у том тренутку није имала везе.

О сведочењу у Хагу могу вам рећи и то. Имао сам прилику да видим како један адвокат заступа свог клијента. Рекао му је да се брани ћутањем, што по мени није давало никакве резултате, јер он није био добар. Није моје да ја оцењујем посао адвоката, али сматрам да га није добро бранио, а то се после свега и видело у коначном исходу. Ми смо дужни да се боримо за сваког човека. Ми који смо негде учествовали, а учесник сам наших ослободилачких ратова и био сам на многим местима, и уопште не бежим, напротив, ићи ћу кад год треба, и за кога год треба да се каже истина, јер сматрам

да смо се часно и поштено борили. Истина је на нашој страни. Дужни смо да се боримо за сваког нашег човека који се налази у Хагу, који чами тамо, коме теже да нађу некакву кривицу, измишљају некакве сведоке”.

Др Веселин Буретић подсетио је присутне да, бранећи др Војислава Шешелја, бране светионик отпора и буђења српског рода, „његово излагање из стања квислинштва, из полукупационог стања. Ко то не види, он не види шта је битно. Није битно политизирање у парламенту о небитним партијским стварима, битна је егзистенцијална борба за опстанак српског народа”.

Буретић је као једно од кључних питања опстанка српског народа навео Косово и Метохију. „Сутра, ако се направи неки компромис, што је могуће, како ће свет гледати на Косово и Метохију? Ко је у име српске владе, ко је у име српске владајуће garniture, у име српске опозиције рекао да ћемо дозволити само повратак на стање пре 1941. године? Све после 1941. постигнуто је насиљем. И сутра, ако се направи компромис, рецимо, у Уједињеним нацијама, рецимо у Међународном суду у Хагу, они ће прихватити свршен чин, јер их ми нисмо на време упозорили. Ако упозоримо на време, лопов који је отео српску земљу под Мусолинијем, под Хитлером, под Титом, под НАТО-ом, он ће се осећати несигурним и тражиће уточиште на другој страни”.

Буретић је истакао да Русија може да пружи огромну подршку остварењу српских интереса. „Сви наши противници, сви отимачи наших земаља, урадили су то не својом снагом, него ослањајући се на спољни фактор. А ми имамо руски народ који је у цивилизацијском смислу идентичан, у језичком смислу идентичан, у културно-историјском смислу”.

Затим је подсетио на неке од историјских догађаја који су учврстили везу између два народа. „Русију смо спасили 27. марта 1941. године. Немачки генерали пишу да је преврат у Београду спасио Москву, јер је одложена операција ’Барбароса’ за шест недеља”.

Буретић излаз из тешке ситуације у којој се налази Србија и српски народ види у конфедерацији са Русијом. „Једини излаз из ситуације је конфедерација са Русијом не губернија. Губернија је једна област, а конфедерација је нешто друго. Зашто бих ја сада хтео да идем у европску федерацију, а нећу у конфедерацију са Русијом, да имам заједничко Министарство одбране”?

Буретић је обраћање завршио констатацијом да је основни проблем у Србија слобода. „Није нама проблем демократија, него слобода. Ако је демократија у функцији слободе, онда је то демократија. Ако је демократија сметња на путу освајања слободе, као што је то код нас, онда то није демократија”.

У име невладиних патриотских организација „Српска мрежа”, чији је координатор организација „Српске двери”, обратио се **Данило Тврдишић**, који је истакао: „Говорити о Хагу и повезивати га са појмом правде и правичности, то је исто као када смо говорили, постављали питање, да ли је ђаво леп, или је ђаво можда праведан, итд. То су очигледности које су сваком грађанину Републике Србије и сваком слободољубивом човеку јасне, ако има зрнце здравога разума. Не треба превелико правно искуство и правничко умеће да би се те очигледности виделе. Нажалост, браћо и сестре, одређени експоненти у квислиншкој и марионетској власти овде у Србији, те очигледности не виде или не желе да виде. Ти представници марионета у Србији, чак и они који кажу негде стидљиво да је Хашки суд неправедан, одмах у наставку кажу да смо ми, ето, принуђени, да морамо да прихватимо услове послушности Хашком трибуналу зато што је то, тобоже, у српском националном интересу, у интересу живота,

у интересу грађана Србије, у интересу њиховог бољег живота итд”.

Тврдишић је поновио став претходних говорника да је Хашки трибунал у великом проблему када је др Војислав Шешељ у питању. „Када говоримо о господину Војиславу Шешељу и његовој борби у Хашком трибуналу, и ту су ствари јасне. Они једноставно не знају шта да раде сада. Он је код њих врућ кромпир са којим они не знају шта да раде, и ту постоје две опције. С обзиром да их он константно интелектуално и правнички, заиста тамо понижава, једна опција је ова која је повезана са наметањем адвоката Војиславу Шешељу, да га по свом познатом рецепту ликвидирају. Ја се искрено надам да се та опција неће десити, и друга опција, за коју сматрам да је релевантнија, јесте да ће га у догледно време, услед недостатка доказа, ослободити”.

Притисцима и уценама терали су ме да будем сведок Тужилаштва

Ненад Јовић, сведок одбране проф. др Војислава Шешеља, говорио је о двоаршинској политици Хашког трибунала. „Покушавају да му наметну адвоката, ускрате телефонски контакт с његовим правним тимом, ускрате посете правног тима, као и посете његове породице. Ја се само питам: зашто главни тужилац Брамерц, кад подноси извештај Уједињеним нацијама, не опише и начин понашања свог тужилаштва према проф. др Војиславу Шешељу и зашто им главни тужилац Брамерц не опише на који начин његови истражитељи долазе до сведока против Војислава Шешеља. А лако је могао доћи до тих информација јер их већ одавно има. Могао је да прочита, ако је вичан читању, обиље мојих изјава и докумената, које сам послао под кривичном и правном одговорношћу Хашком трибуналу. У тим изјавама, овереним у суду, лепо и читко пише како сам ја уцењиван од стране хашких истражитеља, како су ми претили дизањем оптужнице против мене, затварањем у Централни затвор, одвођењем у Хаг, где бих им певао као канаринац, па чак и да сам повредио суд и да ћу бити кажњен са седам година затвора и 200 хиљада евра. Било је и веселијих понуда, мало и да се нашалим, као што су, цитирам: ’Добићете, Јовићу, смештај у хотелу шест месеци, тамо ћете бити окружени лепим девојкама, па можете користити услуге које оне пружају’. Нудили су ми и новац, а све то само да потпишем већ написану изјаву против проф. др Војислава Шешеља”.

Јовић је подсетио да је Тужилаштво у кризи и да мора да оправда новац који добија за свој рад. „А тај новац је потрошен, од стране хашких истражитеља, на возање диповима и проводе по хотелима широм бивше Југославије”.

Адвокат **Драгољуб Томашевић** оценио је да је Хашки трибунал, у предмету проф. др Војислава Шешеља, показао своју нецивилизацијску и антиправну улогу. „Проф. др Војислав Шешељ је од почетка жртва, јер Хашко тужилаштво му не дозвољава да своју тезу одбране спроведе до краја. Пре свега, спречава га да разобличи подвале Тужилаштва са лажним сведоцима и осталим квазидоказима, а о чему говоре уважени људи који не желе лажно да сведоче ни по цену сопственог страдања, а имали смо прилику и овде да их чујемо.

Тужилаштво и даље прибегава тактици узнемиравања, пролонгирања и спречавања да проф. др Војислав Шешељ сам води свој случај, иако се недавно изборио за то по цену живота који је заложиио да би остварио неприкосновено право да се брани сам. Хашко тужилаштво је проценило да време ради за њих па, супротно међународно признатом правилу о правичном суђењу, користи свој положај и грубо крши све опште и посебне принципе права оптуженог на поште-но и фер суђење.

За Хашко тужилаштво постоји ригидна пракса и став да је небитно што оптужени не признаје наметнутог браниоца, већ је битно да он по сваку цену буде именован, да би на тај начин контролисало и спутавало одбрану оптуженог. Та пракса је већ виђена у предмету др Шешеља коју је он осујетио, као и покојни председник Милошевић. Више је него јасно да Тужилаштво преко суда спроводи, односно да не поштује принцип једнакости странака, односно једнакост оружја које би требало да стоји на располагању одбране. То подразумева право на адекватну одбрану, потребно време и услове, што се од стране Хашког суда не поштује. Пример за то су патње проф. др Шешеља и његовог правног тима у погледу спутавања свих ових права која сам набројао. Хашко тужилаштво опструкцијом крши права др Шешељу и присиљава суд да кроз процедуралне замке др Шешељ губи драгоцену време, енергију и здравље да би заштитио своја основна права, уместо да своје скромно време за припрему одбране што ефикасније искористи”.

Према Томашевићевим речима, више је него јасно да „ова квазиинституција не поштује ни свој сопствени статут јер нема пуне једнакости странака, суђење се одвија са несхватљивим закашњењем и траје скоро шест година. Због тога суђење није правично и представља праву одмазду и кажњавање др Шешеља”.

Сведок одбране **Александар Стефановић** поновио је да такозвани западни цивилизовани свет не преза од тога да спроведе и наметне своје замисли и да исто тако користи Хашки трибунал као инструмент притиска на српски народ и српску државу.

„Као човек који је после 2000. године припадао власти, позван сам од стране тадашњег председника владе који ми је, да кажем, условно речено, дао задатак да одем у улицу Јеврема Грујића да дам изјаву у случају Војислава Шешеља. Када сам рекао да не желим да се појављујем пред Хашким трибуналом, он ми је тада дао чврсто обећање да се нећу појављивати пред Хашким трибуналом, да је то договорили са тадашњом тужитељком Карлом дел Понте, а да је мој зада-

так само да одем и дам изјаву против Војислава Шешелја. Ја сам рекао да, без обзира на политички разлаз са Шешелјем, не што не желим, него што не знам и не могу да кажем да је направио иједан злочин, да је било кога наговорио на злочин, нити да је својим говорима било кога подстакао да стане у заштиту српских држава, српских територија, да, једноставно из онога што су моја сазнања, Војислав Шешелј није злочинац.

Он је рекао: 'Добро, ти немој говорити да је злочинац, иди и политички га дискредитуј'. Ја сам дао изјаву која нема чак ни тога, политичке дискредитације. И тада настају прави проблеми везани за контакт са Хашким тужилаштвом. У последњих годину или годину и по дана, тачније, почињу свакодневни позиви, малтретирање, дођи, не дођи. Зову државни органи Србије да се појавим пред Хашким трибуналом. На пример, зову ме у петак у 12 сати и кажу – сутра увече мораш бити у Хагу. Па како, не могу пешке стићи за дан један у Хаг, немам ни визу, не знам ни ја шта.

Онда, увек је постојала претња за коју сам знао и које сам се плашио, а која је пре два-три месеца и остварена, а то је да српски сведоци проводе више времена у затвору него доказани злочинци из других народа. Доказ је Љубиша Петковић, који је одведен из луднице и добио четири месеца затвора. Значи, један притисак за који не треба много доказа, који Хашки трибунал перманентно врши. Међутим, ја сам заиста изненађен, мало позитивно изненађен, одзивом ових људи који желе да кажу истину, који су стали на страну истине, не одбране, не напада, него једноставно да кажу оно шта знају. Ја мислим да ће тек сада Хашки трибунал ухватити нервоза и да ће, као што предузима мере против окривљених, сада предузети мере и против сведока. Почеће репресија, почеће ово што је говорио господин Гломочанин, торбе, девојке и тако даље. Надам се да смо сви тога свесни, да се томе одупиремо и да, једноставно, ову агонију која се зове Хашки трибунал, једном за свагда скинемо са врата и да то буде прошлост".

Издаја се не сме никада заборавити

Књижевник Момир Лазивић подсетио је на добро познату изреку: „Немој сине говорити криво, ни по бабу ни по стричевима, већ по правди Бога истинога” и додао: „Није он отишао у Хаг да брани себе, он је отишао у Хаг да потврди ову реченицу, да потврди ову истину која живи дуго онолико колико и народ. То је највећа морална и духовна заклетва коју још увијек, овако расрбљен, носи у себи Србин. И вјерујте, док код нас живи у Србима, нема предаје и нема издаје. Али неки морају да оду, такав је живот. И што оду прије то је боље. Остају они који спремно настављају борбу и који могу да издрже.

Срби су опасан народ. Знате, ја се као писац често дружим с народом, и поред казана, и у шуми, и када се прави кућа. Ових дана, кад се пече ракија, има једна пјесма која се пјева по Фрушкој Гори, каже: Није лако Србин бити, треба девет дана пити и десети наставити. Видите ли колика је то метафора, па ни то не може свако, па зато не може свако бити ни Војислав Шешелј, не може свако бити Радован Караџић”.

Говорећи о пучу у Српској радикалној странци, поручивши да се издаја не сме никада заборавити, Лазивић је одрецитовао песму Издаја:

Издаја

*Кад браћи браћин изда,
камен од бола љуца,
икона на зиду љаче,
вукови слијеђи у међави злувој
ијрагове своје иоширу.
Кад браћи браћин изда,
урлик сјрженог сунца
у зеници ока љрогори.*

Зоран Ранкић, сведок одбране, описао је каквим се методама и притисцима користило Тужилаштво покушавајући да га стави на свој списак сведока:

„Покушавали су да ме киднапују, водили су ме у Хаг, држали су ме два месеца у кућном притвору, уцењивали су ме и нудили ми све и свашта. Малопре сам се насмејао када је овај мој брат претходни рекао – да ме хладе црнкиње у Доминиканској Републици и остале ствари. Мало смешно, али није смешно. То је мало више жалосно чиме се они све баве, тај хашки суд неправде. Никакав то суд правде није. Никада се нису сетили, а знају да сам учествовао у ратним дејствима у Босни, и то у подручју где је оперисао чувени Насер Орић, за кога лично знам да је запалио двадесет и нешто села и убио 1.600 српских цивила, углавном баба и деда. Никоме из Хашког трибунала није пало на памет да ме позове да сведочим као сведок Тужилаштва у процесу против Насера Орића. Зашто? Па, то њима и није циљ. Тамо се суди искључиво Србима и искључиво су Срби криви за све што се десило.

Једино још што могу да кажем овде, то је да поздравим све оне наше Србе који су тренутно у Хагу, неоправдано, наравно, и неправедно, па можда ћу и ја да се придружим ускоро њима”, закључио је Ранкић.

Људска права нису привилегија власти

Борка Миланков, саветника Српског народног покрета 1389 за људска права и слободе говорила је у медијском мраку који влада у Србији. „Да ли знате колико медијског простора има Српска радикална странка у последњих пет година у Србији? То вам је свима познато. Да ли смо сведоци колико и како се даје медијски простор хашким оптуженицима? Да ли смо сведоци да је народ био приморан да потпише петицију да би имао на државној телевизији пренос суђења Војиславу Шешелју? Па, мене је срамота такве демокра-

тије и државе. Извините, то је наш грађанин. Да се сакрије од мојих очију информација шта се тамо догађа. Ко суди? Ко брани? Како брани? Какви су услови? Зар је то слободан медиј? Па, не можемо правити слободно друштво и људска права ако немамо слободу медија, мишљења, информација. Не може један медиј да узме улогу и судије, и медијатора, и истраживача, и оптуживача. Нажалост, може у Србији. У Србији медиј може да буде и уставни судија, замислите. Имамо толико емисија и коментатора који нам објашњавају уставне пресуде, а где ми је уставни судија две године, две владе се промениле, два парламента. Људи, о каквим људским правима причамо? Ко ме ви можете, по својој обавези, на најдемократичнији устав да се позовете, ако немате уставних судија”?

На крају, Борка Миланков је поручила: „Морамо освојити медије и свакодневно шетати и тражити рад уставног судије, да се огласи зашто је Шешелу стајала пет година оптужница у Хагу. То мора да уради суд а не политичка странка или ја. Зашто плаћамо тај уставни суд?”

Говорећи о српској политичкој стварности и пучу који се десило у Српској радикалној странци у тренутку када се све чини да се др Шешелу одузме право да се сам брани, правник **Милица Арежина** је истакла: „Изабран је био Џорџ Буш Млађи, и тадашњи амбасадор Кубе у нашој држави ми је испричао, каже – Фидел Кастро је рекао да се нада како није тако глуп како изгледа. Када је изабран Борис Тадић, с обзиром да је био мој бивши службеник, ја га одлично познајем, ја нисам наравно рекла да је Борис глуп, и Борис није глуп, али је Борис једна велика кукавица. И нажалост, тај брег за размишљање Томе Николића, како сазнајемо ових дана, бива Андрићев венац, а не др Војислав Шешел, не оно што је најбоље у српском народу. Али вјерујте, ми смо различити и ја стварно подржавам садашњи врх Српске радикалне странке и њене људе који данас са нама овде седе, да просто, што би филозофи рекли – свако зло има своје добро, шта год да се десило. Али није добро што се то дешава сада, то значи да је све монтирано. Значи, у ситуацији када се др Шешелу можда одузме право да се брани, у ситуацији када, наравно, хоће да отму Косово, што ће и да ураде, а да при том Србија мора да каже – и ми признајемо Косово, и зато не могу да схватим да су Томислав Николић и млађани Вучић и њихова дружина одлучили да оду у овом моменту”.

Арежина је затим додала: „Ако сте ових дана пратили медије, а сви су наравно слободни и независни медији, сви су се политичари ту сјатили да бране несретног Тому преподобног који плаче над својом судбином” и поставила питање: „Ко је Тома Николић, ко је Александар Вучић, ко је Ивица Дачић, ко је остала банда која заједно са Западом води ову земљу?”

И зато очекујем од Српске радикалне странке да буде још радикалнија, а ми сви, који нисмо чланови Српске радикалне странке, а можда и постанемо, то се не зна, ми сви смо ту да им помогнемо колико ко од нас може, с обзиром на своје способности, умне, физичке, материјалне и све остале. И очекујем, наравно, да се див-јунак врати – др Војислав Шешел”.

Пуковник **Љубиша Вукашиновић**, сведок одбране, нагласио је да је био стављен на листу сведока Тужилаштва без свог знања. „Нормално, ја то нисам прихватио и уложио сам жалбу да не желим да будем сведок Хашког трибунала, да желим да будем сведок одбране.

Био сам 13 дана у хашком казамату као сведок одбране господина Шљиванчанина, јер сам у време ратних збивања био његов заменик. Захваљујући доброј припреми, добром тиму, ми смо успели да одбранимо господина Шљиванчани-

на. Нажалост, требало је да он буде ослобођен, али то су правила Хашког трибунала – када су у кризи, када им је очевидна грешка, они то покрију онако колико је неко био у завору, то покрију, и тиме се завршава процес суђења.

Могу да вам кажем, ово првенствено говорим људима који нису били у Хагу а треба да сведоче, на њих се односи у смислу припреме, јер могу вам рећи да не смемо запоставити Хашки трибунал, није он тако наиван. Врло је опасан. Није опасан зато што суди по правди, него зато што суди по неправди. И зато сви они који ће бити сведоци одбране морају се добро припремити да сведоче о свим проблемима и оним питањима по којима су позвани. Ту припрему нека добро изврше са својим људима, пријатељима, нека добро рашчивијају догађаје који су се одвијали, тако да тамо када дођете, наступите веома храбро, одлучно, одважно, без икаквог страха. Ја вас молим, држите се храбро, усправно, будите одлучни, будите садржајни у давању својих исказа. Једино на такав начин, својим ставом и исказом, ви ћете направити револт код Тужилаштва, они ће да полуде од муке, и онда ћете направити збрку у њиховим питањима. И победићете их.

Немојте никада давати одговоре са да или са не, молим вас. Доста има сугестивних питања. Добро слушајте како тужилац поставља питање и одговарајте на свој начин, а не на њихов начин. Покушаће да вас у току испитивања и окриве, да вам наметну неки страх, одговорност или могућност да будете кривично гоњени. Немојте се плашити тога. Све је то завршено, остаје једино да ми будемо одлучни и да одбранимо наше људе, односно наше јунаке.

Биће и љубазни према вама, и на то немојте много да се разнежите, јер иза тога постоји велика опасност, посебно у хотелима где вас смештају. Има ту разних њихових преводилаца који су свих националности, само Срба нема, и који ће вама правити друштво, да воде разговоре, и тако даље. Водите рачуна у том односу према њима, нису искрени. Изгледају много слатко и лепо, али нису такви”.

У име невладине организације „Образ” обратио се **Младен Обрадовић** који је истакао да је Хашки трибунал оруђе новог светског поретка за разбијање српског народа као највећег бедема том поретку. „Али ту истину ви нећете чути у антисрпским медијима, ту истину ви нећете чути из уста оних који понављају искључиво лаж, а та лаж је управо, да су највећи јунаци и витезови који се боре за слободу свог народа, да су то, заправо, да се послужимо речником из неких времена за која смо мислили да су давно прошла, да су то, дакле, народни непријатељи”

Обрадовић је затим нагласио: „Много више вреде и Радован Караџић, и Војислав Шешел, и Ратко Младић и сви српски витезови и јунаци, него целокупна булумента Хашког трибунала, Европске уније, НАТО-а, Вашингтона, Брисела и свих осталих јавних и тајних центара моћи. И у то име им поручујемо да истрају, да издрже до краја у тој својој борби, јер њихова борба је и наша борба, а ми ћемо се са своје стране потрудити да учинимо све што је у нашој моћи, свим доступним средствима, да се боримо и за њихову и за своју слободу”.

Тужилаштво наметањем браниоца покушава да сакрије своје методе рада

Небојша Стојановић, који је на својој кожи осетио Хашку голготу, је рекао: Прошао сам ту голготу Хага, као и остале моје колеге, тако да их назовем, сведоци. Ми немамо државу, немамо председника, немамо ништа, ми имамо издјачићу власт која је продала и последњег Србина, овај човек овдје је из Србије, он представља Србију, господин Војислав Шешел”.

Стојановић је затим говорио како му је Тужилаштво подметнуло изјаву у којој је напао др Шешеља: Мени су наметнули, ви то знате, лажну изјаву којом бих на неки начин напао господина Војислава Шешеља, српског патриоту. Он је дао део себе у том рату, не као човек који жели да настави рат да се ми боримо против неког, него да одбранимо онај народ који је остао без заштите, јер Србија к'о Србија, овде се стално нешто дешава, све нас је мање, сада губимо Косово, изгубићемо Војводину. Не знам, господин Тадић и његова дружина шта ће још издати.

Ја сам пре две недеље вратио пасош Републике Француске зато што сам ја држављанин Француске, а ја и господин судија Антонети смо се много лепо разумели кад сам рекао да због НАТО агресије не причам ни француски језик, шта је ту је, њему је било тешко, мени је било лепо зато што знам да они исти који тамо суде, ти су нас бомбардовали, сада нас доводе да ми признамо да смо сами криви, сами смо ми њих наводно звали да они нас бомбардују, а сада им допуштамо да шетају овде Београдом, да шетају Србијом, па то је срамота”.

Стојановић је на крају истакао: „Веома је тешко овим људима који ће сада тамо отићи, али морају имати веру у Србију, да ће доћи бољи дани за Србију, да ће једног момента Србија ојачати и стати раме уз раме са нашим братском Русијом. Живела Србија, живео Војислав Шешељ”.

Речима да је по режији Хашког трибунала Војислав Шешељ људско биће другог реда, скупу се обратио шеф стручног тима који помаже одбрану др Војислава Шешеља, **Зоран Красић**.

Шеф стручног тима је појаснио захтев Тужилаштва за наметањем браниоца: „Они у свом захтеву кажу да наметање браниоца Војиславу Шешељу нема алтернативу. Где нађоше то? Кажу, он врши опструкцију суђења у судници. Ниједан минут суђења није потрошен због Војислава Шешеља, неког његовог неоснованог приговора или нечега што би он био узрок. Било је одлагања суђења због неспособности Тужилаштва, немају сведоке, немају видео клипове или немају неку документацију. Али, ниједна секунда досадашњег суђења није упропаћена због Војислава Шешеља. Да ли би то могло да се упропасти због Војислава Шешеља? Па ка-

ко? Па, све се изводи у судници пред судијама Претресног већа”.

Красић је истакао чињеницу да Војислав Шешељ у овој фази поступка има једино право да унакрсно испитује сведоке Тужилаштва, и то у временском року који му препише Претресно веће.

„Каже, Војислав Шешељ се не придржава налога, па онда кажу – а којих налога, не зна се који налог. А онда у фуноти цитирају налог, а налог из јуна 2008. године. Који налог, налог о смерницама како да се изводе докази и налог како да се заштити интегритет поступка. У налогу који је донело Претресно веће, како да се заштити интегритет поступка, они су написали: убудуће, ако се на суђењу у судници употреби нека реч која вређа достојанство, избеаује се из јавне верзије транскрипта и видео снимка који иде јавно. Значи и судије траже да имају то што је речено, да ли је то лажни сведок, криминалац или нека друга реч коју је употребио Војислав Шешељ. А Тужилаштво из тога извлачи закључак – нема алтернативе, Шешељ мора да има браниоца. Зашто?

Да не би причао, да не би учествовао у поступку, да светска јавност не би сазнала шта су урадили са 19 сведока које су представили да су сведоци Тужилаштва. Господин Вукашиновић је хтео да падне у несвест кад је чуо да је на списку Тужилаштва. Какве, каже, ја везе имам. Имате људе који су овде изашли и рекли, а имате и оних који су у нашој последњој књизи, која је објављена, њихове интегралне изјаве, судски оверене послате суду. Три пута ми тражимо од Претресног већа да заштити сведоке одбране од тортуре, мучења и малтретирања које доживљавају од стране Тужилаштва уз помоћ државних органа Републике Србије, Владимира Вукчевића, Бориса Тадића итд.

Овде је цела државна машинерија усредсређена, не за сарадњу са Хашким трибуналом, не, него да убију Војислава Шешеља. Зашто? Јер прљави посао у Србији није завршен, они немају доказе, немају са чим да га осуде, али не желе ни да га пусте. Зато је важна ова борба коју Војислав Шешељ води. Ова његова борба је својеврсна парадигма за стање Србије и перспективу Србије. Борећи се за Војислава Шешеља, боримо се за Србију. Сада можете да приметите колика је тежина овог кукавичког потеза. Наводно, крив амандман. Зар је могуће да један амандман може да изазове ово? Па, ваљда вам је јасно после свега овога. Ако сте у проблемима, немојте да молите Томислава Николића да води рачуна о вашој породици и немојте да окумите Александра Вучића, јер они гурају нож у леђа Војиславу Шешељу”, истакао је Красић и додао: „Видите колико је Тужилаштво Хашког трибунала лукаво, неће оно да обави тај прљави посао, него подноси захтев да Претресно веће донесе одлуку, да оно одлуком наложи постављање, на силу, неког браниоца, а сами знате какав би то могао да буде бранилац, попут Ван дер Спула, Хупера или неке друге наказе.

Војислав Шешељ у штрајку глађу, мирно, завршено, у Србији нема ко да скаче, нема ко да се буну. После тога можемо да радимо шта год хоћемо са Србијом. Зашто? Пета колона унутар Српске радикалне странке је завршила свој посао. Смањила је популарност Српске радикалне странке. Зашто? Јер они су за европске интеграције, и сад прете власти празним пиштољем.

Дакле, ситуација је јасна, није проблем са законом, није проблем са амандманом, проблем је са тим и тако се и данас делимо – ко је зато да Војислав Шешељ буде жив, да заврши то што је започео у Хашком трибуналу, ако су они способни, спремни и вољни да чују и да омогуће суђење које би било фер и правично и да се врати својој кући. Јер, Тужилаштво вапи за браниоцем како се током поступка не би чуло шта је Тужилаштво све радило и с ким се договарало”.

Страх од пораза

• *Зашићо Трибунал насиљу да проф. др Војиславу Шешељу намејне адвоката?*

Пише: Миљивоје Иванишевић

Рад Трибунала у Хагу познат је нашој јавности још од времена када је настала та савремена правосудна и људска срамота. Већ деценију и по присиљени смо да се бавимо том несрећом, коју при свом другом претпретресном појављивању пред судским већем, оснивач и први председник Републике Српске, др Радован Караџић, назва, или изједначи, са неочекиваном и тешком елементарном непогодом или природном катастрофом.

Ми у Центру за истраживање злочина над српским народом, природом свог посла, ангажовани смо у многим активностима које су посредно или непосредно везане за ту „елементарну непогоду“. У највећем броју случајева, још од подизања првих кривичних пријава, помагали смо одбрани наших окривљених сународника из Босне и Херцеговине. Али, покушали смо у више наврата да, у сарадњи са другим српским институцијама али и самостално, покренемо поступак против муслимана и Хрвата који су починили злочине над лицима српске националности. Желели смо да на конкретним случајевима проверимо понашање Трибунала кад им предочимо доказе о злочинима почињеним над Србима и тиме испитамо да ли је умесно и корисно наставити сарадњу са Трибуналом.

Навешћемо један од таквих примера јер се у том случају открила права улога Трибунала. Широј јавности је остало углавном непознато да смо још пре десет година, заједно са Завичајним клубом Срба из Коњица и Удружењем логораша из Босне и Херцеговине у Србији, успели присилити Трибунал да поднесе кривичне пријаве против неколико муслиманских и хрватских злочинаца за тортуру и убиства српских затвореника у логору Челебићи. То је први и једини, али и последњи пут, да је за злочине над Србима истовремено одговарало више зликоваца. Према достављеној документацији и сведочењу скоро стотину преживелих логораша требало је да буде окривљено двадесет и троје идентификованих силоватеља, иследника, батинаша, командира, убица и стражара. Тужилаштво је, игноришући доказе и сведочења, поднело пријаве против само четири особе, три муслимана и једног Хрвата. Једног од њих, Зејнила Делалића, повереника муслиманских власти за подручје Јабланице и Коњица и пуковника Армије Босне и Херцеговине, лично одговорног за формирање логора, судско веће је одмах ослободило одговорности и пустило на слободу. Тада смо уочили да је циљ Трибунала не само прогон и кажњавање Срба, већ у истој мери и заштита оних који су починили злочине над нашим сународницима. Такво и слично понашање наставиће се у наредним годинама. Данас су и најширој јав-

ности познате „пресуде” изречене командантима Главног штаба Армије БиХ, генералима Сеферу Халиловићи и Расиму Делићу, али и убицама нешто нижег ранга, Насеру Орићу или Харадинају, чувеном убици са Косова и Метохије.

У разговору који смо приликом подношења документације за злочине у логору Челебићи имали са замеником тужиоца, г. Блуитом, речено нам је да се неће уважавати наше пријаве поднете против муслиманског цивилног руководства. Они су већ тада, у ствари још од првог дана постојања Трибунала, били заштићени. Потом се чекало скоро десет година да бисмо добили срамотно ниску пресуду изречену муслиману Насеру Орићу за злочине почињене над Србима на подручју Сребренице. Све што је српска страна подносила Трибуналу нестајало је, па и више пријава против самог Алије Изетбеговића. Муслиманско, као и хрватско, посебно цивилно, руководство у Босни и Херцеговини су и данас, као што видимо, недодирљиви. У торби су само српске уцењене главе. Међутим, за разлику од муслимана, кад Србе оптужују, није битно да ли су цивили или војници. Битно је да су били успешни у одбрани свог народа и то је довољан разлог да им се суди.

Један од таквих криваца, успешних у одбрани свог народа, је и председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ. Српски отпор у многим крајевима Хрватске и Босне и Херцеговине, па и самој Србији, зависио је од ангажовања Српске радикалне странке и њеног вође. А без отпора умножио би се број српских жртава и Срби би нестали са многих простора у којима данас живе.

Бројни су разлози због којих мене ни најмање не изненађује намера Хашког трибунала да се несаломљивом вођи радикала, одавно и њиховом затворенику, не дозволи да се сам брани и да му се по сваку цену наметну браниоци. Ово није ни први покушај ни први случај да се окривљеном, без његове воље и сагласности, намећу адвокати. То је још само један у низу бројних доказа да се Трибунал плаши чињеница које дају праву слику узрока и последица оружаних сукоба који су наметнути српском народу. Они све могу некако да савладају, али истину и јаке људе још увек не могу.

Шта то узнемирава администрацију, поготово Тужилаштво и „судије” овог трибунала и због чега покушавају да спрече господина Војислава Шешеља да се сам брани? Они то знају можда и боље од нас. Много тога је у разним приликама поменуто и са наше и са њихове стране. Ја ћу се овом

приликом задржати само на два, али по мени сасвим довољна, разлога за такву њихову намеру.

Пре свега, чињеница је да на просторима бивше Југославије, а камоли у Трибуналу, не постоји човек који зна више од председника радикала шта се све последњих деценија догађало у тој некада заједничкој држави. Његово знање надмашује све оно што је Тужилаштво прикупило и припремило да би подигло тужбу не само против њега лично, већ и против више десетина окривљених лица српске националности. Др Шешељ би био најбољи адвокат не само себи, већ свим окривљеним Србима. То се први пут веома добро видело пре неколико година приликом његовог вишедневног сведочења у корист одбране покојног Слободана Милошевића. Већ тада Шешељево сведочење је пореметило концепцију припремљене тужбе коју су намеравали да обнародују и до очајања довело не само Тужилаштво, већ и остале стално ангажоване, посебно спољне, факторе Трибунала. Много тога су морали мењати у тужби против В. Шешеља и зато су много каснили са почетком суђења. Међутим, тек током суђења које је у току, поготово приликом унакрсног испитивања сведока оптужбе, али у истој мери и на процедуралним сесијама, вођа радикала је дошао до пуног изражаја. Његова ерудиција, чињенице које саопштава, начин како то чини и брзина расуђивања дисквалификују сведоке и, неретко, збуњују и доводе до очајања заступнике тужбе, па и само судско веће. После сваког ТВ преноса, у продавницама, на улицама и у кафанама градова Србије, али и Републике Српске, па и Црне Горе, можете чути људе како препричавају Шешељеве доскочице, понекада и пошалице, његова питања и закључке којима засипа другу страну. Велики број гледалаца остаје до дубоко у ноћ крај малих екрана само да чује др Војислава Шешеља. Његова популарност расте на свим просторима бивше Југославије. И то, поред осталог, треба спречити.

Други значајан разлог што се намеће бранилац је што би властитом одбраном др Војислав Шешељ могао да угрози и многе од судског већа Србима већ изречене пресуде. Подсетимо се да је до сада пресуђеним лицима српске националности изречено преко 660 година затвора. У овоме не треба занемарити ни улогу многих бранилаца који нису дорасли послу који су прихватили. Мало је оних који су свој посао часно и непрофитерски обавили. С друге стране, за две трећине Срба којима је суђење још у току тек треба да буду саопштена висина казне. Кад се све сабере, нећемо бити кажњени са, укупно, мање од 2 000 година, или два миленијума затвора. У тој срамотној работи Трибунала нечасну и понекада пресудну улогу имали су српски одроди који су теретили кога год су стигли да би сами боље прошли. Њихове лажне изјаве су веома често биле и једини доказ на основу којег је судско веће изрицало пресуде. Истина, неки од њих су уцењени, неки обманути, али сви су се ставили у службу Тужилаштва. Због бројних разлога изоставићемо овом приликом њихова имена, али не и то да их је народ већ назвао издајницима. Њихову срамотну улогу, а још више средства и начин како их је Тужилаштво експлоатисало, једино би др Војислав Шешељ, а не његов наметнути бранилац, могао у пуној светлости да предочи и домаћој и светској јавности. То би могло да има пресудан значај за евентуалну ревизију многих већ изречених пресуда и вероватно би дотукло у свету одавно пољуљан кредибилитет Трибунала.

Да би свему томе некако доскочили, једино им остаје да по сваку цену осујете даље успехе Војислава Шешеља у властитој одбрани и наметањем адвоката на силу га спрече у томе. Једну неправду допуњују другом неправдом. То су правила и такав је Статут ове натовске „правосудне установе”.

Понори хашког процеса

- *Положај др Војислава Шешеља у иосиуику иред Трибуналом у Хагу, ио насипојању мениора ироцеса, ипреба да ираиши сам садржај оишужнице, дискриминисани и деградирани иоложај српског народа коме су ускраћена елементиарна колективна и иојединачна ирава*
- *Када се одузме реч оишуженику и ућуиика српски народ, свейска лаж може неомейано да се говори и иоипврди изокренуиша слика*

Пише Предраг Лепетић

Ако се запитамо који су историјски корени поступка пред Хашким трибуналом против др Војислава Шешеља и других оптуженика, мора се узети у обзир, између осталог, и судска пракса 16-17. века у Енглеској, и то специјализованог суда за политичке процесе, тзв. „Звездане собе” који је процесно одступао од традиције редовног common law-a. Наиме, овај симбол непоштовања основних људских права био је организован како би се осудили политички противници, они који су се супротстављали краљевим привилегијама и самовољи. Циљ овог политичког суда као продужене руке краљеве власти, био је да покаже ефикасност монархове моћи да извртањем закона обезбеди осуђивање политичких противника и да застраши потенцијалне незадовољнике с обзиром да постојећи судски систем није могао обезбедити да се оваква државна политика поуздано и предвидиво спроведе. Овај поступак је предвиђао велику улогу браниоца али и јавно испитивање, за разлику од тајног испитивања писаним исказима у тадашњем европском континенталном и канонском праву са доминацијом истражног (инквизиторског) поступка и формалном (законском) вредности доказа, као и са две функције суда као носиоца оптужбе и суђења.

Суштински елементи достигнутог цивилизацијског нивоа у међународним актима признатих тековина, кроз универзалност поштовања природних права човека створених у циљу његове заштите од волунтаризма и апсолутизма државне власти, кроз доминацију оптужног (акузаторског) кривичног поступка са посебним носиоцем оптужбе на коме је терет доказивања кривице оптуженог, са расправним начелом које полемиком долази до истине и претпоставља невиност окривљеног, само су формално признати али нису и стварно доследно конституишући за правила и принципе поступка пред *Међународним судом за раине злочине иочинене у бившој Југославији*. Правила Трибунала су одраз другачијег извитопереног приступа, декларативног поштовања права човека и норми које се негирају кроз многе изјетке. Уграђена нормативна ширина дискреционих овлашћења суда и наводна заштита сведока граде простор за широку процесну арбитрарност која привидом и формом сакрива неправичност положаја оптуженог у процесу. Стварно је на делу специфична компилација различитих поступака и начела из искустава прецедентног права англосаксонског система и европског континенталног права са писаним законом као извором права, која треба да обезбеде испуњење основне сврхе и задатог политичког циља Трибу-

нала, где на крају окривљени може бити у положају да не буде упознат са свим елементима захтева Тужилаштва упереним против њега, како би се процес на апсурдан начин штитио од затвореника, уместо његове заштите од самовоље судске власти.

Главне одреднице овог поступка већ су историјски виђење кроз политички инспирисане и режиране поступке у различитим варијантама отворених и прикривених тоталитарних поредака где су служили као поуздано средство друштвене контроле. Католички суд инквизиције се водио против јеретика, оних који су, по разумевању цркве, устали против догме и „Великог инквизитора” на челу светског католичког религијског и парадржавног поретка. Правилима поступка је била прописана и легализована тортура, мучење и присила оптужених да би им се изнудило признање греха отпадништва од идеологије и вере, уз очекивану сарадњу са оптуживањем других и јавним покајањем као условом небеског спасења душе, али не ослобођења од земаљске црквене власти која осуђеног у највећем броју случајева спаљује за пример и застрашивање других. Политички процеси Отоманске империје, московски и голооточки, нацистички процеси, Макартијев лов на комунисте, све са другим идеолошким предзнаком али суштински против неистомишљеника, и њихови прогони кроз монтиране процесе били су одраз самих поредака неслободе у којима се поступак руга правди, у којима се тражи да одбрана и адвокати помажу тужиоца и потврђују оптужницу а окривљени самооптужује и признаје све што му се ставља на терет.

Књижевност је, увиђајући овакве форме терора над појединцима, одражавала своје време и наговештавала будуће прогоне кроз кафкијанске процесе, где се не зна оптужба и претпоставља кривица, где оптужени доказује да је невин а онтолошки и нема невиних, ка коначном предсказању суда у тоталитарној орвеловској држави, променљивих истина и парадокса, друштву отупеле свесности и зомбираних појединаца, малигном стању друштвене неслободе са поуком да онај ко контролише прошлост управља садашњошћу и будућношћу.

Данас, у кривичном процесу који се води против др Војислава Шешеља пред Хашким трибуналом, Тужилаштво тражи за себе апсолутно, неограничено право на напад као услов успешности и релативно, минимализовано до губитка смисла, право на одбрану оптуженог. Тужилаштво непрестано захтева да се оптужени онеспособи и ономогући као услов који је нужно испунити уз помоћ и разумевање суда и сарадњу наметнутог браниоца, како би био створен услов за апсолутну победу Тужилаштва и осуђујућом пресудом била потврђена оптужница. Из визуре Тужилаштва, тек када се постави бранилац са листе подобних бранилаца Трибунала, биће могуће наставити поступак против оптуженог који не прихвата кривицу, који је претходно процесно везан и коме су одузета средства да се непосредно брани. У таквим нефер и неправичним условима биће могуће да Тужилаштво засија у пуном сјају пројектоване политичке улоге, да изводи доказе а да при унакрсном испитивању нико не поставља незгодна питања која наводно збуњују и узнемирују сведоке оптужбе због њихове очигледне нелогичности и неслагања са другим доказима, да престану приговори процесним смицалицама и изношеним прекидима тужиоца током испитивања и извођења доказа, тек тада Тужилаштво може да неометано исприча причу како је и замислило, пошто одбрана заћути или преко пријатељског браниоца пита само оно што је у функцији потврђивања навода претходног инструментних сведока.

Постављање браниоца довољно говори о методу којим Тужилаштво остварује циљеве, даљи циљ остварује се фазно тако што ускрати део права у првој фази како би омогућило даље сужавање у каснијој. Наиме, у почетној фази постављања браниоца, оптужени се делимично искључује (по битним питањима) из активне одбране и поставља му се привремени бранилац који једини има увид у целину и све доказне елементе захтева, јер су у највећем делу они редиговани, скривени и по обиму близу нескривеном делу. Постављање привременог браниоца не би заштитило права оптуженог према скривеним деловима доказа из захтева, већ је у

функцији увода у постављање наметнутог браниоца. Тек тада, пошто оптужени лично не може да зна шта му се све ставља на терет и пошто му се постави привремени бранилац који не сме да му каже шта се то скрива од њега, Тужилаштву се омогућава да заступа захтев за постављањем наметнутог браниоца. Дакле, само прихватање скривања води постављању привременог браниоца, а ово прејудуцира одлуку о наметнутом браниоцу.

Овакво карикирање процеса и луткарско позориште очекује или да оптужени пристане на лакрдију и себе понизити тако што ће бити сарадник Тужилаштва или ако не пристаје да саучествује у својој пропасти, буде спутан промоцијом нецивилизацијских принципа кроз дерогирање минимума процесне правичности и темељног права на одбрану. У случају да се оптужени Војислав Шешељ одлучи да се брани штрајком глађу јер је њему немогуће да помаже свом процесном непријатељу пристајањем на наметнутог браниоца, онда се тужилац унапред лицемерно ограђује и констатира да је за свој избор крив сам, истовремено упуозоравајући суд да не подлеже оваквом начину уцене против наводне легалности одлуке о посредној одбрани. Тиме се открива тактичка намера тужиоца у овом делу процеса да кроз успех постављеног захтева одлуком суда потврди кривицу оптуженог за измену његовог процесног статуса, уз легитимизацију макијавелистичког метода по коме циљ (осуде) оправдава сва средства.

Тужилаштво у остварењу свог захтева за постављање браниоца тражи подршку суда, а своју потребу приказује као неопходну и оправдану, тврдећи да је немогуће на други начин наставити поступак сем посредном комуникацијом са оптуженим, да је постављање браниоца нужност без алтернативе коју суд неизоставно мора да уважи или од поступка како је замишљен и успеха концепта оптужнице нема ништа, а онда ни Тужилаштво ни суд нису остварили свој формални, а ни стварни задати циљ.

Такође, Тужилаштво ултимативно тражи повраћај сведока одбране које је наменило за потврду оптужбе, а претходно претњом и уценом присилило да се у почетку процеса нађу на листи њених сведока. Када је разоткривен начин манипулације сведоцима, они су слободном вољом затражили да буду сведоци одбране јер их чињенице које потврђују упућују да буду сведоци истине а не полуистина и лажних теза оптужнице. Тужилац жели да поново створи процесне услове у којима се сведоци осећају незаштитањем, а они се стичу када оптужени буде изолован преко постављеног браниоца, када остане без контакта са својим помоћницима из тима за одбрану и када утихне сваки глас процесне и јавне критике. Без правог гласа одбране, под новом присилом, а поучени примером правног терора према оптуженом и санкционисања сведока, они не могу да очекују бољи третман, па би могли да се врате у стање мањкаве воље и буду у функцији оптужбе. Овакав захтев подразумева прећутну претњу којом се чува привилеговани статус Тужилаштва и третман сведока као пуке ствари, а не као људи слободне воље који сами одлучују и одређују свој правни, жељени статус и који под заклетвом истине одређују страну у чију корист говори истина. Занемаривање праве и примарне воље сведока и садржаја околности које је потврђују, показатељ је праве природе поступка и третмана људи као пуких средстава од којих се очекује послушност господарима поступка којима истина није врховни циљ и вредност.

Захтевом Тужилаштва наводи се суд да прихвати изолацију оптуженог и постављање наметнутог браниоца по мери интереса Тужилаштва, јер чији је то бранилац у кога оптужени нема поверења и са којим не жели да сарађује јер га сматра непријатељем? Прихватањем ултимативног зах-

тева Тужилаштва само би се скинула маска са протоколарне узвишености и непристрасности суда и личног достојанства судија и на видело би изашла њихова инструментализација и функционална везаност за Тужилаштво и политичке налогодавце. Тиме би се и суд делегитимисао и срушио и последњу илузију медијски изграђене слике о фер и поштености суђењу и отворено стао на страну Тужилаштва и неправда, са директним откривањем стварног садржаја своје пројектоване политичке улоге.

Успешна одбрана др Војислава Шешеља ремети осуђујући циљ поступка, сврху Секретаријата, рад Тужилаштва, политички циљ Трибунала и опструира претпостављену непогрешивост везану за међународну легитимизацију, те доводи у сумњу капацитет институције и свих запослених појединаца. Свако непотврђивање оптужнице осуђујућом пресудом против Срба, од финансијера, званичних и прикривених покровитеља, схвата се као неизвршење примарног задатка службеника и директна политичка штета. Они који су поставили циљ да хашким пресудама измене историју и потврде медијски и политички формирану расну предрасуду против Срба као светског и регионалног реметилачког чиниоца, дежурног кривца за светске и локалне ратове, осуде су нужне да би оправдали своју улогу у разарању државе изазивањем рата ради заузимања геостратешког простора бивше СФРЈ.

Права димензија улоге Трибунала и изречених осуђујућих пресуда је да постану доказ нове историје, изграђене интерпретативне слике која накнадно оправдава терор победничке западне алијансе, која брише сећање и националну свест и лажном представом васпитно пројектује криминалну срамотност непокорног менталитета и слободарског идентитета Срба, чиме би им се задао коначни пораз у недовршеном психолошком рату. Тек духовним и душевним самопорицањем, самонегацијом националног идентитета, рат ће бити окончан, победа ће бити потпуна, а нови изрођени пријатељски Србин биће подобан да нађе место у новом светском поретку. Они поткупљени и застрашени, расрбни који се одреде за привремено земаљско царство морају не само да се одрекну достојанства да би добили западне накнаде и награде, већ и да као доказ своје промене прогоне оне који се не покорје. За оне Србе који остану доследни себи, духовној вертикали слободе и родољубља са надом у небеско и људско царство правде и истине, намењена је судбина дежурних криваца и отпадника од локалног и светског поретка демократије, новог врлог света у коме лажну идеологију потврђују лажне пресуде новог правног гулага.

Занимљиво би било видети какве правне стандарде ментори и господари Хага признају за себе и своје грађане у односу на варваре за које важе други критеријуми, који имају за циљ постизање политичке послушности и прихватање подређеног положаја.

Уставом САД, VI амандманом, предвиђа се право оптуженог у кривичном предмету да се определи и учествује без браниоца, да даје исказе какве жели и да присуствује сопственом суђењу (*status pro se*) што потврђује и КЗ САД, чл. 641, који му даје и право да се одрекне браниоца а што потврђује и судска пракса Врховног суда САД у случају *Anthony Pasquall Faretta* против државе Калифорније (предмет бр. 73-5772) Одлука од 30. јуна 1975 којом се укида предмет и враћа нижем суду на поновно пресуђивање због повреде права личне одбране оптуженог, као и низом пресуда нижих судова, савезног и држава чланица, које се ослањају на овакав став Врховног суда. Наиме, из јасног одређења да је слободно друштво засновано на индивидуалним вредностима и слободној вољи појединца произилази заштићени

положај оптуженог пред законом, који има право самозаступања као уставно гарантовано право пред неконтролисаним влашћу корумпираног и претерано ревносног тужиоца, послушног, пристрасног или ексцентричног судије извитопереног осећаја вредности, а у поседу велике моћи да одлучује о животу и слободи грађана. Истовремено, јавност има оправдан интерес да буде информисана и да одржава највиши стандард у спровођењу правде. Очито оваква уставна и законска заштита има за циљ да онемогући власт да невин човек буде осуђен у ирационалном или арбитрарном поступку и да у темељ праксе постави поштовање појединца као окоснице закона и система. Окривљеном се у поступку даје право да се на основу непроцењиве вредности свог слободног избора својевољно и недвосмислено определи да самостално остварује своју одбрану и буде свој бранилац, при чему треба да разборито зна шта ради и да преузме ризик, да изричито изјави да не жели помоћ адвоката и да је обавештен о природи и узроку оптужби против себе. Ово право чини темељ положаја окривљеног пред законом и меру пословне способности и слободе да одлучује о себи и по себи је апсолутно. (Овде се неће разматрати другачији случај права на одустанак и промену браниоца у току суђења, за који се траже додатни услови, јер није везан за положај Војислава Шешеља који од почетка има недвосмислен став да се сам брани.)

Према важећој судској пракси САД, окривљени има право да лично износи и руководи својим аргументацијама, непосредно износи и контролише организацију и садржај, основну тезу и концепт своје одбране. Овом праву одговара обавеза суда да му то и омогући под претњом битне мањкавости поступка и укидања пресуде. Окривљеном се не може наметнути нежељени бранилац, нити ускратити право одбране без кога нема правичног суђења, па се и наводи (Фарета) да „ако он није дао сагласност, то и није његова одбрана”, као и „да се никоме се не сме судити док је везан ланцима и онемогућен да говори”, те је јасно да такав статус чини суштину његовог процесног положаја који се потврђује у свакој фази суђења. Он има право да зна оптужбу, да се суочи са сведоцима оптужбе и да их испитује, да му се омогући прибављање сведока одбране, да улаже захтеве, расправља о правним питањима, да се обраћа суду и пороти, све без прекидања, и друго.

Оптужени има право на активну улогу у свом суђењу, на самосталност и достојанство да брине о себи, што се не може ускратити ни ранијом проценом да ће му положај бити бољи ако га буде заступао неко други, ни каснијим закључком да практични положај окривљеног није био непоправљив, односно да му није од браниоца нанета непоправљива

ва штета, да су грешке биле безазлене и нису утицале на пресуду. Са природом и елементима овог права на самозаступање неспојиво је постављање браниоца противно вољи оптуженог и из практичних разлога јер би водио несугласицама, ремећењу поступка, какофонији гласова који би збуњивали пороту и јавност, која ни под којим условима не сме стећи утисак да одбрану не води сам окривљени против кога се води поступак јер је бранилац само помоћно стручно средство одбране.

Устав САД, V амандман, јемчи апсолутно право сваком окривљеном на правично суђење и одговарајући поступак пред правичним судом. Сврха суђења је да обезбеди правично и поуздано утврђивање кривице без толеранције према процедурама које га угрожавају. Треба размотрити и који су то изузетни случајеви када се ограничава уставно право на одбрану оптуженом. Наиме, оптужени је у обавези да поштује процесна правила, формална и материјална, судски поступак и да не користи статус одбране „pro se” за одлагање суђења и спровођење тактике одуговлачења и субверзије суђења тако што одбије да учествује у суђењу, не сарађује, ремети ред, с тим што мера инцидената мора бити таква да је веће природе, и да је показатељ злоупотребе процесног права на одбрану. Суд спречава деградацију правосудног система тек када се обори претпоставка да је могућа разумна сарадња са оптуженим и да се суђењем због таквог понашања не може управљати. Ако пренебрегнемо случај неконтролисаних психичких криза и поремећаја, остаје само случај планске намерне субверзије и опструкције од стране оптуженог, при чему ускраћивање права на самоодбрану представља привремену меру која се може повратити обећањем оптуженог да више неће непримерним понашањем ометати суђење, да неће правити неред и не поштовати одлуке суда. Суд у случају опструкције, како би натерао оптуженог на пристojно понашање, мора оптуженог претходно више пута упозорити, може га удаљити са суђења, покренути поступак за кривично дело непоштовања суда, ограничити право на самозаступање и наметнути браниоца у приправности, при чему он има само саветодавну улогу и не сме самоиницијативно подривати и даље актуелно и заштићено право „pro se”.

Имајући у виду конкретан случај и наводе Тужилаштва кроз објављене разлоге за наметање привременог и трајног браниоца, треба видети чиме се провоцира Тужилаштво на такав захтев. Не стоји оцена Тужилаштва да нема могућност да практично учествује у даљем поступку доказивања оптужнице јер, како се види, од стране др Војислава Шешеља нема ни помена од опструкције суђења, нема кривичног

дела непоштовања суда и нема основа за ограничавање права самоодбране.

Пре би се могло рећи да Тужилаштво злоупотребљава процесна овлашћења одуговлачећи поступак на различите начине, само или у садејству са судом, непокретањем претреса пет година, мењајући оптужницу, стално истичући процесне захтеве за наметање браниоца, прекидањем оптуженог у току испитивања сведока, неблаговременим и непотпуним достављањем доказа, итд. Ако изоставимо лични анимозитет и природну иритацију коју осећа Тужилаштво према сваком оптуженом који се противи оптужници и захтевима, остају други разлози које жели да представи као релевантне за Тужилаштво. Наиме, Тужилаштво сада отворено тражи сведоке који су се одлучили да буду сведоци одбране, тзв. инсајдере, без којих не може да докаже оптужницу, са њиховим изјавама којих су се одрекли јер су фалсификоване, дате под мањком воље, претњом и присилом. Тужилаштво би да врати поступак у почетну фазу када је контролисало, селектовало и инструкисало сведоке. Како вештаци нису успели да потврде наводе оптужнице, изашли сведоци нису били релевантни, други докази и изречене пресуде у другим случајевима недовољни због неадекватног и индиректног карактера, то је остала последња нада да се поврате сведоци у стање мањкаве воље и неистинитих изјава, и уз ћутање оптуженог и сарадњу наметнутог браниоца, ухвати последња сламка спаса лажне оптужбе у контролисаним условима повољним за Тужилаштво. Дакле, основ највећег незадовољства Тужилаштва представља стање доказа и утемељење оптужбе коју заступа, али своју ствар подиже на ниво општег проблема суђења, те тражи за себе посебан статус који би се омогућио успехом захтева за постављање браниоца. Суштина тужилачке саботаже одбране је увиђање пропадања доказне снаге и веродостојности оптужнице и потреба да се путем злоупотребе поступка задобије ексклузивни положај као процесни услов победе, без обзира на истину и доказно утемељење оптужнице.

На крају треба указати на темеље и прећутне аксиоматске претпоставке оптужнице, њену основну тезу и начин могућег оповргавања.

Темељ хашког односа према историјским догађајима на простору бивше Југославије заснива се на афирмацији државности ентитета, намери да потврди легалност и легитимност власти сецесионистичких парламентарних држава које су успостављене распадом државе претходнице, наводно правоваљаним референдумима којима је изражена већинска воља њихових грађана, а потом међународно призната и потврђена од држава чланица и Уједињених нација.

Насупрот легалном, стоје Српски побуњеници, терористи и криминалци који су илегалним, једнонационалним референдумима, као мањинска национална заједница, изазвали и водили оружану побуну инспирисану и помоћу од матичне државе, против међународно признатих држава чији су држављани.

Свака подигнута оптужница има сада да потврди ову тезу која као „ноторна истина” међународног трибунала стоји против сваког Србина, војног и политичког руководства свих српских земаља, дела и целине народа. Идеолошка основа побуне представља наводни „малигни” српски национализам, историјски подстицан од Гарашаниновог Начертанија до Меморандума САНУ, практично реализован од руководства Србије које је материјално, кадровски, пропагандно и дипломатски помагало „сецесионистичка” руководства и делове свог народа како би се остварио прокламовани циљ стварање Велике Србије, државе са доминантним Српским националом на уштрб територије других признатих међународних субјеката региона. Овај заједнички циљ оствариван је удруженим злочиначким подухватом,

злочинима, кршењем међународног права и права сваког ентитета појединачно.

Како се види, овакав концепт који оптужба треба да докаже и који треба се потврди осуђујућим пресудама против заједничког Српског државног, војног и политичког руководства, само се додатно потврђује кроз процесуиране појединачне „злочине“ који треба да поткрепе да се нелегитиман злочиначки план и остваривао на злочиначки начин. Осуђујуће пресуде су темељ нове историје и пропагандног и васпитног притиска на анатемисани колективитет који добровољно или под теретом присиле треба да промени свест после изолације, деструкције, демилитаризације и идеолошке „денацификације“, окончањем рата психолошким поразом да би победа била неопозива и потпуна. Медијским омаловажавањем требало је да се постигне циљ да код Срба изазове осећај ниже вредности, колебања, малодушности и узалудности борбе, уз истовремено оправдање права противницима на прогон и терор без правних и моралних ограничења према криминалним отпадницима од „вредности“ западне цивилизације.

Дакле, методским прекидом реалног узрочно-последничког низа, општим фалсификатом и игром полуистина, изменом хронологије дешавања, прећуткивањем догађаја, аката, изјава и понашања који се не уклапају у задату слику, и превредновањем догађаја у жељеном правцу, двоструким аршинима и пренебрегавањем националног и међународног права, извршен је захват који треба да функционално измени историју дешавања на простору бивше СФРЈ како би се оправдала оружана интервенција западне алијансе, стварна сецесија и оружана побуна дела народа против признатог међународног правног субјекта, те као узрок рата, заменом теза, означио Српски народ и његов „хегемонистички и геноцидни национализам“. Овим бе се приметно траг према стварним криминалним носиоцима по унутрашњем и међународном праву, који су за награду ослобођени одговорности и којима је призната држава. Уграђена неправедност, несразмера и неравнотежа представља бит положаја Срба према другим народима који су водили „ослободилачку“ борбу против омраженог хегемона. Истовремено, њихови спољни инспиратори, подстрекачи, саизвршиоци деструкције јединствене државе и отворени савезници, САД, Велика Британија и ЕУ са својом војном организацијом НАТО, морају да прикрију своју праву завереничку улогу режисера и контролора рата, стварних криваца за почињене појединачне злочине и своју колективну одговорност за вођење рата, оружани напад, деструкцију признате државе, људске жртве и материјалну штету. Заменом теза они би да прикажу и увере на различите начине, а пре свега хашким пресудама, да су за дешавања и последице искључиво криви Срби, који морају бити одговорни и кажњени, онемогућени да поврате отето, тако што ће бити окупирани, ослабљени, застрашени, ако не и расточени заувек као национална идеја и колективитет. Победа ће бити потпуна када жртва призна пораз, малодушно се помири са постојећим, пристане на кривицу и казну, јер без колективног самопоништења и губитка жеље за отпором нема коначне окупације, задржавања ратне користи, као ни отклањања опасности од захтева за повраћај одузетог и ратном одштетом.

Одбрана мора прећи задати оквир и зачарани круг јосијављен оптужницом са тезом да је легално и легитимно ошцељљење и признање нових држава, а илегално и иобуњеничко право нужне одбране и самоопредељења Српског народа. Уколико се задржи на оквиру ошвергавања и иарирања аргуменита оптужнице кроз масу контираргумената, одбрана остијаје зашворена и не остиорава њену преишосијавку. Оптужба жели да прикрије, прикаже безначајним и сијоредним, или само назначава, без ука-

зивања на јуни историјски контекст дешавања, однос народа Југославије и саварни јоложај Српског народа, као и последице које су произвели догађаји на простору бивше СФРЈ.

Само целиовија истина даје уравнотежену слику догађаја. Издавањем дела врши се манипулација саварним дешавањима као основном уијврђивања чињеничног сјања у процесу. Ако се занемари отоманска окупација 1878-81, Берлински конгрес, Призренска лига, протекторат и анексија БиХ 1908, II Вуковарски конгрес КПЈ 1920, Коминтерна 1919 (Информбиро 1948), Аустроугарска 1914. и Први светски рат, као и 1941. и Други светски рат, англо и германски поход на исток, ватикански прозелитизам и геноцидни план, припрема и његово извршење од суседних народа индоктринираних мржњом и фалсификованом историјом о аутохтоности и Српским дошљацима, његове милионске жртве које су прошле без кривице и одговорности протагониста, балканских крвника и њихових поражених страних савезника, као и авнојевско стварање тоталитарне СФРЈ, припреме деструкције државе кроз децентрализацију Амандманима из 1971. и Уставом из 1974. године, само без увида у спољне и унутрашње чиниоце разлагања државе, континуираног геноцида над Српским народом на простору Балкана, може се историјски прикрити удружени злочиначки план и подухват, завера која није престајала и која је циклично мењала форме ратног похода локалних извршилаца и светских стратега кроз прошлост и током деведесетих година XX века, а чијих резултата смо данас савременици и сведоци.

Оптужницом се замењује теза и жртва окривљује што се бранила, а крвник ослобађа сваке одговорности што је, изазван у „ослободилачкој“ борби, претерано убијао, иселавао и прогонио свог омраженог непријатеља. Српски корпус на Балкану, у бившим републикама СФРЈ и суседним државама, из унутрашњих разлога успоставе кохеренција народа и спољном стратегијом, укључујући и своје слабе карактерне стране, поткупљивост и склоност забору, континуирано је ослабљиван фрагментацијом и вештачким произвођењем нација од његових делова, асимилацијом верском и идеолошким изрођиван и претваран у непријатеља своје матице. Постепеном изменом граница унутар Југославије, а потом и децентрализацијом, Срби су постајали мањина у административним ентитетима који су уз спољну подршку сецесији отворили пут деструкцији државе. Право нужне одбране непријатељи су прогласили империјалним настојањем Срба за једнонационалном државом, негирајући исто право самоопредељења Србима које су признали другим народима. Стечена права Срба као конститутивног народа једностра-

но су била поништена а они деградирани, противуствано мајоризовани, право на самоопредељење им ускраћено а право на одбрану проглашено за криминалну побуну. Савитљивост међународних норми није била довољна да сакрије дискриминаторско ускраћивање једнаких права Срба која су великодушно дата привилегованим балканским народима као провереним савезницима тирана старог и новог света.

Скок из царства нужности и мрака могућ је у слободу истине тек када се узме у обзир даља и ближа прошлост, сам начин деструкције, темељни узроци и поводи, разлагање СКЈ, блокада савезних органа СФРЈ, противправне сецесије република нелегалним референдумима и уставима, словеначко паравојно заузимање граничних прелаза, убијање ненаоружаних регрута и напади на касарне, хрватско шпегеловско наоружавање и геноцид над Србима, муслимански напад на српске сватове, напад на гарнизоне, шиптарски неизазвани излазак из институција, терористички напади, Рамбује и Рачак, изрежирана сепаратистичка побуна и избегличка криза као основ позива на сецесију, итд. Тек уз историјски целовит увид, непосредан и даљи, а не манипулативним интерпретативним и хронолошким прекидом и везивањем само за деведесете, односно за догађаје од 1. јануара 1991. године и, још прецизније, везивањем за догађаје после једнонационалног противустваног референдумског изгласавања и проглашења независности отцепљених република и ентитета, као и њиховог признања, односно успоставе протектората над Косовом и Метохијом, могуће је сагледати стварну кривицу и одговорност актера, као и узроке и последице догађаја на простору бивше СФРЈ.

У наведеном светлу мења се визура и усмерење, а колективна и појединачна дела, формално оптужницом стављена на терет Србима, остају неутемељене тврдње без реалног ослоњања. Тако, дело „хушкања“ губи подлогу и постаје позив на одбрану и упозорење да декларисани непријатељ не потеже оружје, „удружени злочиначки подухват“ постаје легитимни начин колективне самоодбране од једнаког колективног напада, а наводни „геноцид“ постаје бацање прашине у очи пред коначним резултатима наметнутог грађанског рата у коме Срби нису ни узрочник ни починилац, већ жртва заједничког похода балканских верских и расних нападача и њихових спољних покровитеља и светских агресора. Дакле, „говор мржње“ није говор о мржњи. Ток и вођење рата и борба за очување на етничким територијама, као и резултати рата демантују оне који Србе желе да представе као злочиначки народ, а стварне протагонисте оправдају и са њих скину сваку одговорност.

Благонаклоност према доказаним злочинима и насиљу учињеном према Србима и извињавајућа околност за расна и верска иживљавања правда се реактивним узвраћањем на

Српску агресију и историјско угњетавање. Историографија и идеологија су у функцији заснивања историјског права и оправданости стварног растакања, истребљења, протеривања и ускраћивања животних услова Српском националном колективитету на његовим аутохтоним просторима. Као продукт једне стратегије и континуиране завере, медијски припремљеног и вођеног психолошког рата и стварања предрасуда и анимозитета, уследили су осветнички и освајачки, „државотворни“, „оправдани“ походи према Србима, којима је ускраћено основно право на колективну егзистенцију. Самоодбрана као услов опстанка инверзијом је проглашена за злочин према суседним народима. Западна алијанса намеће закључак да су Срби непријатељи светског мира, реметилачки фактор на Балкану и да разрешење проблема које светски властодршци имају са њиховим слободарским и државотворним менталитетом може бити само њихово нестајање или таква мера разлагања, органског и архетипског, у којој ће разбијеном остатку бити промењена свест и наметнута самонегирајућа слика коју њихови непријатељи имају о њима као злочинцима.

Опробани начин планског решавања српског националног питања, локалног хрватског идеолога М. Будака, на основу кога су током Другог светског рата, трећина Срба побијена, трећина похраћена (покатоличена) и трећина исељена, циклично се поновио и кроз нови сценарио уз учешће свих историјских непријатеља. Економском изолацијом и осиромашењем, либералним коруптивним системом првобитне акумулације капитала национ је додатно ослабљиван у тренуцима потребе за највећим прегнућем. Психолошким ратом и пропагандним обрасцима, условљавањем, застрашивањем, негативним асоцијацијама, обезвређивањем родољубивог Косовског мита и пожртвовања, извртањем узрока и последица, збуњивањем контрадикторним информацијама, обесмишљавањем је свако прегалаштво и навођен народ да обустави сваки отпор и препусти се на милост и немилост острвљеним психопатама. По окончању припрема против исцрпљеног и осиромашеног народа уследила је вероломна, без објаве рата и противно Повељи УН, агресија на матицу уз непоштовање међународних правила ратовања. Када се пораженим Србима, уз претходно ширену расну предрасуду, накнадно, медијски, пресудама и „општим мишљењем“ наметне лажна слика догађаја и кривица, изазове стид, поништи самопоштовање и национални идентитет, остаће оваквим „прањем сопства“, расрбљавањем и губитком душе и традиције, празна отуђена љуштура подобра за индоктринацију и усељење новог идентитета по мери нове вере и изградње ропске нације новог светског поретка.

Трајно решење немирног геополитичког простора нађењем је кроз постепени физички и духовни нестанак Срба, стојерног и до сада историјског народа Балкана. Европски и светски мир и хиљадугодишње царство биће успостављено позиционирањем балканских Срба као и лужичких у Германији. Срби се налазе пред собом, Богом и историјским избором. Величина борбе одредиће меру постојања. Поново су за судбинско опредељење Срба везани идеали добра, слободе, истине и правде. Али истина се мора тражити, правда се мора задовољити, а за слободу се мора борити да би се живело слободно.

Положај др Војислава Шешеља у поступку пред Трибуналом у Хагу, по настојању ментора процеса, треба да прати сам садржај оптужнице, дискриминисани и деградирани положај српског народа коме су ускраћена елементарна колективна и појединачна права. Када се одузме реч оптуженику и ућутка српски народ, светска лаж може неометано да се говори и потврди изокрвената слика из самегне obscurе у рукама „просветљених“ и „сведићних“ архитеката мрачне пирамиде ропских народа и вазалних држава света.

Воја је српска нада

• *Зар је могуће? Оставиши Шешеља у затвору и дићи руке од њега? Не могу да верујем*

Пише: Момир Лазивић

У новембру прошле године, радећи на Међународном скупу поводом књиге проф. др Војислава Шешеља „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације”, имао сам прилику да међу многобројним гостима који су стигли из Европе, више времена проведем са др Марком Марковићем, легендом наше историографије, професором Сорбоне. Уз топли чај, дуго у ноћ, овај крепки и стрљиви човек, посвећен науци, био ми је предиван саговорник.

– Када сте ме позвали да говорим о Шешељевој књизи, морам Вам рећи да сам се био мало уплашио. У почетку ме је било страх када сам то капитално дело видео пред собом. Знате, прва мисао која ми је пала на ум била је, па Боже да ли је могуће да је тај човек написао све ово? Тако систематски научно обрађено, и то још у проклетом казамату – започео је причу осамдесетдвогодишњи Марковић.

– Да би се оваква књига написала, потребна је деценија. Можда и више. Колико човеку треба времена само да прочита документа, да их извади, сабере... То је огроман посао. Као човек науке, то добро знам. А онда сам прочитао књигу. Сада ми је част да говорим о њој, јер у исто време док ју је Воја писао, припремо је одбрану од тог злогласног суда. Да ствар буде тежа, тај суд нема ниједан разлог да му суди. У том суду нема закона, јер да га има, како би им пало на памет да му одузимају право да се сам брани? То нема нигде на свету.

Е видите, дошло је време да се оснивају овакви судови који треба да заштите глобалну политику лажи и силе, а да истину која се у суду брани убију у име те неправде. То је погана ватиканско-масонска политика којом се уништава свет и сви они који умеју да мисле. Они прихватају овај злогласни план глобалне окупације. Осудили су себе и своју децу на пропаст. И погледајте сада, Шешељ устаје против такве политике. Не брани он само злочине извршене над српским народом. Он брани планетарну истину.

Многе земље су на списковима де се избришу са планете. Е, онда када видите ову књигу, схватите да је Шешељ свом народу оставио олтар, светињу којом заувек потврђује ко смо и шта смо. Ми смо народ велике културе и историје. Нека му је Бог у помоћи – казао је Марковић.

После Војиног штрајка глађу, када је светским „убицама” права показао да је јачи од њих и изборио се да се брани сам, срео сам се са старим пријатељем, пуковником Патриком Бариоом, кога сам упознао још давне 1991. године у Републици Српској Крајини. Вратио се Патрик из Хага, где је прегледао Шешеља после исцрпљујућег штрајка глађу.

– Не знам од чега је тај човек грађен. Његов организам је невероватан, а психа му је изузетна. Ту је кључ његове снаге – причао ми је Барио. – Мој Момире, црна су времена када човек голим животом мора да брани своје право. А Воја га је одбранио. Ово је сумрак права и једне цивилизације. Он је постао симбол отпора против тог измишљеног суда, суда убице чији је задатак да кроз процесе убије истину.

Кунем ти се да се Воји диви читав свет. Знам многе људе, имам пријатеље широм планете. Питају ме од чега је грађен тај човек. То треба чувати, пазити га као очи у глави. Међутим, ваша земља чини све да му загорча живот и да га се реши. То је злочин властите земље према Шешељу. А када погледаш све те ваше политичаре, све су то „мишеви”, како рече велики Емир Кустурица – закључио је Барио.

Посебну наклоност према Шешељу има мој пријатељ, проф. др Рајко Долочек. Иако је радо говорио на свим научним скуповима посвећеним Воји, ових дана скрхан је од туге и бола. Не може да схвати да су Воју, везаног у ланцима, оставили Николић и Вучић.

– Не могу себи да дођем. Па човече, Тома и он су кумови. Оставити кума у најтежим тренуцима, када му мач виси над главом, и разбити странку непоштено је и нељудски. Па, Воји оспоравају право да се брани! Еј, човече!

То је оно мрачно ватиканско право које не признаје ни човека ни правни систем. И сада се тако понети према Воји. То је велика срамота. Из дна душе поштујем тог човека. Шта год будем могао да учиним, урадићу за њега. Нека га Бог чува – вели овај чешки интелектуалац.

Убрзо после раскола у странци, из Париза се преко заједничке пријатељице јавио и Патрик Барио. Каже да је шокиран. Од туге је пао у постељу. Чека да мало дође себи, па ће доћи у Београд. Разочаран је Николићем и Вучићем.

Проф. др Иља Числов, пријатељ из Москве, звао ме телефоном и питао:

– Шта је то, Момире? Зар је могуће? Оставити Шешеља у затвору и дићи руке од њега? Не могу да верујем.

Тешка срца одговарам да је тако.

Пријатељ са Фрушке горе, прогнаник из Републике Српске Крајине, боље рећи са српског Кордуна, тај дан када је дошло до пуцања СРС дошао ми је на праг сузних очију.

– Имам шесторо деце. У њих бих се заклео да Николић и Вучић Воју никада неће оставити. Јебем ти људе. Нема више образа. Нису цаба људи рекли да онај ко образа нема ни гузице се не боји. Гледам Војину децу када са Јадранком дођу код тебе.

Момчине су праве. На оца. Такне ме у срцу и мислим у себи, алаљ вам вера децо. Каквог оца имате, имате рашта живети. Кад оно пуче брука. Па људи, да ли је могуће да смо стварно такви – никакви. Веруј ми, када би ме клали, не бих се Воје одрекао. А шта је он то могао да погрешни, сунце ти жарено? Он у затвору битку бије за ову земљу и народ. А ми овде на слободи. Каква је, таква је. И сада Воја не ваља. Чини ми се да пара врти где бургери неће. Верујем да ће се вратити. Напиши, молим те к’о Бога, нека прочита у Хагу. Када се буде вратио, доћи ћу са својом бедом да га дочекам. Е само да дочекам тај дан, па да умрем – чуо сам од Гојка Кнежевића, чије су очи биле пуне суза.

Један стари Кинез рекао је својој породици на самрти следеће: – Чувајте ову дуњу пред кућом. Она ће нашу породицу заувек окупљати, јер ћете мислити једни на друге.

И ево, Воја. Ми који смо остали уз тебе, а није нас мали број, кажемо да си ти наша дуња која ће вечно мирисати и око које ћемо се, док живимо, заувек окупљати.

Хашко судско бешчашће

Пише: др Никола Жутић

Фасцинантна одбрана проф. др Шешелја, послје четворогодишњег притворског робовања и онемогућавања одвијања процеса од самог Хашког суда, од почетка континуираног суђења у прољеће 2007. претворила је оптуженика у правдољубивог триумфатора, човјека који суверено доминира у процесу, пошто су досадашња 42 свједока била напросто правно прегажена. Свједоци оптужбе једноставно су се, због Шешелјеве интелектуалне, правне и историографске надмоћи, претварали у свједоке одбране, и то пред очима немоћног „колегијума” тужилаца. Оптуженик Шешелј је све више постајао модерни Зола који је у Драјфусовом процесу изрекао и написао: „Оптужујем”. Проф. др Шешелј оптужује суд, секретара суда, неспособне тужиоце, али посредним путем и либерално-демократски запад који је иницијатор стварања Хашког суда за простор бивше Југославије. Пошто су западне демократије директно одговорне за стварање политичке кризе, па потом и за избијање ратова у Југославији, њихови државници су се морали наћи на оптуженичкој клупи као прави кривци и злочинци, нарочито Енглези, који данас жаре и пале Хашким трибуналом, и који треба директно да се оптуже да су историјски позадински (тајни) творци ратова из деведесетих.

Према британским пројектантима Хашког суда, судски процес против оптужених Срба је, у ствари, процес са основном проблематском подлогом историјске кривице Срба, не само за тобожње злочине у ратовима из деведесетих година, већ и за сва „злодјела” која су починили „старим” „миротворним” народима, и то преко стереотипа о великосрпској агресивној милитаристичкој политици кроз историју посљедња два вијека. Таквом својом стратегијом позивања на

историјске аргументе Хашки суд се уловио у сопствену мрежу, не слутећи да управо на историјској и националној подлози Срби, пред Богом и Правдом, имају на својој страни сва природна историјска и национална права на одузете земље западног Балкана. Дакле, историјска, државотворна и народна правда је на страни српског народа, па је самим тиме историјска правда и на страни српског народног трибуна, проф. др Војислава Шешелја.

Због своје немоћи да организује колико-толико легално суђење, које би испунило основне захтјеве правне и судске струке, Хашки суд је настојао да сломи проф. др Шешелја психичким и физичким изнуривањем преко разних правних и неправних подвала и инсинуација, и то преко вишегодишњег одлагања суђења, наметања хашког адвоката и сталним новим немогућим захтјевима и казнама, као што је то у посљедње вријеме спречавање контакта са својим правним тимом преко привилеговане телефонске линије која се тобож не прислушкује.

Преко својих инквизиторских метода, Хашки суд ипак није успио у свом науму јер није сломио духовну и тјелесну стабилност проф. др Војислава Шешелја. У положају потпуне обесправљености, проф. др Шешелју у једном тренутку једино је преостало да се послужи методом очајника – штрајком главу. Прекид штрајка условио је испуњењем његова четири врло оправдана захтјева. С друге стране, одвајањем и потпуном изолацијом од породице, проф. др Шешелј се настојао емоционално сломити, па је из тог разлога изречена чак и забрана посјете његовој супрузи Јадранки Шешелј. Од Хашког трибунала Јадранка је оптужена суманутом оптужбом да је одала тајну заштићеног свједока, па јој је из тог разлога забрањен приступ Хашком суду.

Неправде учињене проф. др Војиславу Шешелју настављале су се без прекида. Чак ни веома сужена права која је имао Слободан Милошевић, приликом своје врло успјешне одбране, нису доступна проф. др Војиславу Шешелју. Милошевић је ипак, поред свих малтретирања и здравственог упропаштавања, имао могућност да се сам брани у процесу који се водио више година. Поред вишегодишњег одлагања почетка суђења, Хашки трибунал, у немогућности да правно оправда било коју оптужницу, досјетио се да Шешелју онемогући спровођење сопствене одбране, наметањем свог лојалног адвоката. Хашки трибунал је, према оној народној „да се Власи не досјете”, „удовољии” захтјевима др Шешелја и тобоже му омогућио да се сам брани, али уз „помоћ” адвоката у приправности, што је био својеврстан *lex specialis* Хашког трибунала. Таквог маштовитог „акробатског адвокатисања” може се сјетити само Хашки трибунал. Дакле, проф. др Шешелју је у једном тренутку формално дозвољена самостална одбрана, под условом да се оптуженик понаша по канонима Хашког суда. То значи, ако би се Шешелј превише добро бранио па би Хашки суд дошао у безнадежну ситуацију, или ако би једноставно прегласно говорио или се не би „добро владао”, Хашки суд би у том случају до-

носио одлуку да се прекида самостална одбрана и тада би на судску сцену ступали хашки „адвокати у приправности”, који би вјероватно „адвокатисали” у корист оптужбе а не одбране. „Адвокати у приправности”, који се сигурно нису могли много разумјети у балканске политичке, историографске и правне прилике, били су тада шанса Хашког трибунала да се преко њих украти и обузда Шешелјева правна и историографска надмоћ над Тужилаштвом Хашког трибунала.

На крају, Хашко тужилаштво се сјетило директно „наметнутог адвоката” који је требало да буде његова последња шанса да се осујети спровођење успешне одбране проф. др Војислава Шешелја. Штрајком глађу проф. др Шешел се изборио за елементарно право да се сам брани.

Из свега наведеног уочљиво је да у процесу суђења српском лидеру, проф. др Војиславу Шешелју, и српској историји, односно српском историјском понашању, тужиоци Хашког трибунала немају никакве шансе да се аргументовано супроставе потенцијалу врхунског правника али и изузетног историчара, проф. др Војислава Шешелја. Из тог разлога, поред осталих, Хашки трибунал опет упорно инсистира на

ономогућавању проф. др В. Шешелја да се сам брани пред Хашким трибуналом и упорно му се и даље намеће некомпетентни адвокат који би, умјесто правне одбране, оптуженом Шешелју у потпуности ономогућио било какву одбрану.

Сулудо наметање адвоката Војиславу Шешелју, у последње вријеме, синхронизовано се спроводи акцијама САД и Велике Британије на разбијању Српске радикалне странке. Поновно наметање адвоката последњих мјесеци срачунато је на изазивање и узнемиравање проф. др Шешелја, на прекидање суђења током лета и ране јесени којим се „случај Шешел” ставља у други план далеко од медијске пажње. Све то требало је да утиче на присталице СРС и нарочито посланике и одборнике СРС да се окрену у што већем броју Томиславу Николићу, који је требало да ликвидира СРС и, што је нарочито важно, идеологију српског национализма преко истицања социјално-економских проблема, који постоје и којима, нажалост, српска држава обилује. Не треба заборавити да је СРС од свог оснивања увијек истицала социјално-економске проблеме и залагала се за њихово рјешење, али никада није заборављала своју националну идеологију свесрпског јединства и свесрпског окупљања, као што је то у последње вријеме чинио Томислав Николић са својим „малосрпским програмом”.

Наиме, бивши радикалски вођа Томислав Николић је током 2008. свесрпску радикалску идеологију окренуо ка уско-српском националном правцу. Он је свој „малосрпски програм” јавно испољио прољетос када је у медијима отворено изјављивао да су границе на просторима бивше СФРЈ дефинитивне, међународно признате, мирећи се са насилно наметнутим границама и насилно успостављеним нелегитимним трабант-државицама либерално-демократских плутократија. То лидер српских радикала није смио рећи јер се послије такве изјаве српски радикали не би разликовали од осталих анационалних странака, као што су Демократска странка, Г17, и антисрпских као што су ЛДП, Чанкови лигашчи и друге. Николић заборавља на сталну промјенљивост геополитичког простора југоистока Европе, који увијек зависи од односа снага водећих свјетских сила. Говорећи о дефинитивним српским границама, у исто вријеме он се мири с дефинитивним нестајањем Срба с простора историјских српских земаља. Дефинитивно успостављање данашњих српских граница и граница осталих државица, означава и духовно нестајање Срба, када се погледа антисрпски карактер тих земаља које су основане на српским историјским просторима. Не треба никада заборавити да су „злочин-државе” (Хрватска и Босанско-муслиманска федерација) настале на српским историјским територијама.

Чак су и хрватски медији били врло изненађени Николићевим одступањем од идеологије уједињења српских земаља и стварања Велике Србије. Дакле, Николићеве „малосрпске” идеје супростављају се основној идеологији СРС која се, као што је познато, залаже за општесрпски програм свесрпског територијалног и духовног уједињења. Док не дође време обнављања Републике Српске Крајине (макар и као *corpus separatum* – „издвојеног тијела” Републике Хрватске) и ближег територијалног повезивања српских земаља (Црне Горе и Републике Српске), СРС треба да ради на идеолошком, духовном и културном повезивању српског народа разбацаног дијелом Балкана, Европе и свијета. Борба Српске радикалне странке и проф. др Шешелја за историјска, национална и државотворна српска права су трн у оку западних либералних демократија и њиховог инквизиторског идеолошко-политичког Хашког суда, па се из тих разлога настоји уништити СРС преко Томислава Николића, али и Војислава Шешелја преко неправедног суђења уз помоћ наметнутог адвоката.

Битка за право и правду

- *Покушајем Хашког трибунала да др Војиславу Шешељу наменимо браниоца, адвоката, улазимо у финалну фазу судског процеса против председника Српске радикалне странке*

Пише: др Бранко Надовеза

На основу досадашњег тока судског процеса, узимајући у обзир и медијску пажњу коју је процес изазвао, логично би било закључити да се иде у правцу „или-или”. На једној страни је логична судска пресуда која би била правно формулисана у смислу ослобођења од оптужбе др Шешеља и његов излазак на слободу, а други смер је физичко убиство др Шешеља.

У самом називу суда стоји појам „специјални”, што нам индиректно указује да се суд неће држати никаквих норми међународног права, никаквих принципа међународних политичких односа, никаквих начела културе и хуманизма модерне цивилизације.

Шта је натерало Хашки суд да поново прибегне начелу силе, а то је принудно стављање браниоца Војиславу Шешељу, када је, чинило се, од тога дефинитивно одустао после првог штрајка глађу Војислава Шешеља, крајем 2006. године? О томе се може само нагађати јер се одлуке доносе у затвореним центрима светске моћи. Да ли су у питању неки други политички процеси у свету, или је то због изненадног појављивања Радована Караџића у Шевенингену?

Досадашњи ток суђења је показао да оптужница против Војислава Шешеља није утемељена. Сведочење сведока и експерата Тужилаштва очигледно је доживело и морални и правни фијаско. Експерти попут Обершала и Ива Томића су доживели дебакл. Обершал и Ив Томић нису експерти за оно за што су ангажовани. Они су лаици и управо је Хашки суд хтео на тој основи изненадити Војислава Шешеља, сматрајући да се он неће снаћи у кратком временском периоду у сучељавању са таквим лаицима.

Покушај Обершала са теоријом о „говору мржње” у политичком ангажовању Војислава Шешеља у периоду 1991-1995. године, при чему се распала Југославија, при чему је користио ствари извађене из контекста, нетачне ствари, или догађаје смештене у различито време, доживео је такав фијаско да је и само Тужилаштво било понижено. А поготову после експертске анализе и помоћи члана тима за одбрану Војислава Шешеља, мр Дејана Мирковића, који је у свом елаборату стручно поразио Обершала, кога је затим и сам Хашки суд одбацио као експерта.

Сведочење Ива Томића, историчара, о Великој Србији, доживело је дебакл. Једва да се ради о просечном средњошколском професору историје, а камоли о експерту Хашког суда. Шешељев пројекат Велике Србије има утемељење пре свега у историјској науци, затим лингвистици, филозофији, културологији, није везан само за догађаје у вези с распадом СФР Југославије, то је историјски процес који траје, у који је Војислав Шешељ уложио свој научни потенцијал. Управо на том простору Шешељевог пројекта Велике Србије (програмак унетог у делатност СРС), где је српски

народ вековима био већински, над њим је извршен геноцид, затим покатоличавање, иселавање, расељавање, исламизација, негативна пројугословенска политика. То је Војислав Шешељ детаљно изразио у своја два значајна научна дела: Идеологија српског национализма и Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације, а и у другим научним делима. Ив Томић је просто слегао раменима од немоћи и инфериорности. Што се тиче појединачних сведока оптужбе, ту је изражена још трагикомичнија ситуација Хашког суда. Сведоци оптужбе, или су временом постали више сведоци одбране или су ухваћени у ноторним лажима, неистинама, полуистинама или се једноставно нису снашли у својој улози. За све што се догодило по ратиштима и сукобима у Босни и Херцеговини, Славонији, Далмацији, Лици, Шешељ је имао савршено јасне и тачне информације, тако да су многи сведоци изгледали јадно, у смислу „шта ме је снашло”. Од свих је, можда, најупечатљивија сцена када је сведок Емил Чакалић, који је сведочио у вези с вуковарским ратиштем, на крају свог сведочења кренуо да се поздрави са Војиславом Шешељем. Свакако да је за то и велика заслуга правног тима др Војислава Шешеља.

Покушајем наметања браниоца Војиславу Шешељу, јасно је да неко моћан жели да што пре оконча судски процес Војиславу Шешељу. Изрицање било какве осуде Војиславу Шешељу у смислу вишегодишње затворске казне правно је немогуће, јер је сам суд одбацио своје сведоке и експерте оптужбе. О политичкој и моралној димензији суда уопште, и није потребно говорити. Свет, када се 24. фебруара 2003. године Војислав Шешељ појавио у Хашком суду, и сада крајем 2008. године, није исти. Он се мења полако али сигурно. Оно што је до јуче изгледало немогуће, десило се. Руска војска прешла је границе окрњене Руске Федерације, да заштити своје војнике, сународнике и савезнике у Грузији. Западни свет је у шоку и запањен.

Све се то одражава на судске процесе у Хагу, а поготову на процес против Војислава Шешеља. Због тога је и Хашки суд кренуо у оно што је пре две године и сам одбацио, да подели браниоца Војиславу Шешељу.

У многу битака које је био, са једнопартијском диктатуром СКЈ 1982, са исламистима и моћницима у Босни, у одбрани српског народа западно од Дрине 1991-1994, у одупирању НАТО агресији 1999, у борби против досовске власти од 5. октобра 2000. године, Шешељ не бије најтежу битку, све његове битке су тешке на овај или онај начин, али сада бије битку свакако најопаснију по свој живот. Ипак, он ће победити, јер је можда био у праву пољски филозоф Лешек Колаковски, када је рекао да је најтежа могућа ствар била бити дисидент у Титовој Југославији, много теже него у источноевропским државама, мислећи између осталог и на младог научника Војислава Шешеља.

Због тога верујемо и у његову победу над хашким тужиоцима.

На основу чланова 49 и 233 Статута Српске радикалне странке (усвојен на Петом отаџбинском конгресу Српске радикалне странке одржаном у Београду 23. јануара 2000. године), Централна отаџбинска управа Српске радикалне странке, на седници одржаној дана 14. новембра 2008. године, донела је

Одлуку

о изменама и допунама Статута Српске радикалне странке

Члан 1.

У Статуту Српске радикалне странке, који је усвојен на Петом отаџбинском конгресу Српске радикалне странке, одржаном у Београду 23. јануара 2000. године, у члану 13, став 1, алинеја 4 речи „заменик председника” бришу се.

Члан 2.

У члану 15, став 4, речи „заменик председника Странке” бришу се.

Члан 3.

У члану 17, алинеја 7, речи „и заменика председника” бришу се.

Члан 4.

У члану 22, став 1 и 2, речи „заменика председника Странке” бришу се.

Члан 5.

У члану 25, став 1, речи „и заменика председника Странке” бришу се.

Члан 6.

У члану 45, став 2, реч „четири” замењује се речју „пет”.

Члан 7.

У члану 49, алинеја 4, речи „заменика председника Странке и” бришу се, а у алинеји 17, реч „четири” замењује се речју „пет”.

Члан 8.

У члану 54, после става 1 додаје се нови став 2 који гласи:
„Председник Странке одређује потпредседника који ће га замењивати у случају спречености”.
Досадашњи ставови 2 и 3 постају нови ставови 3 и 4.

Члан 9.

У члану 58, алинеја 11 брише се, а у алинеји 16, реч „четири” замењује се речју „пет”.

Члан 10.

Изнад члана 62, наслов „4. Заменик председника странке” и чланови 62, 63, 64, 65 и 66 бришу се.

Члан 11.

У члану 67, став 2, реч „четири” замењује се речју „пет”.

Члан 12.

У члану 72, став 2, речи „заменик председника” бришу се.

Члан 13.

Ова одлука ступа на снагу даном доношења.

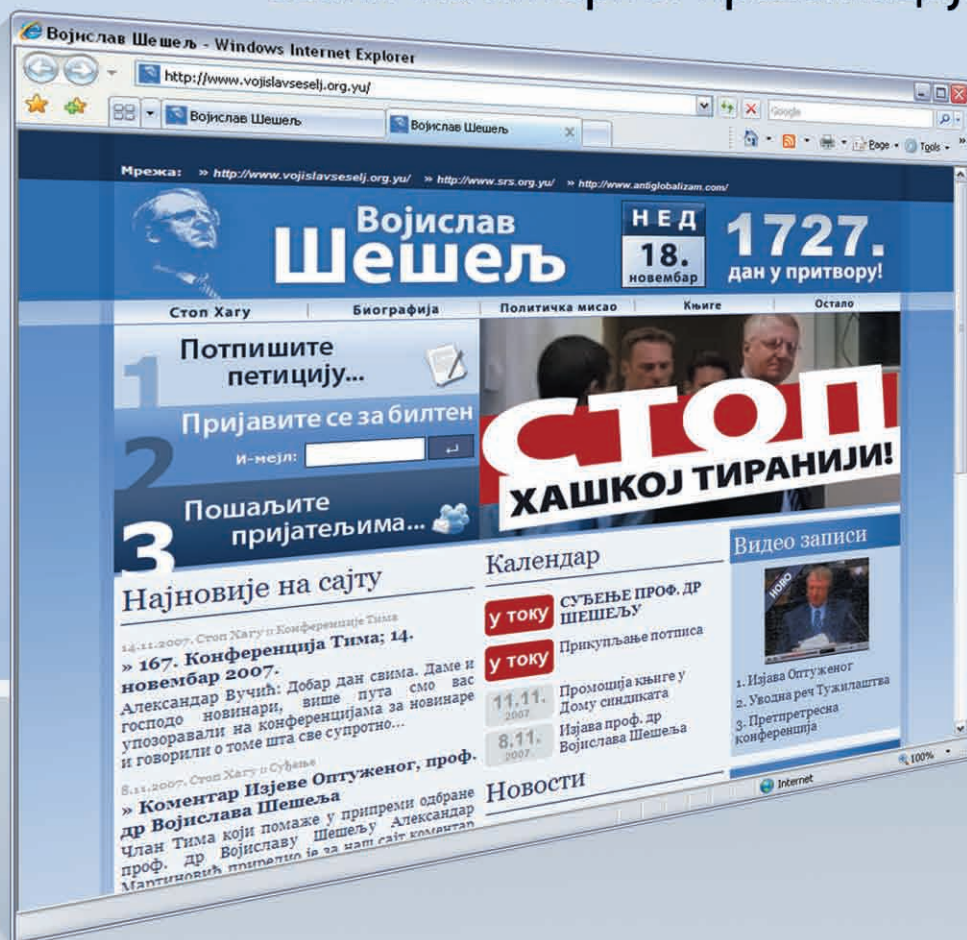
Члан 14.

Ову одлуку објавити у страначком листу.

Број :269/08
У Београду, 14. новембар 2008. године
Централна отаџбинска управа
Српске радикалне странке
Драган Тодоровић

Војислав Шешељ

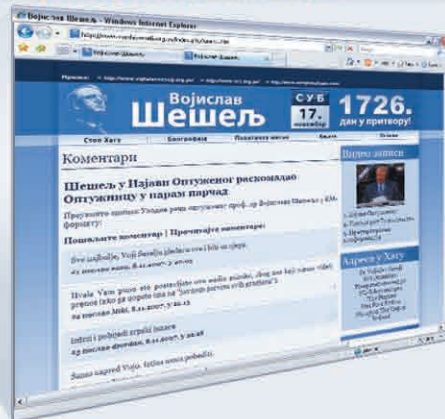
званична интернет презентација

Српска радикална странка представља вам преуређену интернет презентацију проф. др Војислава Шешеља, прилагођену потребама благовременог и истинитог информисања јавности о процесу који се води пред такозваним Хашким трибуналом. На интернет адреси www.vojislavseselj.org.yu имате могућност прегледа и коментара најновијих вести и најаве догађаја. Можете погледати или преузети видео записе суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима за одбрану.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима посебно издвајамо капитална научна дела „Идеологија српског национализма“ и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“.

Уколико до сада нисте били у прилици да потпишете петицију за директан пренос суђења на РТС-у, то можете учинити на овој интернет презентацији.

VOJISLAVSESELJ.ORG.YU

Др Војислав Шешељ

**ХАШКО
ИНСТРУМЕНТАЛИЗОВАЊЕ
ОДЖИНИХ СВЕДОКА**

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ**

Др Војислав Шешељ

**СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАН МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЈКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЈКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЈКА
БЕОГРАД 2006.

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗАКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

Др Војислав Шешељ

**УБИСТВО
МАФИЈАШКОГ ПРЕМИЈЕРА
БОРИСА ЂИЊИЋА**

СРПСКА РАДИКАЛНА
СТРАЈКА
БЕОГРАД

**МАФИЈА УБИЛА
СВОГ ЛИДЕРА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАЈКА
БЕОГРАД 2008.

СВЕДОЧАНСТВА ЗА ИСТОРИЈУ БЕШЧАШЋА

у штампи

